رroونکی

ز بکس پر سر ایښې هېنداري ته کتل
ر کې ږمنځ تېر اوه. پـه چپ لاس يې د
ه تورو کې پټ کړل خو سـپين ويښـته
ږخه يې وشړې دی بيا درجوت شي،
مره يې پـه تندي کې ګونځې راپيدا

ي سپينو ويښـتانو پـه وجه څو ځلي
، سر دې سپين شو ، پـه کور کې زړه
نګې کړې، هېنداري تـه يې پـه ځير
ه: «دا ويښـتان خو مې هسې خدای
ې خو دومره زياتـه نـه يم. پلار مې دې
پين ويښته يې په ميراث راپاتې دی.
ځوان و ، لا پـه عسکرۍ کې و چې نيم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هېنداره کې یې خپل مخ ته وکتل، ځان سره یې وویل:
«په رنګ کې خو دومره بده نه یم. سپینې خو هسې بې مالګې وي.
همداسې غنم رنګه ښه یم.»

لاس یې د پوزې سر ته ونیو، خوله او نیمه پوزه یې پټه شوه. په هېنداره کې غټې تورې سترګې د جګې پوزې په سر باندې ښکارېدې. اوږده باڼه یې د سترګو شاوخوا ته لکه پیره داران ولاړ وو. سره ښېښتې ځېرې وروځې یې لکه د ګوربت وزرونه. معصومه موسکۍ کېدله؛ خو لاس یې چې ایسته کړ، خندا یې مروره شوه. پر تندي یې ګونځې راغلې. پرېړې غوښنې شونډې یې سره راټولې شوې او د پاسنۍ ژامې راوتلې داړې یې پټې کړې. سر یې وځړېد، تیونو ته یې پام شو. لاس یې ورته وروړ او د شنو پنجابي کالیو له پاسه یې کچ مېچ کړل. ګوتې یې له نریو پوښتیو سره ولګېدې او په ورغو کې یې واړه تیونه د پېرکیو لپاره د پېړو په اندازه. همزولې وریادې شوې، له غټو چاغو تیونو سره. یوازې دا لا پاتې وه، همزولې ټولې واده شوې وې. هره یوه یې د درېو - څلورو اولادونو څښتنه وه.

له دالانه د پښو ښکالو راغی. ژر یې تور پړونی پر سر واچاوه او له ځانه یې تاو کړ. د ږمنځ له غاښونو یې خپل تل شوي ویښته راټول کړل. د چپ لاس پر ورغوي یې د ښي لاس په دویمه ګوته سره راوپېچل. هېنداره یې بېرته په بکس کې کېښوده. بکس ته یې قلف ورواچاوه او د صندلۍ لاندې چې پر سر یې بړستنې او نیالۍ کتار وې، پورې وواهه. د ګامسکوټ له رختې جوړ شوی څادر یې پر کالیو باندې وغوړاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور خلاص شو. د ببو وچ کلک لاسونه له بډ وهلو لستوڼو سره راښکاره شول. د نیالیو له سره یې رومال راواخیست او مخ لاس یې ورباندې وچ کړل. له دېواله راځړېدلی د شطرنجیو جای نماز یې راکښته کړ. د معصومې له څنګه بره تېره شوه. تیندک یې وخوړ، نژدې پړ مخې لوېدلې وه. معصومه ژر ورپاڅېده: ببو ! څه وشول؟

ببو د پښې په ګوتو باندې د ټغر راوتلي تارونه هوار کړل، ویې ویل: هېڅ، پښه مې بنده شوه.

معصومې بړمنځ د کوټې د یوازینۍ لوړې کړکۍ له پاسه چې سیوري خوا ته وه، کېښود. تل شوې ویښته یې په لاس کې ټینګ ونیول. له کوټې را ووته. د سرای د دیواله خوا ته لاړه او ویښته یې د خښتو تر منځ په یوه چاوده کې وټومبل.

څو شپې هماغلته ودرېده. د چاودنو اوازونو ته یې غوږ ونیو، چې د کابل له سوېل او لمر خاته خواوو راپورته کېدل. د کلوله پشتې غونډۍ یې د سترګو مخه ډب کړې وه ځکه خو د چاودنو دوړې او لمبې ورته نه ښکارېدلې. دلته هم داسې څه نه وو چې په لېدلو یې د سرې زړه خوشحاله شي خو بیا هم د کوټې تر تیارې ښه وو. کوټې ته لمر نه ورته او دېوالونه یې یوازې اخېړ شوي وو، رنګ شوي نه وو. لکه شګلنه ځمکه چې پر سر یې اوبه نه تم کېږي، دا بې رنګه دېوالونه هم د رڼا تږي وو، رڼا به په کې ورکېدله، ته وا رڼا یې خوړله. د کوټې نیمایي برخه له غولي تر چته پورې په نیالیو، بړستنو او اضافي لوښو ډکه وه او ایله په کې د درې په درې ګزو ځای پاتې و. د کوټې له چته ښکارېدل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند يې کوم بېوزلى انسان و ځکه چې لاړي (دستکونه) يې له يوه بله سره لرې اچولي وو. چېرته چې درې لاړي پکار وو، دوه دانې. د لاړو پر سر د دړو او تختو پر ځای د ولي څانګې او کاړه واړه ښاخونه له پانو سره. ځای ځای ختې ترې لاندې راوتلې وې.

معصومې لمر ته ايښې د اوبو په ډبکو لاس کېښود، ترمې وې. د منې په مازديګري لمر کې نور د دې وس نه و چې د دوې په ډبکو کې اوبه ګرمې کړي. ډبکې يې راواخيستې او بېرته کوټې ته لاړه. د کوټې له وره سره جوخت يې ډبکې سره څنګ په څنګ کېښودې. د صندلۍ له لاندې يې زړه کمپله راوايسته او ډبکې يې ورباندې پټې کړې چې د سهار اوداسه ته تودې پاتې شي.

مور يې د مازديګر لمونځ خلاص کړی و. مخ قبلې ته پر جای نماز ناسته وه او د اوږدو لرګينو تسبو دانې يې اړولې. پوښتنه يې وکړه: لورې ! د باندې څه خبرې وې؟

ــ نور به نو څه وي. بيا سره ښکر په ښکر دي. سم دم غوبل يې جوړ دی.

ــ په کوم ځای کې، درمالو مېږي که نه؟

ــ نه ببو ! لکه کارته نو خواته چې وي.

ببو سر پورته کړ، چت ته يې وکتل او ويې ويل: خدای دې خير کړي. دا ورور خو دې ډېر ځنډ وکو.

ــ غم يې مه کوه. خدای مهربان دی، رابه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو لړه ها خوا ته شوه. د جاى نماز کښته سر يې، چې يو څه سره راټول شوى و، بېرته سم کړ او معصومې ته يې وويل: سترګه رالوېږي، راشه لمونځ دې وکه.

دا په لمانځه ولاړه وه چې د وره غنجا شوه. تر لمانځه وروسته يې د صندلۍ له سره يوه کمپله راواخيسته. چوترې ته راووته. ببو د وړې نياليچې پر سر ناسته وه. د اومو خښتو د ېوال ته يې ډډه لګولې، تسبې يې اړولې.

معصومې کمپله ورباندې واچوله. بېرته کوټې خوا ته لاړه او ژر له يوه بالښت سره راغله. ببو مخې ته کړه شوه، دا يې شا ته ورته بالښت کېښود.

ببو وويل: «ښاده شې، لورې راځه کېنه»

د دواړو سترګې د انګړ په دړه کې ښخې وې. داسې غلې وې لکه دوه نا اشنا کسان چې يو د بل په ژبه سره نه پوهېږي. يو نيم ځل د ببو غږ اورېدل کېده چې د تسبو په اړولو يې «يا رحمن، يا رحيم» داسې ويل لکه د خوږمن انسان زګېروي.

معصومې سر پر زنګانه کېښود او له پښو يې لاسونه تاو کړل، په کرار غږ يې د حمزه بابا دغه بيت زمزمه کړ:

شوګيرې د خپل زنګون د پاسه خوند کا
خو د خوب لپاره ستا زنګون په کار دی

رښا خپله لمن ټولوله. لمر هم د معصومې غوندې سر د غره پر زنګانه ايښی و. ببو او لور يې هماغسې غلې وې تر هغې چې د ملا اذان دغه چوپتيا ماته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومه پاڅېده، له کوټې څخه يې دوه زاړه جاى نمازونه راوړل. لمونځونه يې هماغلته وکړل. معصومې لمونځ ژر خلاص کړ او بېرته مخ دروازې خوا ته کېناسته؛ خو مور يې په ناسته لا نفلونه کول. تياره وار په وار سره زياته شوه. معصومې غږ وکړ: ببو بس دى، په تياره کې لمونځ نه کېږي، د سجدې ځاى نه درمالومېږي.
ببو سلام وګرځاوه خو دعا يې هم د لمانځه په شان اوږده شوه، لکه مزدور چې د خپلې اضافه کارۍ د پيسو په سر چنې ووهي.
ځند وروسته يې لپه کړي لاسونه پر مخ راتېر کړل. هماغسې په ناسته راوښښېده او ځان يې د معصومې څنګ ته ورساوه. ځان يې راغونډ کړ، متونه يې په ورغوو باندې وسولول. معصومه پاڅېده، کوټې ته لاړه. چې بېرته راغله، په لاس کې يې توره شړۍ وه. د ببو پر اوږو يې وغوړوله. پخپله هم د هغې څنګ ته کېناسته او پښې يې تر کمپلې لاندې پټې کړې. ببو کمپله پورته راکش کړه، تر ستوني په کې ننوته.
تياره لکه وېره خورېدله او شېبه په شېبه زياتېدله. ببو ځان سره لګيا وه، خوله يې ښورېدله، لکه کومه دعا يې چې ويله. يو نيم ځل يې له خولې څخه «خير کې خدايه»، «خدايه ته مهربانه يې» راوتل.
نژدې وه چې تياره لرې او نژدې هر څه تر ستوني تېر کړي چې چا ور وټکاوه. دواړه اوچت پاڅېدې. جمال له دالانه غږ وکړ: ککۍ، زه به يې وګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی هماغلته ودرېدې او لارې ته یې سترګې وګنډلې. د لرګین وره غنجا پورته شوه. د بایسیکل ټیر له وره راتېر شو.
معصومې وویل: هغه دی لالا مې شکر په خیر راغی.
ببو پر تندي باندې لاس کېښود ، مخې خواته لږه کږه شوه ، ویې ویل: زه خو یې نه وینم.
ابراهیم په کراره له خپل بایسیکل سره انګړ ته راننوت. له نرۍ لارې راتېر شو. چوترې ته نژدې یې بایسیکل د دېواله څنګ ته ودراوه.
ببو ورغږ کړ: زویه په خیر راغلې؟
یوه ستړي غږ ځواب ورکړ: خیر یوسې ، ببو.
جمال بایسیکل ټینګ ونیو او ابراهیم یې له کنجوغې څخه رابرېي پړی خلاص کړ. لوی لرګین صندوق یې په کراره راکښته کړ او پر ځمکه یې کېښود.
ببو معصومې ته کړه: هله لانټین ولګوه.
معصومې د کوټې خوا ته ورمنډه کړه. بېرته له لګېدلي لانټین سره راووته. د زاړه لرګین صندوق له یوه سره ابراهیم او له بل سر یې جمال نیولی و او سوکه سوکه د دالان خواته روان وو.
معصومه یې مخې ته رڼا کوله. جمال صندوق د دوی تر کوټې پورې ورساوه. صندوق یې په کراره په ځمکه کېښود ، ویې ویل: د اکا زو ! څه دې په کې اچولي چې دومره دروند شوی؟
ابراهیم ستمی وکېښ: «لوښي دي. چېرته؟ کېنه ډوډۍ همدلته وخوره»

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال له وره سره ودرېد ، شا ته يې وکتل، ويې ويل: «ته دې دمه جوړه که، زه به وروسته راشم.»

معصومې لانټين د ابراهيم مخې ته کېښود. لالا يې د صندوق له زنځيره نيلونې مزی خلاص کړ. سرپوښ يې لرې کړ او د چينې او ناشکن لوښو په راايستلو لګيا شو. معصومې ژر ژر لوښي راواخيستل او د کړکۍ تاخچې ته يې ورپورته کړل.

ببو هم لستوڼي بډ ووهل. شيان يې سره ځای په ځای کړل. ابراهيم هماغلته د غولي په منځ کې وغځېد. معصومې ورته بالښت راواخيست. هغه سر پورته کړ او په بالښت يې سر ولګاوه.

ببو پوښتنه وکړه: زويه لمونځ دې کړی؟

ابراهيم سوړ اسويلی وايست: نه ببو ، کالي مې بې لمانځه شوي.

اواز يې ډېر ستړی و ، د زګيروي په شان. ببو ورته په ځير وکتل. د خت کينه اوږه او دواړه لستوڼي يې په تورو وينو ککړ وو. اوچته پاڅېده، ورنژدې شوه. پر اوږې او لاسونو يې لاس ورتېر کړ. په وينښتانو کې يې ګوتې تېرې کړې.

ابراهيم وويل: ببو ! رک روغ يم.

ببو په لړزانده غږ پوښتنه وکړه: مور دې ومره، وه زويه ژوبل خو به نه يې؟

د ابراهيم پر وچو شونډو نری موسکا تېره شوه ، ويې ويل: نه ببو ، هېڅ بلا نه يم وهلی.

- بلا دې د سر دښمن ووهي. نو دا وينې؟
- د بل چا وينې دي. بيا به يې کيسه درته وکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې د چايو په ګيلاس کې کاشوغه وڅرخوله او ګيلاس يې د ابراهيم څنګ ته کېښود. ويې ويل: لالا دغه خوږ چاى وڅښه، دمه به دې جوړه کې. سور نه دى.

ابراهيم لاسونه په غولي تکيه کړل، په کراره راکېناست. د کېناستو پر وخت يې د مخ ګونځې زياتې شوې.

معصومې بالښت ورته سم کړ. ده ډېره ولګوله، غاړه يې تازه کړه. له غاړې څخه يې تور او سپين دسمال لرې کړ. د چپ لاس په ګوتو يې سترګې وموښلې. بې لاستي روسي ګيلاس يې پترې نيولو شونډو ته ونيو. د چايو يو غړپ يې چې وکړ، نور يې ګېلاس په سر پورته کړ. ټول ګېلاس يې په يوه ساه وڅښل او تش ګېلاس يې معصومې ته ونيو.

- نورام درته راوړم.

- که يو بل ګېلاسم راکې، بده به نه وي.

پښې يې وغځولې، سترګې يې پټې کړې.

ببو څو شېبې په چوپه خوله ورته وکتل، بيا يې له کړکۍ بهر ته وکتل. هرڅه په ترږمو کې ډوب شوي وو. په نرمه غاړه يې ورغږ کړ: زويه!

ابراهيم سترګې وغړولې. په کراره يې مخ ببو خوا ته کړ. ببو خپله خبره وغځوله: زرمينې...

ابراهيم يې خبره ورغوڅه کړه: هو ريښتيا چېرته ده؟ لا راغلې نه ده؟

ــ نه، ورور يې راغلى و. ويل يې چې نن شپه به هماغلته وي. ته يېم غوښتى يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې وویل: لالا ! په بدنې کې مې درته تودې اوبه اچولې دي. جامې دې هماغلته، په تشناب کې دي.
ابراهیم په کراره پاڅېد. له کوټې څخه ووت.
معصومې وویل: ببو ، وږې خو به نه یې؟
- نه، لورې. صبر وکه چې لالا دې په خیر لاړ شي، بیا به یې وخورو.
ابراهیم چې بېرته راغی، سپین خت پرتوګ یې په تن کې وو. په لاس سره یې ویښتان سم کړل. د واسکټ له جیبه یې د قلم غوندې اوږد نری لاسي څراغ راوایست. ویې لګاوه، بېرته یې مړ کړ. ویې وویل: ببو ، زه به نو لاړ شم.
- همداسې ځې؟
- ولې؟
- وه زویه، یخ دی. یا دې پټو واخله یا دې بنیان واغونده.
معصومې ورته د کالیو له سره خړ پټو راواخیست. ده ځان په کې راونغاړه او له کوټې ووت. معصومه لانتین په لاس ورپسې رهي شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-۲. د لارې کیسه

ځنګه چې ابراهیم د کوټې په بر سر کې پر جګې توشکې کېناست، د زرمینې وړوکې ورور بدنې او چیلمچې په لاس کې راغی او لاسونو ته یې اوبه واچولې. دسترخوان وېړ شو. د زرمینې خور او وریندارې په څو شېبو کې د وریجو غوری، او د غوښې او کچالانو د زیمنې تالې پر دسترخوان کېښودل. ترکاری، او د مستو کاسې هم راورسېدې. ابراهیم، چې نور کله به په خوراک کې ښه تکړه و، ژر شا ته شو.

خبیر وویل: نیسه کنه، تا خو هېڅ شی ونه خوړ.

مور یې له هغې خوا ورغبرګه کړ: غوښې خو همداسې پاتې شوې، تا خو بیخي لاس ام ورنه ووړ.

ابراهیم په موسکا سره وویل: زړه ته مې نه کېږي. چې رښتیا شي ستړی یم.

د زرمینې پېغلې خور ته یې وکتل: ګلشن خوره کې ! ما ته به داسې یو ښه تریخ چای راجوړ کې. کېنه، ډوډۍ دې وخوره، وروسته به یې راوړې.

ګلشن په چټکو ګامونو د وره خوا ته روانه وه، ویې ویل: خیر دی لالا ، چای تیار په ترموز کې لرو.

خبیر ورته د مستو کاسه ورنژدې کړه: ته خو ونیسه دا مستې وڅکه. د کور مستې دي، پوډري نه دي.

ابراهیم کاسه ورپورته کړه. درې – څلور کاشوغې یې ځنې وخوړې. کاسه یې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلشن يې مخې ته په چيني پياله کې چاى کېښود. په مړوند کې يې بنګړي وشرنګېدل. له غټې کريستالي شريني دانى نه يې يو چاکليټ را واخيست. زېړ پوستکى يې چې د غوا عکس ورباندې و، ايسته کړ. چاکليټ يې په ورغوي کې د اوښې مخې ته ونيو.

ابراهيم چاکليټ واخيست، ويې ويل: «ښاده شې خورکۍ، ژوندۍ دې وې»

زرمينې ورغبرګ کړ: سړيه ! مبارکي نه ورکوې؟

ابراهيم ورته وکتل: د څه شي؟

- نه يې وينې؟ بنګړي يې اخيستي دي.

د ګلشن په لاس کې شپږ داني د سرو زرو بنګړي د کتهور کميس تر لستوڼي لاندې د ګيس رڼا ته ځلېدل.

ابراهيم وويل: اوهو، مبارک، مبارک.

د ګلشن خوله له خندا نه راټولېده، ويې ويل: کبير لالا مې له لندنه رالېږلي دي.

دستر خوان چې ټول شو، خبير پوښتنه وکړه: خير خو به و؟ څنګه ناوخته شوې؟

ابراهيم چې پښې يې غځولې وې، سم کېناست. د واسکټ له جيبه يې د «مونډ» سګرټو دبى را وايست. يو سګرټ يې تري راوکيښ، ويې لګاوه. غاړه يې تازه کړه. شنې سترګې يې تنګې کړې. بې له دې چې خبير ته وروګوري، ويې ويل: وروره ګله ! کيسه ډېره اوږده ده. چلسيتون ته تللى وم. ها زموږ د بام لاره خو دې ليدلې وه کنه؟ هلته راکټ لګېدلى و.

خبير وويل: ورانى خو به يې ډېر نه وي کړى؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم په دې منځ کې له خپل سګرټه لوخړې پورته کړې، ویې
ویل: نه خدای وربانديې فضل کړی. بس یو څو لاړې یې مات کړې
وو. کوټو ته یې داسې ډېر تاوان نه و رسولی. هغه څه کوې چې
کوم ظالم غل مو پر لوښو ورپېښ شوی، ټول مسې د بګونه یې
وړي دي.

زرمینې غږ وکړ: وي خدایه ! هغه زما چیني لوښي، هغه په جهیز
کې...

ابراهیم یې په خبرو کې ولوېد: غم یې مه کوه، هغه یې نه وو
موندلي، رامې وړل.

د چپ لاس په ګوتو یې نرۍ، ږیره وموښله او خپلې خبرې یې
وغځولې: چیني او ناشکن لوښي مې کارټن کې واچول. لس لس
نیمې بجې به وې چې له کوره راووتم.

زرمینه یې بیا په خبرو کې ولوېده: نو تر اوسه پورې چېرته وې؟

ابراهیم ورته بد بد وکتل، خو بېرته یې کیسه شروع کړه: د
چلسیتون په سړک باندې هاوانونه لګېدل نو د ویسل اباد (واصل
اباد) په کوڅو راګډ شوم. زه خو دا دومره وخت کې ها خواته نه وم
تللی. ټول کورونه ړنګ شوي. د چا دروازه نشته، د چا دېوال
نړېدلی. خو مطلب روغ کور به په کې پیدا نه کې. په کوڅو کې نو
بني ادم څه چې لا په نوم ژوندی ساری نه ښکاري. چوپه چوپتیا
ده. یو نیم ځای کې ټوپکیان وینې چې د خلکو کړکۍ یا دروازې
یې په اوږو کړې دي. خیر، دغسې روان یم، د جنګلک د فابریکې
شا ته رسېدلی وم چې چا راباندې غږ وکو «ودرېږه». کتل مې چې
له فابریکې څخه دوه ټوپکوال رامنډې وهي. تریس داره اوږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کندهاري ختونه يې په تن، پايڅې يې ښه وهلې، سيلور بوټونه يې پس قات په پښو کړي، کلاشينکوفونه يې ځوړند نيولي، راورسېدل.

دې وخت کې زرمينې وارخطا غوندې وويل: پيسې خو به يې درنه نه وي اخيستې؟

ابراهيم ورته تندی تريو کړ: بابا خبرو ته خو مې پرېږده.

ښېرته يې مخ خبير ته واړاوه: نو وروره ګله، لستوڼي يې ښه وهلي دي. دا اوږدې خيرنې څڼې څه وايي، دا د بلا غوندې سرې سترګې يې څه وايي، دا په لاسونو او مړوندونو باندې په شنه رنګ د مار و لړم عکسونه. سم دم ځناور وو.

راته ويې ويل چې درځه. چې هر څه مې ورته زارۍ وکړې، پرې يې نه ښودم. د دوی يو کس مخکې شو، زه ورپسې او دا بل يې په ما پسې روان شو. بار مې درونـد دی او لاره داسې خرابه چې دخښتو، د ښيښو ټوټې دي، د کانکرېټو ټوټې دي چې هرې خوا ته پرتې دي او داسې ډز و ډوز روان دی چې څه درته ووايم.

بس وروره ګله، يوه خالي انګر ته يې بوتلم. هرڅه ګډوډ وو. د دروازو او د کړکيو خو بيخي درک نه و. ماشينونه يې په بېخ کې غوڅ کړي وو. د برش ـ ځلوښت نور بايسيکلونه هم ولاړ وو. چا باندې د اوړو بوجۍ، چا باندې د غوړو ټيمونه، يوه نيم باندې بيا د کور سامان بار وو.

نو وروره ګله، بايسيکل مې په سټنډ باندې ودراوه. ټوپکيانو بل انګر ته بوتلم. هلته نو داسې کړنګ و کړونګ روان دي چې ته وا د علي رضا خان کوڅه ده او د ښار ټول ټټاران همدلته راغونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي. ورننوتم چې گورم د برش ـ څلوېښت کسان لگیا دي. څوک د ماشینونو نتهونه خلاصوي، څوک د اوسپنو غټې ټوټې لاریو ته خېژوي، د چا په لاس کې مارتول د چا په لاس کې اره چې هره پرزه په رېنج و په پلاس نه خلاصیږي نو یا یې ماتوي یا یې اره کوي.

ټوپکي راته وویل: ماشین خلاصوی سې که یه؟

ما وې ورک کوه یې ځان ترې خلاصوه، ومې ویل: نه بابا، والله که مې په ټول ژوند کې رېنج په لاس کې اخیستی وي.

دا نو خبره نه وه بلا وه. خیر وروره گله، زه یې هم د موټرو بارولو ته ودرولم. دا سې درندې پرزې یې راباندې پورته کړې چې کولمې یې راوشکولې. تر مازدیگره پورې مو دوې لارۍ ډکې کړې. اوس نو موټروان چې قدرالله کوي، موټر نه چالانېږي. پاټکیان پخپله د خیر په غونډۍ کرار ناست دي، خپله سگرټې څکوي او په موږ باندې موټرې ټیله کوي. ډک زیل موټر وگوره او د سړي زور. نسونه مو هم وړي دي. بس په یو شواخون مو لارۍ چالانې کړې. د پاټک کومندان یوه ټوپکوال ته په سترگو کې څه اشاره مشاره وکړه. هغه د باغ بابر خواته یو فشنگ والوځاوه. کراره کراري شوه. ډزې بندې شوې. لارۍ بې غمه سړک ته ووتې. په پاخه سړک یې چاراسیا خواته کش ورکړ. موږ هم بایسیکلونه راواخیستل. سړک ته راووتلو.

خبیر وویل: چای د بم څنبه چې یخ نه شي.

ابراهیم پیاله پورته کړه، یو غړپ یې ترې وکړ، د زرمینې خواته یې مخ واړاوه: رېښتیا هغه د صوفي کریم زوی، هغه د قاري له دوکان سره یې چې کور و، هغه څه نو مېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کوم يو يې يادوې، د هغه خو درې زامن دي.

ـ هغه منځوی، د بابه نظر لور چې ورته ناسته ده.

ـ ښه، رحيم يادوې؟

هو هماغه. هغه خوارکی هم راسره و. بس وروره ګله، همدا سې سره روان يو چې څنګه د او سپنو لارې له سترګو پنا شوې، دا زوی مړي بيا سره ونښتل. د باغ بابر د ديوالو شا ته شورای نظاروالا په مورچو کې ناست وو. کلاشينکوفونه يې له پکول خوليو او برګو دسمالونو سره ښکاريدل خو نور پټ وو. حزب اسلامي والا له فابريکې او دا نور له باغ بابره داسې سره ولې چې قيامت يې جوړ دی. خير يو رقم ته مو ځانونه د باغ بابر د ديوال څنډې ته ورسول چې څنګه موږ وررسيدو ، بيا سره غلي شول. يو دوه تنه برګ پتلانه والا له باغه راووتل. کميسونه يې په پتلونو باندې خوشې کړي، داسې په کبر راروان دي چې ته وا ډيلی يې فتح کړی. نو وروره ګله، له چا د اوړو محصول اخلې، له چا د غوړيو او د بورې. ما وې څه نو تا سره خو سودا نشته خو زه يې هم ودرولم. کارتن يې راباندې خلاص کو. اوس رانه د دې زړو لوښو بل غوارې. يو څو شيبې مې ورته سوالونه وکړل چې پرې مې ږدې خو داسې څپېړې يې راکړې چې ما وې هر څه به ورته پرېږدم خو چې خوشې مې کي. هماغه و چې جيبونه يې راته تش کړل چې د ټولو شوکول خلاص شول، راته ويې ويل چې: «او مردم از اېجه اموتو ګوله وارې مېګرېزين که اګه هزارګيا از خانې الم و فرنګ ديد تان باز ديګه خون تان ده ګردن خود تان.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وي، وروره مور خو به پېژني چې عام خلک یو ؛ نو ولې به مو ولي؟ ټوپکي په زوره وخندل، ملګري ته یې وکتل، ویې ویل: «اي لوده ره سیل کو» بیا یې ما ته مخ راواړاوه: «راستي که اوغان غول استي. برو پشت ګپ نه ګرد ، جان بیادر ! سر مردم شرت مېزنین که اي نفره ده تالاقش بزنم یا ده پایش. بې ناموسه ایتو نشان مېزنه که حیران بپایي.»

مور چې تراوسه د ملا او د څټ د درد له لاسه د خوځېدلو نه وو ، داسې چابک روان شوو چې ته وا د بایسیکلو مسابقه ده. د ګذرګاه پله ته لا نه وو رسیدلي چې د مرمیو باران راباندې جوړ شو. چیو چیو چیو ، مرمۍ دي چې تېرېږي. کمبخت غورځېږي او بختور تېرېږي. تیار پل صراط و. د ګذرګاه فارم ته چې ورسېدو ، له مرمیو بچ شوو. اوس چې شا وخواته ګورم له دېرش ـ پنځه دېرشو کسانو به ابله پنځلس کسه پاتې وو.

نو وروره ګله، چې ګورم د صوفي زوی ورک دی. اوس نو هک حیران یم چې څه وکم. که همداسې ترې نه راشم خو ناځواني ده، بله ورځ به راته وایي چې د نیمې لارې ملګری وې او که پسې ورشم نو څوک د دې مرمیو مخه ویني. یو څو شېبې هماغلته ودرېدم. زړه مې نو داسې درزېږي چې درزا یې په خپل غوږونو اورم. ساه مې بنده بنده کېږي. خو اخر مې بایسیکل بل سړي ته وسپاره. د فارم دېوالـه ته جوخت روان شوم. ځان مې سیند ته واچاوه. ښه و چې اوبه په کې لږې وې، د یوې ویالې اوبه به وې، هغم د سیند په منځ کې. څنډې یې وچې وې. دغسې د سیند په څنډه کې تر پله پورې لاړم. کرار کرار مې د سیند د دېوالـه د ډبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چاودو کې ګوتې او پښې ښخې کړې او پورته شوم. د سړک سر ته چې ورسېدم، پروت مې وکو. لږ مې سر راپورته کو. چې ګورم ډېر کسان په وینو کې لت پت پراته دي. څوک د خپلو بايسيکلو څنګ ته پراته دي او د ځينو خو بايسيکلونه هم نه ښکاري. د باغ خوا ته ګورم چې دوه وسلوال دوه دوه بايسيکلونه په غبرګو لاسو کې نيولي او باغ ته ننوځي.

وروره ګله، د صوفي زوی مې له سپين واسکټه وپېژاند. ځان مې کرار کرار په پروت وروررساوه. خوله يې خلاصه وه خو سترګې يې پټې وې. ما وې مړ به وي خو چې لږ مې ورته صبر وکو نو ومې ليدل چې په ځنډ سره يې له ستوني خرهار راوځي. ټټر يې دوه ځايه سوری و. له خرهارو سره يې له ټپونو خوټ خوټ وينې راوتلې. اوس حيران يم چې څه وکم؟ که ودرېږم او دی په شا کم؛ خو ټوپکيان به مې ووينې، دا ځل به ما وولي. نو همداسې په پراته مې کرار کرار راوڅکاوه. ياره بني ادم څومره دروند شی دی. ګز يونيم ګز به مې راڅکولی و چې خرهار يې بند شو. چې هر څه مې ورته صبر وکو، نور يې ساه ونه ايسته، سړی ختم شو.

دې خبرې سره د ابراهيم مخ تک سور اوښتی و. شونډې يې رپېدلې. غږ يې لړزېده. لاړې يې تېرې کړې. د سترګو په کونجونو کې يې دوه څاڅکي اوښکې په څڅېدو وې. د چايو پياله يې پورته کړه او په دې پلمه يې په ګوتو سره اوښکې پاکې کړې. د سترګو لاندې يې خپلو بچيو ته وکتل. هغوې د ماما له زامنو سره سات تېري کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو شېبې ټول غلي وو. د هر چا د ساه کښلو اواز او د چايو د سړپولو غږ تر بله رسېده. ماشومان هم دې چوپتيا ته حيران شوي وو ، خپله سات تيري يې بنده کړې وه.
د زرمينې مور وويل: زويه سترې به يې، که څملې نو بله کوټه اوزگاره ده.
ابراهيم زگيروي ته په ورته غږېو نيولي اواز وويل: هو ولله، سترې خو يم.
هغه روان شو. زرمينه هم ورپسې جگه شوه. بلې کوټې ته لاړل. ابراهيم په نيلي دېوال باندې راځړېدلي د اميتابچن لوی پوسټ کارد ته کتل. زرمينې دوې نيالۍ سره څنگ په څنگ واچولې.
ابراهيم پوښتنه وکړه: اوړکي دلته نه څملي؟
زرمينې ځواب ورکړ: نه، هغوې به خپلې انا سره څملي.
وروټکېده. زرمينه ورغله، د گلشن له لاسه يې پتنوس او د چايو ترموز راواخيستل. پرځمکه يې کېښودل او د دروازې قلف يې بند کړ. دواړه گېلاسونه يې ډک کړل. يو چاکلېټ يې سپين کړ او ابراهيم ته يې ونيو. چايونه يې بې له خبرو اترو سره وڅښل.
ابراهيم په بستر ننوت. مخ يې د دېوال ته کړ او شا يې زرمينې ته. زرمينې له اوږې راکش کړ، ويې ويل: څه کوې؟ خپل کور کې خو ستا د مور و خور له لاسه نه جومه لرو نه پنشمبه، اوسم رانه مخ اړوې.
ابراهيم وويل: هغوې نو څه ملامتې دي. د مهاجرۍ ژوند دی. همدا يوه کوټه لرو. هغوې نو چېرته وشړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمينې د سرې د کميس تڼۍ خلاصه کړه، ګرېوان ته يې لاس ورننه ايست، په ګوتو يې د سينې ځيږه ويښته ونازول. ومو سېده په ټيټ لړزانده غږ يې وويل: هغوې مه شړه خو اوس.

ـ څه کړې، د بل کور دی. چېرته به ولامبو؟

زرمينې سر پورته کړ، شونډې يې د سړي پر شونډو کېښودې. شېبه وروسته يې سر اوچت کړ. ويښتو ته يې څنډه ورکړ. په سترګو يې د کوټې په کونج کې ځړېدلې پردې ته اشاره وکړه، ويې ويل: غم يې مه کوه. هغه دی تشناب، لاره يې کوټې ته ده. د ګازو ډبه، اوبه، هرڅه پکې تيار ايښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-۳. ناندرې

دروازه خلاصه شوه. اسمعيل، ذبيح او ليمې درې واړو په منډو ځانونه ببو ته ورسول او د هغې غېږې ته وغورځېدل. ورپسې ابراهيم په وره کې راښکاره شو او بيا زرمينه راننوته. زرمينې د معصومې په لاس کې د سمال ته وکتل چې خامک يې په کې گنډل. بيا يې پر تاخچې باندې لوښو ته وکتل، سوړ اسويلی يې وکيښ. خوله يې خبرو ته جوړه کړه؛ خو څه يې ونه ويل.
ببو ابراهيم ته وويل: زويه! نوکري ته دې نه ځې؟ پرونم نه وې تللی.

ابراهيم وويل: ببو، نن خو جومه ده.

ــ وی، زويه د ورځو حساب رانه ورک دی. خير ما وې زويه که د ما يې منې، نور نو چلسيتون ته مه ځه.

ــ ولې ببو؟

ــ ته يې نه وينې؟ څه حال دی؟ پرون چې څو پورې ببرته راتلې، زما په زړه يو خدای خبر و. رېښتيا هغه د وينو کيسه خو دې ونه کړه؟

جمال په دالان کې وتوخېد، له هماغه ځايه يې غږ وکړ: ابراييمه، راغلی يې؟

ابراهيم ځواب ورکړ: هو، راځه اندېيواله.

يوه ډنگر لاس د وره پېړه پرده لرې کړه، جمال راننوت. ابراهيم يې خپل څنگ ته وروباله: راشه، دلته کېنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کېنا ستو سره سم یې پوښتنه وکړه: ښه نو په چلستون کې څه خبرې وې؟

ابراهیم ورته د تېرې ورځې کیسه په شد و مد وکړه. خو دا ځل یې د بېگاه په شان رنگ ونه تښتېد او د غږ او شونډو رپېدا یې هم پرون غوندې زیاته نه وه.

ببو، چې د څادر په پیڅکه یې اوښکې وچولې، په ژړغوني غږ وویل: زویه، خدای دې تا راته ژوندی لري. مال به بیا پیدا شي خو که خدای مکړه...

ابراهیم جمال ته سترگک وواهه، ببو ته یې وویل: ببو، څه وکم نو، دغې نږور دې خپلو چیني لوښو پسې لېږلی وم.

زرمینې ژر ځواب ورکړ: زه نو څه خبره وم چې دا سې به کېږي. بیا په لوښو خو به تاسې ښه ښکاره شئ، یو ازې ځان ته خو مې نه دي راغوښتي.

ابراهیم د هغې د نورو خبرو مخه ونیوله، ویې ویل: ببو، څه وکو؟ همدا مو د ژوند سرمایه ده. اوس وگوره هغه د مسو دیگونه یې ټول وړي دي.

ببو بیا خپله خبره تکرار کړه: مال خو د سړي د لاس پیدا دی، مال سړی نه پیدا کیي.

- سمه ده، ببو. چې رېښتیا ووایم نو زه یې هم ډارولی یم. بیا یې د خپل لاس ساعت ته وکتل: نه بجې دي. زه به لاړ شم، که د صوفي کریم د کور پته مې پیدا کړه. یو چا خو ویل چې په بیمارو (بي بي مهرو) کې اوسېږي.

جمال وویل: زه بم لاړ شم، د سماوات د پاره به لرگي مات کم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی چې لاړل، زرمينې معصومې ته تندی تريو کړ: ميرات دې شي دا دومره دسمالونه. چا ته يې ګنډې؟ ښه د رېبارانو کتار خو دې د دروازې شاته ولاړ دی. دومره دې له لاسه نه کېدل چې دا لوښي ځای په ځای کې.

معصومې ببو ته وکتل. هغې پر شونډو باندې ګوته کېښوده چې څه مه وايه.

معصومې وويل: ما خو تا ته پرېښودل چې پخپله راشې. چې بيا راته ونه وايې چې ولې دې دلته ايښي، ولې دې هلته نه دي ايښي؟ ستا خو بيا ډېرې نخرې زده دي.

ستن يې په دسمال کې ښخه کړه. ولاړه شوه. دسمال يې د کاليو په سر کېښود، ويې ويل: هه، وايه چېرته يې ږدې؟

زرمينې هېڅ ونه ويل. د کوټې په ګوټ کې يې د لرګين صندوق سر خلاص کړ. دوې بخخې يې ترې راوايستې. بيا پاڅېده د تاخچې له سره يې د چيني کاسو يو درځن راکښته کړ. په کراره يې په صندوق کې کېښود.

معصومې ژر ژر د هماغه ګل نورې کاسې، غورۍ، پيالې او نور لوښي راکښته کړل او د زرمينې څنګ ته يې کېښودل.

دغه شان لانجې هره ورځ د معصومې او زرمينې ترمنځ کېدلې.

ببو هرکله معصومې ته ويل: «هغه خو خدای وهلې، ژبه يې همداسې ترخه ده؛ خو ته ورته اوسيله وکه.» خو معصومې به کله کله د ببو په خبرو سر نه ګرځاوه او له زرمينې سره به يې ښه برابره ژبه وهله. د کابل حالات هم د دوې د کور په څېر وو، هره ورځ جګړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-۴. په میکرویانو کې جنګ

ابراهیم د صوفي کریم د کور په لټه، د دریم میکرویانو له مارکېټ سره له بایسیکله راکښته شو. د دوی بل ګاونډی، اسماعیل، اوس په میکرویانو کې اوسېده او په مارکېټ کې یې د بنجارې دوکان کړی و. د کانتېنرو مارکېټ ته څېرمه پر سړک باندې د دوستمیانو څو جیپ او ډاټسن موټرې ولاړې وې. د دوې موټرې د دوستم په عکسونو پېژندل کېدې. څو تنه ګوپیچه والا له ببرو ویښتانو سره، سور سپین دسمالونه پر سرونو باندې تړلي، کلاشینکوف، راکټ یا پي کا پر اوږو د یوه بل ګوپیچه والا شاته روان وو. د هغه رېږه پاکه خرییلې وه خو اوږده نرې بریتونه یې د شونډو له څنګه ځړېدل. د یوه سره سپین لغړ زني هلک لاس یې په لاس کې و. په بل لاس کې یې د روسي ودکا شرابو یو غټ بوتل نیولی و.
له هغې خوا د شورای نظار څو ډاټسنې چې پر هېندارو یې د مسعود عکسونه سرېښ وو، راغلې. د دوستمیانو تر څنګ تېرې شوې. یو بل ته یې د سلام لپاره نبي لاسونه پورته کړل. یو دم کغها شوه. لومړی د سرکتار موټر ودرېد او ورپسې نورې. وسله والو د موټرو له باډیو څخه راټوپ کړل. د اول موټر له مخکینې سیټه یو برګه دریشي والا چې پکول یې پر سر او برګ دسمال یې پر اوږه و او لا یې د نورو شورای نظار والاوو غوندې ږېره نه وه لنډه کړې، راکښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوستميانو پرقومندان يې غږ وکړ: «او بې ناموس، ده اې دولت اسلامي تو چطو شراب ميخوري؟»

هغه وويل: «نر واړې مېخورم. نباشه، برو د ثـتت خلاث»

له دې خبرې سره شورای نظار والو د توپکو شپېلۍ دوستمي قوماندان ته سيخې کړې. هغه خپلو ملګرو باندې غږ وکړ، په خپله ژبه يې څه ورته وويل. دوو ملګرو يې د ده او لغړزني او د شورای نظار والو تر منځ لکه ډال ودرېدل او د پې کا خولې يې حريفانو ته ونيولې. قوماندان يې هلک په ځان پسې راوڅکاوه.

ټوپکيان سره وخوځېدل، يو بل ته سره مخامخ وو خو هر يو کرار کرار په څټ روان و. يو يو ګام به شا ته تلل او يو بل ته به يې کتل. دوستمي قوماندان هم ديکتروف تمانچه راايستلې وه. هلک يې د يوه دوکان دېوال ته پناه کړ او پخپله راميدان ته شو. تمانچه يې د دښمن لوري ته ونيوه، لومړی ډزيې وکړ. دې سره جګړه ونښته. لکه د جوارو ګڼې دانې چې په سره تبۍ باندې په يوه وار سره پخې شي او پړق پړق وچوي، د دوی ټوپکې هم همداسې په يو وار سره خلاصې شوې. دې ته يې نه کتل چې مرمۍ پر چا لګېږي. عام خلک ځوک يوې خوا ته تښتېدل، ځوک بلې خوا ته او په دې ځغاستو کې يې ځيني لګېدل او پر ځمکه لوېدل.

د سړک د غاړې دوکاندارانو هم په تېښتې پېښه وکړه. دوکانونه يې همداسې خلاص پرېښودل. ساعت نيم وروسته ډزې اول کمې شوې او بيا کرار کرار بيخي بندې شوې. ابراهيم د ميکرويانو د جومات له شا څخه په کراره غړۍ اوږده کړه. مخامخ په عسکري دريشي کې د دوستميان يوه جنرال خپل هغه ملګری موټر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخېژاوه چې جنګ يې پيل کړی و. هغه ځان شا ته راڅکاوه. شور يې جوړ کړی و، ګرېوان يې تر نامه پورې شکولی و. نورو يونيفورم والاوو دوستميانو د قوماندان له نورو ملګرو وسلې واخيستې.

ابراهيم کرار کرار سړک ته راووت. د مارکېټ په بل سر کې، د هوايي ميدان سړک ته نژدې، زيات شمېر برګ پتلانه جنګيالي ښکارېدل چې خپل ملګري يې موټرو ته خېژول. له دواړوو خواوو څخه دوو درېو موټرو حرکت وکړ. د دوستميانو جنرال د شورای نظار له يوه قوماندان سره له نورو لرې، څنګ په څنګ ګرځېده. دوی خبرې سره کولې او باډيګاردانو يې ورته پيره کوله. نور وسله وال په موټرو کې د مړو او زخميانو په پورته کولو لګيا وو.

ابراهيم د اسماعيل دوکان ته ځان ورساوه. په دوکان کې داسې ګډوډي وه چې تا ويل غويانو په کې غوبل ګډ کړی. دوکان پاک چور شوی و. يو څو تش کارټونونه، او په ويټرين کې ايښي شيان سره ګډوډ پراته وو.

ابراهيم چې د هغه پريشاني وليده، د صوفي د زوی کيسه يې ورته ونه کړه. د هغه د کور پته يې ورنه واخيسته او رهي شو.

د چهارصد بستر شا ته په چار نله کوڅه کې يې د يوه خامه دوه پوړيز کور ور وټکاوه. د نهو - لسو کالو يو ډنګر وړوکی هلک په خيرن فيروزه يي خت پرتوګ کې راووت. اوږې يې دومره نری وې چې د هلک کميس وربانديې نه شو ټينګېدای. تا ويل کميس دې وچ لرګي ته وراغوستی دی. هلک وويل چې صوفي په خپل زوی پسې وتلی دی، شفاخانې لټوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم پوښتنه وکړه: نور نارینه مو په کور کې نشته؟
د هلک سترګې په هوا کې کاغذباد ته ښخې وې. بې له دې چې د ابراهیم خوا ته وګوري، سر یې وښوراوه، ویې ویل: نه.
ابـراهیم ناچـاره بېرتـه پـه بایسـیکل بانـدې پښـه واړولـه او د اسـماعیل دوکـان تـه لاړ. د دوکـان مخـې تـه یـې تـش کارټونـه، پلاستیکي کڅوړې او کاغذونه ګډوډ پراته وو. دوکان ته یې سر وردننه کړ. په تاقونو او ویټرین کې ځینې شیان بېرته ځای په ځای شوي وو؛ خو لکه د للمي غنم چې د ملخو سېل وربانډې تېر شوی وي، یو شی دلتـه بل یوه لوېشت هـا خوا تـه. د اسماعیل غږ یـې واورېد: ابراهیمه، دلته یم. دلته راشه.
شـا تـه یـې وکتـل، ټـول دوکانداران پـه یـوه پیتـاوي کـې لکـه د چرسیانو ټولی پر دوو پښو ناست وو.
ورغی، اسماعیل تـه یې د صوفي د زوی کیسـه تېره کړه او ویـې ویل چې هغه باید صوفي کریم له پېښې خبر کړي.
د دریم میکرویانو د جومات شا ته بلاک کې د نجف علي کور و. دی، نجف علي او فرید به د مکتب پـه وختونو کې سره یـو ځای ګرځېدل. وروسته چې هر یوه یو کار و بار پیدا کړ، بیا به یې هم په میاشت دوو کې یو د بل حال اخیست؛ خو اوس جنګونو سره بېل کړي وو. ورغی چې خبر یې واخلي.
د بلاک دویمې زینې ته ورننوت. د دېوالونو پـر فیروزه یـې رنګ بانـدې دوړې او لـوګي ناسـت وو او رنـګ یـې توربخـون کـړی و. بایسیکل یې د زینې له کټارې سره ودراوه. په زنځیر یې په کټارې پـورې وتـاړه. قلف یـې راواخیسـت، د زنځیـر د دواړه سـرونو پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستیو کړیو کې واچاوه او ټینګ یې کړ. قلف ته یې ټکان ورکړ، بند و.
جیب ته یې لاس کړ، کیلي په کې وه.
درې څلورو پټو نه ختلی و چې بېرته راکښته شو.
د بایسیکل زنځیر یې بیا وښوراوه، ټینګ و.
بیا یې جیب ته لاس کړ، کیلي یې وښوروله.
په پوړیو کې پورته خوا روان شو.
دویم منزل ته چې ورسېد، له ماتې ښیښې ساړه باد د ده پر لینګیو برید وکړ. په زینه کې پرتې پلاستیکي کڅوړې، ګرد او کاغذونه د باد پـه امر وڅرخېدل او د اوسپنیزې کټارې لـه منځه چې درې څلور سیخونه یې لادرکه وو، کښته، اول پوړ ته ولوېدل.
ده پر دېوالونو لیکلي خاطرې او نومونـه لوستل چې پښـه یـې پـه کوم شي پورې ولګېده، پر ځمکه د اوسپنې د څښېدو غنجا شوه.
د اوبو د ایشولو سماوار پـه یـوه زاړه پتنوس کې د سکرو او وړو لرګیو په څنګ کې ایښی و.
یوه ډنګره پېغلوټه له دریم پوړه په منډه راکښته شوه. په بډ وهلو لاسونو کې یې د غوړیو له پنځه کیلویي ټیمونو څخه جوړ د اوبو یو تش او بل ډک سطلونه راځړېدل.
ابراهیم یې له څنګه تېر شو.
نجلۍ سماوار لږ پورته کړ، په هوا کې یې وخوځاوه چې ایـرې یـې لاندې تویې شي. بیا یې په احتیاط سره سرې اوبه په خالي ټیم کې واچولې. سماوار یې بېرته له یخو اوبو ډک کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم بېرته مخ د پوالونو ته کړ او د یادګارونو په لوستلو لوستلو څلورم پوړ ته ورسېد. د مخامخ کور د دروازې پر زنګ یې ګوته ټینګه کړه خو د زنګ شرنګې پورته نه شو.

د دروازې تر څنګ د برق میټرونو ته یې وکتل، کړۍ یې نه تاوېدې، ټولې ولاړې وې. ور یې په لاس وډباوه.

د نجف علي کشري ورور دروازه خلاصه کړه. لکه هماغه هلک چې د صوفي کریم د کور ور یې پرانیستی و، هماغسې ډنګر خو پاک سوتره.

ابراهیم ترې د نجف علي پوښتنه وکړه. هغه لا ځواب نه و ورکړی چې دروازه لږه خلاصه شوه.

چا د دروازې له چولې ابراهیم ته وکتل. بیا یې دروازه پوره خلاصه کړه.

د نجف علي مور وه، د ابراهیم په لیدو یې سترګې له اوښکو ډکې شوې. شونډې یې ورپېدې. د سپین مخ ګونځې یې زیاتې شوې. په ژړا سر شوه او همداسې په ژړا ژړا یې په هزاره ګۍ لهجه وویل: ابراییم جو ! علي از مو ...

سلګو یې خبرې ورپرې کړې.

- باچې از مو خو.. ګوم شود ...

ابراهیم ته یې داسې کیسه وکړه چې نجف علي کارته نو ته تللی و چې د فرید خبر واخلي. چا ورته ویلي وو چې د فرید ناروغي بیا راګرځېدلې ده. له هغې ورځې بیا تر ننه یې درک نه دی معلوم. د فرید دوی کور ته یې سړي استولي وو خو هغوی بیخي لیدلی نه و. فرید پخپله هم په ناروغ بدن ډېر ورپسې ګرځېدلی و. د حزب

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلامي او جنبش پاتکونه یې لټولي وو خو د نجف علي پته نه وه
لګېدلې.

ابراهیم د نجف مور ته تسلي ورکړه چې خدای مهربان دی، د
ژوندیو لاره خلاصه وي. را پیدا به شي. دې سره یې بېرته د خپل
کور لاره ونیوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم څپرکی

۱-۲. شورای هماهنګي

ګړز شو ، کوټه ولړزېده. ببو چيغه کړه: «خير کې خدايه، خير !»
د زرمينې لړزانده غږ پورته شو: «خدايه، ته مو وساتې !»
ابراهيم نارې کړې: هله څراغ ولګوه.
د رڼا ليکه په چټ ولګېده. ابراهيم د لاسي څراغ رڼا د کوټې ټولو
دېوالونو باندې وګرځوله.
معصومه وټوخېده، ويې ويل: اوف څه بلا دوړې دي.
په ټوله کوټه کې د دوړو معلق ګردونه د څراغ په رڼا کې ښکارېدل
چې لکه د انتظار شېبې ځای پر ځای ولاړ وو.
معصومې لاټين ولګاوه.
ابراهيم وويل: هله ماشومان سره واخلئ چې د باندې ووځو.
ببو د بالښت له لاندې خپل جاکټ راوايست، په بېړه يې
واغوست. څادر يې له ځانه تاو کړ.
ابراهيم اسماعيل وښواره: اسماعيله، وه اسماعيله !
زرمينې وويل: مه کوه، خوارکی ويده دی. بېرته څملئ، بلا وه
برکت يې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا يې خبره نه وه خلاصه شوې چې د بل ګړزهار له غره سره کوټه داسې سخته وښورېده چې ته وا چا له بيخه پورته کړه او بېرته يې پر ځمکه وويشته.

د «خير کې» ، «خدايه خير !» نارې پورته شوې.

جمال له دالانه چيغه کړه ، ابراهيمه ! هلئ راووځئ.

اسماعيل وارخطا کېناست. پلار يې ورته وويل: هله بچو ، کمپله دې واخله، ووځه دهلېز ته.

زرمينې ذبيح په غېږ کې ونيو.

ابراهيم ليمه واخيسته.

معصومې يې مخې ته رڼا وکړه. ټول دهلېز ته ورووتل.

د جمال اولادونه لا وختي د دهلېز په منځ کې راټول شوي وو.

ابراهيم وويل: خداى دې خير کي، لکه چې حزب اسلامي راورسېد.

جمال ځواب ورکړ: خداى خبر.

مځکه لکه زلزله چې وي، وښورېده. د دهلېز ور په شدت سره خلاص شو او له دېواله سره ولګېد. يو درون غږ واورېدل شو ، ورپسې د جټ د طيارې شغهاړا غله چې وار په وار سره لرې کېده.

ماشومانو چيغې کړې.

ابراهيم د ليمې تندى ښکل کړ: غلې شه لورې، هېڅ خبره نشته. شاباس، دغسې سر دې زما په اوږه کېږده ، آفرين.

زرمينې د ذبيح سر په سينې پورې ولګاوه او ببو اسماعيل په خوا پورې ونيو.

ببو وويل: «توبه خدايه، توبه مې دې وي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال وويل: نه، ګومان نه کوم. حزب اسلامي خو طياره نه لري.
ابراهيم ورغبرګه کړه: نو څه خبره به وي؟ معصومې ! ته خو هغه راډيو راوباسه، ګوندي په خبرونو کې يې وواېي.
جمال په غبرګو لاسونو د دوو زامنو سرونه، چې څنګ ته يې ولاړ وو، په ځان پورې لګولي وو. هغه وويل: نيمه شپه ده، راډيو به څه وواېي؟ پرېږده چې سهار شي، بيا به بي بي سي ونيسو.
زرمينې په لړزانده غږ وويل: اوه خدايه، اوس څنګه وکو؟ چېرته لاړ شو؟
چا يې ځواب ورنه کړ.
ځنډ وروسته جمال وويل: اوس خو همدغه دهلېز بهترين ځای دی. خدای مو دې له هاوان او له بمه وساتي، نور نو که راکټ له هرې خوا راشي، دلته به خوندي يو. تر سهاره به همدلته کېنو. پلوشې ! کمپلې راواخله.
ببو وويل: دا دوه څراغونه ولې لګېږي، يو يې مړ کئ کنه.
ابراهيم ورغبرګه کړه: رښتيا واېي، يو يې مړ کئ، بل يې ټيټ کئ.
پلوشې او معصومې يو بل ته سر وکتل.
پلوشې وويل: ته خپل څراغ مړ که. موږ لا يو ګېلن تېل لرو، زموږ دې بل وي.
تر سهاره د چاودنو او د ډزو غږونه راتلل خو له لرې.
ماشومان بېرته ويده شوي وو.
جمال او ابراهيم په احتمالاتو او په دې سره غږېدل چې څه وکړي او چېرته لاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځمنو د یوې لویې برستنې لاندې ځانونه ننه ایستلي وو، په کرار غږېږې سره مجلس کاوه خو ببو د اسماعیل سر پر خپل زنګون لګولی، یو ازې ناسته وه.

یو نیم ځل د ښځو د خندا غږ هم پورته کېده خو ببو به ورباندې غږ وکړ: غلې شئ، خدای مو خوارې که.

ښځو به ژر خندا بنده کړه او بیا به یې غږونه ټیټ کړل او سره وبه پسېدلې.

د سهار لمونځونه یې په هماغه دهلېز کې وکړل.

جمال هره شېبه خپل ساعت ته کتل.

کرار کرار د باندې رڼا زیاته شوه.

ابراهیم راډیو چالانه کړه. «دا لندن دی. دا د بي بي سي پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... خپرېږي.»

اول خبر دا و چې حزب اسلامي د دوستم له ملي جنبش او له وحدت ګوند سره لاس یو کړی او د هماهنګي شورا یې جوړه کړې.

دوی په ګډه د برهان الدین رباني په مشرۍ د حکومت پر ضد جګړه شروع کړې ده.

نطاق د خبر په پای کې وویل: «دا په داسې حال کې ده چې د حزب اسلامي مشر ګلبدین حکمتیار پخوا ویلي وو چې دوستم کمونیست دی او تر څو پورې چې دوستم د رباني د دولت په څنګ کې وي، دی به له دولت سره سوله نه کوي.»

ابراهیم وویل: دا یې بله خوشالي.

په راډیو کې د جنبش د یوه قوماندان خبرې راغلې چې ویل یې: «زموږ مېړنیو پیلوټانو د کلوله پشتې او بي بي مهرو پر غونډیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې د شورای نظار دافع هوا توپونه ویشتلي دي. هوايي میدان زموږ په محاصره کې دی. قهرمانه جنګیالي مو د حزب اسلامي له مجاهدینو سره یو ځای د ارګ په لوري روان دي. موږ به ډېر ژر په افغانستان کې یو ملي اسلامي دولت جوړ کړو چې ټول سره ورونه ملیتونه به په کې برخه ولري.»
د حزب اسلامي ویاند بیا وویل: «نحمده و نصلي علی نبي الکریم و اما بعد. استاد رباني د اسلامي اصولو او شریعت غرای محمدي د احکامو خلاف، غوښتل چې واک په خپل انحصار کې وساتي او نور مسلمان ورونه په حکومت کې شریک نه کړي. همدا وو چې زموږ مجاهد ورور جنرال صاحب عبدالرشید دوستم او ایت الله مزاري هم له موږ سره اتحاد وکړ چې په وطن کې یو سوچه اسلامي حکومت ایجاد کړو، ان شاالله د هماهنګي شورا مجاهدین لله الحمد پر مخ روان دي او عنقریب به زموږ مسلمان ملت د دې فاسد حکومت له شره خلاص کړي»
خو د حکومت ویاند بیا ویل: «حزب اسلامي د آی اس آی په امر او د ځینو نورو ګاونډیو په تحریک سره له دوسمتي ملیشو او حزب وحدت سره ایتلاف کړی دی او د افغانستان د اسلامي دولت پر ضد یې د بغاوت کړی، غټه کړې ده خو زموږ مېړني مجاهدین به د دغو خاینانو جزا ورکړي. موږ به هماغسې چې روسان مو مات کړل، د دوستم کمونیستو ملیشو او د حزب اسلامي ګوډاګیو باغیانو ته هم ماتې ورکړو. موږ همدا اوس زاړه میکرویانونه، جاده او چمن د جنبشیانو له وجوده پاک کړې دي او مجاهدین مو د بالاحصار په لوري د پرمختګ په حال کې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرونه لا نه وو خلاص چې له لرې دا سې غږونه راغلل لکه څوک چې غالۍ وڅنډي، ډب، ډب، ډب.

شېبه وروسته د شپېلکۍ په شان تېز اوږده غږونه یو په بل پسې واورېدل شول، شیووو - شیووو ...

بیا هماغسې په وار سره د راکټونو د لګېدو وچ ګړزهار او له هر ګړزهار سره د کوټو ښورېدل.

ابراهیم وویل: څنګه وکو؟ چېرته لاړ شو؟

جمال ځواب ورکړ: یاره، یو ځای بم امن نه وي.

- نو څه وکو؟

- ما یو چورت ورته وهلی. د دې دېوال شا ته په حویلۍ کې یو درې متره ځای لرو. هلته به یو بلنداژ جوړ کو. راکټونه د جنوب او د شرق نه راځي. که دې خوا ته ولګېږي، موږ به په بلنداژ کې بچ شو او که مو له سره تېر شي، ها خوا ته به لګېږي نو چرې به یې مخې خوا ته تیتېږي، بیا بم په امن کې یو.

- که هاوان راشي؟ هغه خو نېغ رالوېږي.

- د بلنداژ چت به په لاړو وپوښو. بیا به یې په سر باندې یو څو دانې د موټرو زاړه ټیرونه واچوو، بیا به ښه پرېمانه خاوره ورباندې واچوو. هاوان که په نرمه مځکه ولګېږي، نه چوي.

د سهار تر چایو وروسته، جمال او ابراهیم له ښځو او ماشومانو سره په ګډه په کار پیل وکړ. لکه تر دویمې نړیوالې جګړې وروسته چې د روسانو نر او ښځې، واړه او زاړه د خپل وطن په ابادولو لګیا وو، دلته هم ابراهیم او جمال به په وار سره کولنګ واهه، معصومې او پلوشې به په سطلونو کې کېندل شوې خاورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډکولې. ماشومانو به سطلونه په دوو دوو نفرو نیول او د کندې په څنګ کې به یې چپه کول. ببو د حویلۍ په بل سر کې د لرګیو او خځلو په منځ کې اوږده ښاخونه او څانګې بېلولې.

ټول به په کار بوخت وو خو چې راکټونه به راغلل، دهلېز ته به یې منډې کړې. یو څو دقیقې به غلي شول. درز و دروز به چې غلی شو، بېرته به یې کار پیل کړ.

ببو چې د مازدیګر لمونځ یې وکړ، پخلنځي ته لاړه. تر ماښامه هماغلته ورکه وه.

زرمینې د دهلېز له وره څخه ناري کړې: اسماعیله، وه اسماعیله یو وار دلته راشه.

ابراهیم بېلچه په ځمکه ودروله. دېوال ته یې تکیه وکړه، ویې ویل: څې کوې وه ښځې ! پرېږده چې راسره کومک وکي.

زرمینې ځواب ورکړ: ما سره دې دا پلاستېک ونیسي چې په کړکیو پورې یې ټک ووهم، شیشې ټولې ماتې دي. د یخ د لاسه به مړه شو.

اسماعیل ورمنډه کړه.

د ماښام اذانونه چې وشول، ببو له پخلنځي د باندې راووته. د دهلېز په وره کې لګېدلي پلاستیک باندې یې لاس تېر کړ، ویې ویل: زرمینې لورې خیر یوسې، د یخ باد چاره دې وکړه.

ابراهیم او جمال د بلنداژ پر سر د خاورو وروستۍ بېلچې واچولې او د بېلچو په څټ یې ټپ ټپ خاوره وډبوله.

د بلنداژ بام له ځمکې کم زیات یو ګز پورته، د کوټې تر اورسۍ پورې لوړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو وویل: زامنو سترې مه شئ.
جمال ورغبرګه کړه: خیر یو سې. ابراییمه راځه چې د ننه یې وګورو چې څنګه شوی.
ابراهیم چې ببلچه یې په ځمکه ښخه کړې او ځان یې وربانډې تکیه کړی و ، لویه ساه وا خیسته. د ببل لاستی یې خوشې کړ. په غبرګو لاسونو یې ملا وسولوله. ویې ویل: ادې ! راځه، ته یې وګوره.
د بلند اږ خوله شمال خوا ته وه او لاره یې مخ په ځوړ کښته خوا تللې وه، لکه کاریز ته چې ورکوزېږي.
جمال مخکې او ابراهیم ورپسې رهي شو.
یو دوه ګامه چې لاړل، ابراهیم بېرته راوګرځېد ، د ببو لاس یې ونیو.
ببو په کراره پر کم سورو پوړیو پښه کېښوده.
پنځه شپږ پټې وروسته، ببو وویل: څنګه تیاره ده لکه ګور.
جمال لاسي څراغ ولګاوه. ملا یې کړوپه کړه، ویې ویل: پام چې سر مو ونه لګېږي.
د نمجنو خاورو بوی دومره تېز و چې د سړي ساه یې ډوبوله. بلند اږ تیار و. کم زیات څلور متره اوږده، دوه نیم متره سور.
همدومره ژور چې ببو لاس پورته کړ، لاس یې په چت پورې ولګېد. ابراهیم او جمال کړوپه ملا ولاړ وو.
ابراهیم وویل: څه وللّٰه ښه وشول. که خدای کول، نن شپه به یو څه بې غمه خوب وکو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو وویل: مام درته اوګره پخه ده. ما وې ستړي يئ چې د بدن کوفت مو وباسي. لمونځونه اودسونه مو زر زر وکئ چې بيا يخېږي.
هر چا له پيتاوي څخه د اوبو يوه ډبکه راواخيسته.
جمال د حويلۍ يوه کونج او ابراهيم بل کونج ته لاړ چې اودسونه وکړي.
معصومې ورباندې غږ وکړ: لالا! صابون دې وانه خيست؟
- نه، چېرته و؟
معصومې د چوترې له ژۍ څخه صابونداني ورپورته کړه او په منډه د ابراهيم خوا ته ورغله.
دومره سخت ګړزهار شو او ځمکه داسې ولړزېده چې ته وا دنيا په بل مخ واوښته.
انګړ په دوړو ډک شو.
د جېټ شغها شوه او بيا يې د لرې تللو غږ راغی.
ابراهيم چيغه کړه: معصومې! چېرته يې؟ لګېدلې خو به نه يې؟
د دوړو په منځ کې د معصومې تور ټيکری ښکاره شو.
دا له لښتي پورته کېدله.
په زوره يې وټوخل، ويې ويل: لالا! زه جوړه يم. ته څنګه يې؟
د ګاونډي له کوره شور او بوغارې پورته شوې.
جمال وويل: هلئ، ژر اخلئ بلنداژ ته ورننوځئ.
ده او ابراهيم اودسونه پرېښودل. ټول ښځينه او ماشومان يې بلنداژ ته بوتلل او پخپله د ګاونډي کور ته ورغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم لاس وغځاوه چې ور وټکوي؛ خو ور له چوکاټ سره الوتی و. له هماغه ځایه یې غږ وکړ: قمبر علي !

د ښځو او ماشومانو ژړا زور واخیست.

جمال ورناري کړې: خوار جان خیریت اس؟

د قمبر علي مېرمنې له ژړا سره چیغه کړه: خاک ده سرې از مو شد ، وای علي جو ...

ابراهیم بېرته خپل کور ته ستون شو.

له هغې خوا ببو او څراغ هم ورسره و.

ببو زینب او ماشومان یې خپل کور ته بوتلل.

جمال نور ګاونډیان خبر کړل.

پنځه شپږ تنه شول.

د قمبر علي په انګړ کې دومره لویه او ژوره کنده جوړه وه چې اوبه په کې وتلې وې.

د قمبر علي له ملا پورته سوری سوری بدن د دهلیز له وره سره پروت و.

ترهېدلو ګاونډیانو د لاسي څراغونو په رڼا کې د قمبر پاتې جسد لټاوه.

چا غږ وکړ: هاغه ده، په کنده کې یوه پایڅه ښکاري.

ورکښته شول.

پایڅه یې د غوښو له ټوټو سره راپورته کړه.

په بلې پایڅې چې څومره وګرځېدل، پیدا یې نه کړه.

د ټولو سلا په همدې وشوه چې قمبر دې د انګړ په کونج کې امانت ښخ کړي، بیا چې کراري شوه، هدیرې ته به یې یوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ګاونډي وويل: بيا درا مرده ره نمې شوېين؟
جمال وويل: نې بابا شهيد پاک اس. غسل کار نداره.
په مړي باندې يې خاورې واړولې.
ټول خپلو کورونو خوا ته رهي شول.
ابراهيم او جمال يو زوړ زمبېل پيدا کړ. د وره په ځای يې ودراوه او شا ته يې ډبرې کېښودې. يو اوږد لرګی يې ورته تمبه کړ. پخپله په دېواله واوښتل.
د بلند اژ خوا ته ورغلل.
ببو ته يې نارې کړې، ورته ويې ويل: «د قمبر ښځې ته ووايه چې که په کور کې پيسې ميسې يا طلاوې لري، راوا دې خلي چې خلک ظالم دي د شپې ځوک پرې ورپېښ نه شي.»
ابراهيم او جمال د بلند اژ له خولې سره ولاړ وو.
ببو بېرته راغله: «وايي هېڅ شی نه لرم. د مړي پوښتنه کوي چې ځه مو ورسره وکړل؟»
جمال وويل: بله چاره نه وه. خدای خبر چې جنګ به کله بند ېږي. اوس مو امانت خاورو ته وسپاره بيا چې جنګ ختم شو، د خپلو خپلوانو خوښه يې چې هر چېرته يې وړي.
دا شپه ابراهيم او جمال په دهلېز کې ډوډۍ وخوړه او هماغلته ځملاستل.
سهار د زينب ورور راپيدا شو.
ابراهيم ورته ډېر ټينګ شو چې نه دې ځي؛ ځکه هره ګړۍ بمونه او راکټونه لګېدل.
خو هغه و نه مانه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلور ټیره کراچي یې راوړه. د قمبر په کور کې چې څومره روغ شیان په لاس ورغلل، په کراچۍ کې یې واچول، خپله خور او د هغې ماشومان یې د بار پر سر کېنول او د ډزو او چاودنو په منځ کې یې مزل پیل کړ.
هغوی لاړل او ابراهیم کور ته راغی.
بلنداژ ته ورکښته شو.
ببو سونګېده.
ټول غلي وو.
ابراهیم یې څنګ ته کېناست: ببو ! ولې ژاړې؟
ببو د تور پوړني په پیڅکه اوښکې وچې کړې، ویې ویل: خدای دې یې وبخښي. څومره ښه سړی و.
ابراهیم ورغبرګه کړه: تېر کال منی دې په زړه دی. په خپله کراچۍ کې یې لرګي راته راوړل. غریب و خو غیرتي. یوه روپۍ یې رانه وانه خیسته. ویل یې: «از صد خویش یک همسایه پېش»
ببو په ژړغوني غږ وویل: د ماشومانو له خولې یې زده کړي وو، زه یې ببو بللم. اوه خدایه، جار دې شم چې څه نورې لوبې به راباندې وویني.
ببو پورته چت ته کتل او په ګوتو باندې یې لرګینې تسبیح اړولې.
ماشومانو لکه د تعلیمي قطعو عسکرو زده کړي وو چې همدا چې د چاودنې غږ واوري، ټول به په یوه منډه ځانونه بلنداژ ته رسوي. دوی ټولو به اکثره وخت ټوله ورځ هماغلته تېروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابراهیم او جمال د کورنیو خرڅ خوراک سره شریک شوي وو. هر ورځ به په نوبت سره یوه ښځمنه پخلنځي ته تله او نور ټول به په بلنداڅ کې وو.

پخلی هم بې جنجاله کار و، بس ځلور ګېلاسه پرمل وریجې له میو سره یو ځای په بخار دیګ کې واچوه، غوړي یوه کاشوغه، دومره چې دوه کیلو یې د میاشتې تر پایه ورسېږي. مالګه او مساله له یو ټیمګي اوبو سره پرې حواله کړه، نیم ساعت وروسته شوله پخه ده. که کومه ورځ به د شولې په سر کورت، چکه یا مستې هم وې نو د ماشومانو لپاره به جشن و.

لویانو په ښکاره څه نه ویل خو له خوراکه یې ښکارېدل چې مستو یا چکې ته ډېر خوشحاله دي. نېکمرغه به هغه وو چې د ډوډۍ تر پایه پورې شګه یا ډبره یې تر غاښونو لاندې رانه شي او د خولې خوند یې ورخراب نه کړي.

ښځو به ډېره خواري کوله چې وریجې سمې پاکې کړي خو پرمل وریجې خدای وهلې وې، تکې سپینې لکه د ملا جامې او غټې پړسېدلې لکه د ملا خېټه او ډبرې یې هم همدغسې. ښځو چې به هر څه کول، بیا به هم یوه نیمه وړه د وریجو په رنګ سپینه ډبره ځنې پاتې شوه او دغه ډبرې به اکثره وخت د ابراهیم په برخه شوې چې د ډوډۍ خوند به یې ځنې هېر کړ.

د ټولو کابلیانو خوراک همدا و. ماشومانو ویل چې زموږ په کور کې د «اختاپوت» د سریال پر ځای د شولې سریال روان دی.

خو زرمینې ته خدای ورکړې وه. کله کله به د شپې ناوخته چې ډېرې کمې شوې او نور ویده وو، ابراهیم به یې په کراره وسکونده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه به خپلې کوټې ته لاړل او ساعت وروسته به د غلو په شان کرار کرار له لمدو وېښتو سره بېرته بلند اژ ته ورننوتل.
سهار به د ببو شور پورته و چې: زما د اوداسه تودې اوبه څه شوې.
زرمينې به په څادر خوله پټه کړه چې څوک یې پسخېدل ونه وينې او معصومې به ورته چپ چپ کتل.
هره شپه د بي بي سي د خبرونو اورېدل فرض عين غوندې و. د هماهنگي د شورا وياند د ارگ د کلابندۍ دعوا کوله. د جمعيت وياند بيا د بالاحصار او ان د چاراسيا د نيولو لاپې وهلې خو ابراهيم او جمال به ويل چې دواړه درواغ وايي. اصلاً دوی ته دا نه وه مهمه چې څوک وروسته او څوک وړاندې کېږي، دواړه خواوې د يوه خره غړونه دوی؛ بلکې هر کابل مېشتي به ويل چې کافر دې پاچا شي، هندو دې پاچا شي خو چې جنگ بند شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲-۲. اوربند

د جګړې یوولسمه ورځ وه، ۱۳۷۲ د جدي ۱۷ چې بي بي سي په خپل ماښامني سرویس کې دغه خبر ورکړ: «په کابل کې ښکېلې خواوې په دې رضا شوي دي چې د ۲۴ ساعتونو په مخه په خپلو منځو کې اوربند وکړي څو خلک خوندي ځایونو ته پناه یوسي.»
پر سبا یې سهار وختي ابراهیم د پلار د لاس وروستۍ نښه، مزاري غالۍ پر بایسیکل باندې وتړله چې د درېیم میکرویانو مارکېټ ته یې یوسي، خرڅه یې کړي او په پیسو یې د خوراک شیان واخلي.
د حویلۍ د وره په درشل کې و چې جمال وربانډې غږ وکړ: صبر وکه. زه بم درسره لاړ شم.
لکه په پسرلي کې چې مېږي له مېږه تانه څخه راوځي، کابلیان هم له خپلو کورونو راوتلي وو. خلکو خپلې کډې په کراچیو او موټرو بار کړې وې. څوک یوې او څوک بلې خوا ته تلل.
چا پسې د تور سرو او ماشومانو لام روان وو او ځینو بیا سپین سرې مېندې یا بوډا پلرونه په شا کړي وو. د خلکو دغه لالهاندي سړي ته د مېږیانو یون وریاداوه چې د هر یوه په خوله کې د دانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډه وي، ځيني له بره کښته او څوک له کوزه پورته خوا ته روان وي او سړی نه پوهېږي چې د دوی منزل به چېرته وي.
ابراهيم او جمال چې د ميکرويانو مارکېټ ته ورسېدل، جمال وويل: ته دې سودا کوه، زه به يو چکر هوايي بلاکونو ته ورشم. معتمد به وګورم که يې معاشونه راحواله کړي وي.
ابراهيم د اسماعيل دوکان ته لاړ چې غالۍ ورته خرڅه کړي خو دوکان يې بند و. له څنګ دوکانداره يې د اسماعيل پوښتنه وکړه.
هغه وويل په دې يوه هفته کې هېڅ څوک خپل دوکان ته نه وو راغلي، دغسې چې ته يې حال نه لرې، موږ هم ناخبره يوو.
ابراهيم د يوه کهنه فروش دوکان ته ورغی. غالۍ يې ورښکاره کړه: وروره، دا غالۍ به وانه خلې؟
دوکاندار په دسمال باندې د چينې لوښو له سره دوړې څنډلې، ويې ويل: وروره، د ځان کالي راباندې غمبدلي، په قالينه به څه وکم.
بل ته ورغی. هغه د دوکان مالونه په کراچۍ کې بارول.
ابراهيم هېڅ ونه ويل. دغسې پورته خوا د نورو دوکانونو په تمه روان شو.
غالۍ يې ډېره وګرځوله. هېچا نه اخيستله.
يوه لارۍ راغله، د يوه کهنه فروش د دوکان مخې ته ودرېده.
د لارۍ له سيټه خړ پکول پر سر يو خېټور راکښته شو.
سپين کميس پرتوګ يې پاک اتو کړي وو. د څرمنو تور جمپر يې پر تن و. له دوکاندار سره يې څو شېبې خبرې وکړې. بيا يې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

جیبه د کلدارو بنډل راوایست او په شمېرلو یې لګیا شو. پیسې یې دوکاندار ته ونیوې.

دوکاندار دوو پنډیانو ته ورغږ کړل. پخپله هم ورسره لګیا شو، د دوکان مالونه یې له یوه سره په موټر کې بار کړل.

ابراهیم پکول والا ته ورنژدې شو، ویې ویل: وروره، دا د ما غالۍ به وانه خلې؟

هغه له جیبه د نسوارو وړوکی او سپنیز ډبلی راوایست. یوه چونډۍ نسوار یې له لرې خولې ته وشړله. بې له دې چې ابراهیم ته وګوري، په ډکه خوله یې وویل: هواره یې که.

د غالۍ مخ و شاته یې په ځیر وکتل، لاس یې ورباندې تېر کړ. په ګوتو باندې یې د غالۍ شاته مخ وډباوه، ډب ډب ډب، ویې ویل: په څو دې بیه ده؟

- هغه بل دوکاندار رانه په لس لکه غوښته، ورمې نه کړه.

- ولې دې ورنه کړه؟ ښه بیه یې درته ویلې ده. ورځه چې پښېمانه نه شې.

- ته یې په څو اخلې؟

- خبره به مې یوه وي، دوه زره کلدارې.

- افغانۍ څو جوړېږي؟

- دغه څه باندې نهه لکه اوغانۍ کېږي.

ابراهیم وویل: ځه، سمه ده.

پیسې یې واخیستې. خریدار پر پنډیانو غږ وکړ: او بچه، بیا اې رام ده موټر پرتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳ - ۲. نجف علي چېرته و؟

ابراهیم په بایسیکل باندې پېښه واړوله. مارکېټ ته نژدې یې نجف علي په مخه ورغی. راکښته شو. بایسیکل یې په بېړه پر ستڼه ودراوه. نجف علي په ډکه خوله خندا ورته غېږه خلاصه کړې وه. دواړو یو بل په غېږ کې ونیول.
دواړو خندل، یوه هم څه نه ویل. ځنډ وروسته ابراهیم وویل: ظالمه چېرې وې؟
نجف علي یو ګام شا ته شو. خوله یې له خندا نه راټوله شوه. مخامخ یې د ابراهیم سترګو ته وکتل، ویې ویل: ته پخپله یې؟
دواړو په زوره وخندل او بیا یې سره غېږه ورکړه.
ابراهیم وویل: سړی دغسې کوي؟ چېرته ورک وې؟ نژدې مو خیرات درپسې کړی و.
نجف وویل: بد بوټی بلا نه وهي. دا دی بېرته راغلم.
ابراهیم یې لاس نیولی خپل کور ته بوت. په لاره کې یې د ببو، ماشومانو او د جمال حال و احوال وپوښت.
ابراهیم چې څنګه په کوټه کې کېناست بیا یې ورنه پوښتنه وکړه: ښه نو کیسه وکه، ته چېرته ورک وې؟ مور دې خوارکۍ څنګه درپسې ژړل.
نجف وویل: کیسه ډېره اوږده ده. د جوزا اخره هفته وه. ما وې راځه د فرید پوښتنه وکه. ته خو بم خبر یې کنه، سرطان یې بیا راګرځېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خبر یم؛ خو ولله که ورغلی یم. اوس ځنګه دی؟
- اوس نو خدای ته معلوم. پر بایسیکل مې پښه واړوله. د زړو میکرویانو پر لاره همدا سې د کابل ننداري له ځنګه تېر شوم او د شاه شهید په لاره کارتۀنو ته لاړم. رېښتیا یوه پښه خو په لاره کې راباندې وشوه. له کابل نندارې سره ګیلم جمانو ودرولم. اول خو یې رانه پوښتنه وکړه چې چېرته ځې؟

ورته مې وویل چې کیسه دا سې ده، د خپل انډیوال پوښتنې ته ورځم.

بیا یې راته وویل چې بایسیکل دې په څو اخلې؟

ما وې دا خو مې په درې زره اوغانیو اخیستی و.

هغوی راپورې وخندل چې موږ درته وایو په څو یې اخلې؟

ما وې وروره دا خو مې خپل بایسیکل دی. له چا نه یې واخلم؟

یو څو شېبې یې راکړې چې بیا دا خبره ونه کې. بایسیکل دې اوس زموږ په لاس کې دی. وایه په څو یې اخلې؟

څه سر به دې خوږوم. چې په جیب کې مې څو مره پیسې وې، ټولې یې رانه واخیستې. دومره روپۍ یې راته پرې نه ښودې چې فرید ته وربانديې میوه واخلم. بایسیکل یې بېرته راکړ.

سینما اقبال ته رسېدلی وم چې حزب اسلام والاوو ونیولم. بس دغه خبره یې راته ټینګه کړه چې ته حزب وحدت ته جاسوسي کوې. ته زموږ کوروکي ورکوې. سل قسمونه خو به مې کړي وي خو په چا یې منې. بو یې تلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سینما اقبال شا ته دربمه کوڅه کې په یوه کور کې د دوی قرارګاه وه. سینما اقبال درپه یاد دی. یوه ورځ چې له مکتبه تښتېدلي وو.
- «دهرم ویر» فلم چې مو په کې وکوت.
- هاهاها ، افرین ولله، ګردې دې کار کوي.
- هغه ورځ به مې څنګه هېرېږي؟ د انصاري لیسې نه چې تر چمنه په پښو لاړو.
- د برقي موټر لینونه چې مو خطا کړل. هاهاها ، کلینر څومره وځغلولو. عجب وختونه وو. خیر ، تکاوې کې یې واچولم. دوه په څلورو کې به وه. یو څه لوښي موښي، سکاره، منقل، د صندلۍ مېز او څو دانې بوجۍ، هر څه په کې ګډوډ پراته وو. بهر ته یې یوه کړکۍ درلوده چې یوه لوښت به جګه وه خو په اوږدو کې درې څلور لوښتې کېده.
تر یوې هفتې پورې خو هره ورځ وهل او ټکول وو. دا تندی مې وینې، دغه ټپ چې دی، دلته یې په کونداغ باندې وهلی وم. یو سات بې سده پروت وم. هره ورځ یې را نه پوښتنې ګروېږنې کولې. په شوا روز کې به یې نیمه دانه ډوډۍ راکوله هغه هم وچه کلکه. تشناب ته به یې یو سهار بل سهار اجازه راکوله، بولې به مې د تکاوې په کونج کې کولې. په اولو ورځو کې د بولو له بویه سخت په عذاب وم، سترګې به مې سوځېدې خو کرار کرار ورسره روږدی شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښې او لاسونه يې په زنځيرونو راتړلي وو. په دويمه هفته لکه چې يوه شول چې زه بې ګناه يم نو د ورځې به يې لږ څه ازاد پرېښودلم خو د شپې به يې بېرته تکاوي کې بندي کولم.
اوله ورځ يې چې له تکاوۍ راوايستم، لمر سخت تېز و. سترګو مې بيخي کار نه کاوه. د لمر تېزې رڼا مې سترګې برېښولې. يو څو شېبې مې سترګې پټې کړې، بيا مې نيم کښې ونيولې څو پورې چې له رڼا سره بلدې شوې.
د انګړ لويه دروازه خلاصه وه. يو ډېرور زما پر بايسيکل ناست و او پښې يې په ځمکه ښښېدې. بل يې د کنجوغې نه نيولی ورپسې روان و. دواړو سره ټوکې کولې او خندل يې.
يوه ټوپکي راته وويل: دلته راسه.
د حويلۍ کونج ته ورغلم.
ويې ويل: تر غرمې پورې به دغه لرګي ګرده ماتوې.
ياره، نيم خروار لرګي خو به مې څېرلي وي. لرګی هم خدای وهلی، لوند خيشت، د ونې څانګې او ښاخونه. يوه نيمه شنه پاڼه په کې ځړېږي. چې په تبر يې وهې، لکه فنر تبر پورته غورځوي.
يو څو ښاخونه چې مې واړه کړل، سر راباندې وګرځېد. په سترګو باندې مې توره شپه شوه. نژدې لوېدلی وم.
ټوپکي غږ وکړ: څه بلا ووهلې؟
لاسونه مې د تبر په لاستي تکيه کړل. ورو ورو کېناستم. ومې ويل: سر مې ګرځي.
له اشپزخانې يو څوک راووت. د چايو ګيلاس يې په يوه لاس کې او يوه ټوټه ډوډۍ يې په بل لاس کې وه. د کميس لمن يې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرتاګه کې منډلې وه. کالي او لاسونه يې غوړ و. ان مخ، ويښته او ږيره يې غوړ ښکارېدل.

ټوپکي ورته کړه: بسلمانه څه کوې؟ کومندان صاب به غوسه سي.
آشپز وويل: خوارکی وږی دی. په دې يوه هفته کې يې خوراک وچه ډوډۍ ده. که دغه خوږ چای په ډوډۍ پورې ونه څښي، کار نه شي کولای. که سم کار ورنه غواړې نو پرېږده چې دا يوه ګوله ډوډۍ وخوري.

لړګي چې مې خلاص کړل، له کوهي څخه يې راباندې اوبه وکښلې او چې ډوډۍ تياره شوه، بيا نو سمه ډوډۍ يې راکړه. د پسه د غوښې ښوروا يې پخه وه. ډېر خوند يې کړی و. د ماسپښين د لمانځه په وخت کې يو تور پټکی والا توري کړې سترګې، خرييلي برېتونه، نری خو اوږده ږيره، د چوترې په سر کې مخکې شو.

نور ورپسې ودرېدل.
دوه تنه پيره داران له دروازې سره ولاړ وو.
ما هم اودس وکړ او په يوه ګوټ کې په لمانځه ودرېدم.
هغوی چې له لمانځه خلاص شول نو امام راباندې غږ وکړ چې تا ولې ګوښی لمونځ وکو؟

بل يې ځواب ورکړ: «دی خو شيعه دی، په موږ پسې لمونځ نه کوي»

امام وويل: «نه مو دي اورېدلي چې وايي کافر کافر، شيعه کافر، جو نماني وه بي کافر. دا مو ولې نه دی وژلی؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان وویل: ملا صاب، څې کیږي، یوه ورځ به مو په درد ولګېږي.

زه د ملا په خبرو پوه نه شوم؛ خو دومره پوه شوم چې وایي شیعه کافر دی.

لس پنځلس ورځې وروسته مې له اشپز څخه پوښتنه وکړه چې د ملا څه مطلب و؟

هغه را ته وویل: «دغه ملا په کراچۍ کې مدرسه ویلې ده. په اردو یې ویل چې شیعه کافر دی او څوک چې دا خبره نه مني، هغم کافر دی. ما په کراچۍ کې وخت تېر کړی. هلته په دې خبرو باندې ډېر جنګونه کېږي.»

د دوی مشر په لمانځه ډېر ټینګ و. هغه به چې په قرارګاه کې و؛ نو ټولو به په جماعت لمونځونه کول.

یوه نیمه یا دوې میاشتې یې په قرارګاه کې وساتلم خو یوه ورځ یې له دوو افرادو سره رهي کړم.

د سیاه سنګ سړک ته چې ورسېدو، هلته د ګیلم جمانو یو جیپ ولاړ و.

زه یې ګیلم جمانو ته ورحواله کړم او خپله بېرته لاړل.

د دوی پوسته د کابل ننداري شا ته وه.

په اوله ورځ د پوستې قومندان را ته وویل چې هر څه چې کوې ویې کړه خو تښتې به نه. چې هر چېرته لاړ شې را نه نشې خلاصېدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجف علي د خپلې کورتۍ له جیبه د سګرټو دبې راوایست. په بېړه یې یو سګرټ ترې راوکیښ. ویې لګاوه او په ډېر خوند یې ورنه لوخړې پورته کړې.

ابراهیم وویل: تا خو ما ته نصیحت کاوه چې سګرټ مه څکوه، اوس یې په خپله څکوې؟

نجف د سون ستار سګرټو ډبلی ابراهیم ته ونیو. هغه ورنه یو دانه راواخیست.

نجف ورته لاېتر ولګاوه او بیا یې خپلې خبرې وغځولې: دا عمل هم د ګیلم جمانو د قوماندان سوغات دی. دوی نور به چې هر څه وو، وو به خو ځوان طبیعته وو.

د هغوی قوماندان، داسې ښه یې نوم و، ته ودرېږه، هو، اکه یاسین زار خور. یوه ورځ یې ولیدم چې خپه ناست یم. د ال ام سګرټو قوتی یې راواچاوه. په اوزبکي ډوله فارسي یې وویل: «نباشه چي چورت مېزني. دنیا تېر اث بیګي یک ثګرت بکش که رنجیته ګل کنه.»

سګرټ چې مې وڅکاوه، خوند یې راکړ. سر مې سپک شو. په سر کې مې یو رقم خوندوره ګنګسي پیدا شوه. بس له هماغې ورځې سګرټ راسره ملګری دی.

یاسین زار خور په هماغه ورځ ښار ته بوتلم. په جاده کې یې د جامو لپاره رخت راته واخیست. درزي ته یې وروستم. واسکټ او سیلور بوټونه یې هم راته واخیستل. ویل یې چې نن مې یو ډبل قمار ګټلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکه یاسین یوه بله نادره خبره راته وکړه چې زه یې بېخي هک حیران کړم. راته ویې ویل: «قمار مې د حزب اسلام له هماغه قوماندان څخه وګاټه چې ته مې ورته ګټلی وې.»
هېڅ مې باور نه کېده چې پر لمانځه او اوداسه دومره ټینګ سړی دې قمارباز وي. پر دې مې هم سر نه خلاصېدې چې حزب اسلام او جنبش خو سره دښمنان وو نو قوماندانان به یې څنګه په یوه میدان کې سره کېناستل.
له ګیلم جمانو سره یو څه هوسا وم. یوازې د کور اندېښنه راسره وه، نور ښه وم. له اشپز سره یې درولی وم چې کومک ورسره وکم. کرار کرار مې اشپزي زده کړه. داسې قابلي پلو به درته پوخ کم چې له پلو سره به دې ګوتې هم وخورې.
ابراهیم په خندا ورته وویل: دا دی تیار درته راغلی یم، پاخه کنه.
نجف وویل: دا خو اسانه خبره ده. هسې مې هم زړه ډک دی. کېنه چې د زړه بړاس راوباسم.
خپل سګرټ ته یې وکتل چې له نیمایي تر فلټره پورې ایرې شوی او همداسې مړ شوی و.
بل سګرټ یې ولګاوه او ویې ویل: ته کېنه. زه بېرته راځم.
له کوټې ووت. څو شېبې وروسته، ور لږ خلاص شو. بیا د نجف علي پښه ښکاره شوه چې ور یې پورې وواهه او د چایو له پتنوس سره راننوت. ور یې په اوږه پورې کړ.
پتنوس یې د ابراهیم مخې ته کېښود.
دواړه بې لاستي روسي ګېلاسونه یې ډک کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ګېلاس سره يې د چاکلېټو غاب هم د ابراهيم مخې ته کېښود.
ويې ويل: ته دې چای څښنه، زه به درته کيسه وکم. د ورځو شپو حساب رانه ورک و خو ګومان کوم چې درې درې نيمې مياشتې به مې ګيلم جمانو سره تېرې کړې وې چې يو ماښام اکه ياسين راته وويل: «نباشه ده اې روزا کم خرچ شده بودم. تو ره سودا کدم.»
زه يې د شورای نظار پر يوه قوماندان خرڅ کړی وم.
د ميکرويانو له پله سره يې شورای نظار والا ته وسپارلم.
وروسته بيا پوه شوم چې د قوماندان اغاشيرين وراره په کوم جنګ کې د حزب وحدت لاس ته ورغلی او زه يې د جنګي اسير په نامه اخيستی وم چې له خپل وراره سره مې تبادله کړي.
د اکه ياسين کارونو ته حيران وم. څو ورځې مخکې يې راته کالي او بوټونه واخيستل. ځواني يې راسره وکړه او نن يې بيا داسې ناځواني وکړه.
څه سر به دې خوږوم. د اغاشيرين انډيوالانو لاس تړلی په موټر کې واچولم.
موټر د هوايي ميدان پر سړک رهي شو. موټر چې له بيمارو (بي بي مهرو) تېرېده، د خپل کور برنډه مې وليده. مور مې په برنډه کې ولاړه وه. سړک ته يې کتل. ګومان مې وکړ چې زما لاره څاري، زما انتظار کوي. زړه مې داسې تنګ شو چې ما وې اوس به چوي. د خپلو اوښکو مخه مې نشوای نيولی.
اغا شيرين ته مې زاری وکړې. د خدای و رسول و قران و سخي د ټولو په نومونو مې قسمونه ورکړل چې يو ځل، فقط يو ځل مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدي چې خپله مور وګورم بیا که مې دا ر ته هم وخېژوي،
ورسره لاړ به شم خو اغا شیرین په خوله باندې په سوک ووهلم.
ما د خولې وینه په اوږه پاکوله چې یوه ټوپکوال مې خوله په
دسمال باندې وتړله.
نور نو د چیغې د وهلو نه وم.
سترګې یې هم را باندې وتړلې.
نه پوهېدم چې چېرته مې بیایي خو موټر چې پر خامه سړک ورګډ
شو، پوه شوم چې خیرخانې خوا ته ځي.
څو ورځې یې په یوه وړوکي تشناب کې اچولی وم. هماغه د حزب
اسلام کیسه دلته هم وه خو دومره ښه و چې چا نه وهلم.
اکه یاسین چې د میکرویانو خوا ته رهي کولم، د سګرټو دوه دبي
یې را کړي وو. دوا ړه مې د سبا تر ماښامه تش کړل.
اوله ورځ را باندې ډېره سخته تېره شوه. هره شېبه مې مور سترګو
ته درېدله. هره ګړۍ، هره شېبه را باندې کال تېرېده. د تشناب پر
دیوال له وړوکې کړکۍ څخه د لمر رڼا راپرېوتې وه. رڼا ځای پر
ځای ولاړه وه. چې هر څه به مې وروکتل، هماغسې پر خپل حال به
وه. ما به څو سګرټه ایرې کړل خو وخت به پښه پر ځای په ټپه ولاړ
و.

نجف د ابراهیم له ګیلاسه سوړ شوی چای په کنګالي کې توی
کړ او تازه چای یې ورواچاوه. ویې ویل: چای دې ښه. پنځه ـ
شپږ ورځې چې تېرې شوې. بیا یې لاس تړلی په موټر کې واچولم.
خپله اغا شیرین هم له څو نورو ټوپکوالو سره په موټر کې
کښېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غره په ډډه کې وو. شاوخوا د عسکري موټرو تش کالبوتونه دلې وو. څو ودانۍ د عسکري قشلې په شان ولاړې وې چې کړکۍ یې چاوړې وې.
نه پوهېدم چې دا کوم ځای دی خو موټر چې د لوی انګر له دروازې ووت، پوه شوم چې دا د ۳۱۵ غونډ قرارګاه وه.
موټر د بادام باغ پر لاره رهي شو.
له باغ بالا تېر شو او پولي تخنیک ته ورننوت.
دوه کسان په موټر کې راسره پاتې شول او اغاشیرین له نورو سره کښته شو.
په مخابره کې یې چا سره خبرې وکړې. ویل یې چې ستاسو سړی مې راوستی، راشئ ویې ګورئ.
لس دقیقې به تېرې شوې وې چې د وحدتیانو څو ډاتسن موټرونه راغلل. زه یې هغو ته وښودلم.
د وحدیتانو قوماندان له سره تر پښوپورې له نظره تېر کړم. په خپله لهجه یې رانه پوښتنه وکړه: «او باچه ! تو باچۀ از کي استي؟»
ما وویل: باچهء ابراهیم آرزو.
قوماندان خپلو افرادو ته مخ وروااړاوه. یوه ټوپکوال چې کالي یې تر نورو پاک او د واسکټ په جیب کې یې قلم ایښی و، وویل: صایب هغه خلقي آرزو یادوي. هغه شاعر چې و، په مرکزي کمیټه کې و. د اغا صایب کسانو چې وواژه.
قوماندان وویل: ښه ښه، نو درځئ، لاړ به شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغا شیرین وویل: چېرته ځئ؟ سړی مو بو ځئ. زما وراره را ته راولئ.

د وحدتیانو قوماندان وویل: «او که از ما یه، با ما یه». دا د خلقي زوی زموږ نه دی. تا خو ویلي وو چې د قوماندان قمبر ترور زی درسره دی. هسې دې زموږ زړه خوشاله کړی و. دا کدو دې ځان ته وساته، په کار به دې راشي. که نور څه نه کېږي اچار ځنې جوړ که خو زموږ په درد نه لګېږي.

اغا شیرین لکه بوت ولاړ و او سترګې یې د وحدتیانو موټرو ته نېولې وې.

څنګه چې د هغوی موټرونه له سترګو پناه شول، برید یې رابانډې وکړ. تر لغتو یې لاندې کړم. ورځ یې رابانډې توره شپه کړه. دومره یې ووهلم چې ما وې بند بند مې مات شو.

درګرده یې ویل چې ته یې د هغه بې ناموسه قوماندان د ترور زي په نامه رابانډې خرڅ کړی وې. څومره پیسې مې په تا بانډې ورکړې خو ته خوشی کدو راوختې.

ما ورته زاری وکړې چې زما ګناه نو څه ده. زه خو یې په قمار کې ګټلی وم.

خو فایده یې ونه کړه. ورځ مې بده شوه. هر وخت چې به اغاشیرین ته خپلې پیسې وریادېدلې، زه به یې ډبولم.

څو هفتې نورې همداسې تېرې شوې.

د اغاشیرین له عذابه کرار کرار خلاص شوم.

یوه ورځ یې رانه پوښتنه وکړه چې اوس خو مې پیسې دربانډې تللې دي، وایه چې څه کمال لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: اشپزي مې له ګیلم جمانو زده کړې ده. ښوروا او قابلي ښه پخولای شم.

پر هماغه ورځ یې راباندې دېګ پوخ کړ.

پخلی به مې ټولو ته خوند ورکړی و ؛ ځکه سر له سبا یې اشپز شوم.

بیا نو څو پورې چې له هغه ځایه راوتښتېدم، په اشپزي باندې لګیا وم.

ابراهیم له خپل ګېلا سه وروستی غوړپ وکړ. خپل ساعت ته یې وکتل، ویې ویل: ښه نو بیا کله راوتښتېدې، څنګه؟

نجف علي وویل: دا څو شپې مخکې چې جنګ شروع شو، هلته یوه ګډوډي جوړه شوه، تیار محشر و. ټول ټوپکوال یې په موټرو کې بار کړل او جنګ ته یې یوړل. په قرارګاه کې یو زه پاتې شوم او دوه نفره پیره داران.

اغا شیرین راته وویل چې: «د ټولو برخه به پخوې. ماښام به موټر درولېږم. دېګونه به په کې باروې چې خط ته یې راوړې»

ما دېګونه پاخه کړل. ماښام شو خو څوک په دېګونو پسې رانغلل.

له پخلنځي د باندې راووتم.

ومې لیدل چې دواړه پیره داران په یوه ګوټ کې ناست دي، سګرټې څکوي.

یو دم مې په ذهن کې راوګرځېدل چې یاره نجف علي همدا یې وخت دی، پښې دې سپکې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مې ازاد وګاڼه. ته نه پوهېږې چې څومره خوندور حال مې و. لکه په ترورږمو کې چې روان اوسې او له هر شي وډارېږې، ناڅاپه رڼا شي، هر څه روښانه ووينې او پوه شې چې خطر نشته.

څه درته ووايم، د ازادۍ په قدر هغه پوهېږي چې بند يې تېر کړی وي. خو ژر مې په زړه کې اندېښنه راولوېده. وېرې اخيستی وم.

څنګه وتښتم؟

چېرته لاړ شم؟

که پيره دارانو وليدم؛ نو بيا ؟

که يې ډزې راباندې وکړې؟

زړه مې داسې درزېده لکه څوک چې د پورورې دروازه وډبوي. نارې مې وچې شوې وې. ژبه مې په تالو پورې نښتې وه. غوږونه مې تېز شوي وو. د هر شي غږ ته مې د يوه خطر په سترګه کتل.

له مکتبه چې به کله تښتېدو او سيمنا ته به تلو ، هغه وختونه مې راياد شول. اخر مې ووېل يا تخت دی يا تابوت، نن به خامخا تښتم.

د پخلنځي له څنګه يوه نرۍ لاره تېره شوې وه. له هغه ځايه تر دېواله پورې به سل ګامه لار وه.

تر دېواله کرار کرار لاړم.

دېوال هم داسې دنګ چې دوه کسان سر په سر سره ودروې، ايله چې يې سر ته لاس ورسېږي. خو بخت راسره ملګری وو. دېواله ته نژدې يو زوړ زيل موټر ولاړ و. سر ته يې وروختم. اوس نو له دېواله يو ګام لرې يم خو چې ودرېدم، سر مې تر دېوال پورته و. د دېوال سر مې ليدلای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا علي مې وويل او ورټوپ مې کړل.
لاسونه او سر مې ها خواته ځوړند شول، پښې مې دې خواته وچ
ګېډه او ټټر مې پر دېوال لګېدلي وو.
کرار مې اول يوه پښه او بيا بله پښه ورواړوله.
ځان مې بهر خوا ته راځوړند کړ او لاسونه مې د دېوال په ژۍ
ټينګ کړل.
اوس نو ډارېږم چې که ځان وغورځوم، پښه مې ماته نه شي خو بله
چاره مې نه وه. بېرته ورختلی هم نه شوم.
بس ځان مې خوشې کړ.
غرز پر ځمکه وغورځېدم.
زنه مې پر زنګانه ولګېده. ټينګ درد يې وکړ خو پسې ونه
ګرځېدم.
منډې مې کړې. تر خوړونو پورې مې دمه هم ونه کړه.
خوړ ته چې ورسېدم، شا ته مې وکتل. دېوال د ماښام په تياره کې
ورک شوی و.
يو څه ډاډه شوم چې اوس نو که راباندې پوه هم شي، ليدلی خو
مې نه شي.
ځان مې يوه خوړ ته خطا کړ.
کښته پښتۍ مې خوږېدلې. په نس مې درد و.
راياد مې شو چې کله مې پر دېوال ټوپ وکړ، پښتۍ مې د دېواله
پر ژۍ لګېدلې وې.
تر هزارهٔ بغله پورې په خوړونو کې بېخاره لاړم.
د يوه کورور مې وټکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل هزاره مې و.
په ولاړو مې خپله کیسه ورته وکړه.
سړي کور ته بوتلم.
شپه مې ورسره تېره کړه.
چې سهار شو ، ما وې زه خپل کور ته ځم خو هغوی پرې نه ښودم.
ویل یې چې ته دا وضعیت وګوره. حزب وحدت له حزب اسلام او دوستم سره یو شوی دی. پر شواری نظار باندې یې شپه درولې ده.
اوس که همدا سې لاړ شي، بیا به دې ونیسي. یو څو ورځې صبر وکه چې حال مالوم شي.
یو درې شپې ورته تم شوم خو کتل مې چې جګړه نه بندېږي نو رارهي شوم.
د قصبې پر لاره همدا سې راغلم، چارکلا ته مې ځان راورساوه. بیا د بیمارو (بي بي مهرو) د غونډۍ له څنګه خپل کور ته راغلم.
ابراهیم په ګونډو شو چې پاڅېږي.
نجف وویل: خیر خو به وي، څه کوې؟
- بس وروره، ښه شو چې ته په خیر بېرته راغلې، د مور زړه به دې تکیه شوی وي. زه نو ځم چې ځان کور ته ورسوم.
ـ چېرته؟ غرمه ده؟ ساعت ته دې وګوره، یوولس نیمې بجې دي.
ـ نه، غرمې نه دې جار شم. لاړ به شم. په دې خلکو باندې اتبار نشته. بیا به سره نښتي وي او ستا کانې به پر ما شوې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ خدای دې نه کې. وایم خدای دې په کافر باندې داسې ورځ نه را ولي. رادیو کې خو یې وویل چې تر سبا سهاره پورې به اوربند وي.

ــ دوی په دې خبرو نه دي بند. د خدای په کور کې یې سره قسمونه وکړل چې بیا به جنګ نه کوو خو هغه دي تا ولیدل چې بیا یې څه وکړل.

په همدې وخت کې د هوايي میدان له خوا د بي ام ۴۰ د ډزو غږ راغی.

ابراهیم وویل: ودې لیدل. بیا یې سره شروع کړل. زه نو لاړم چې اوس به یې حزب اسلامي ځواب وواېي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴ - ۲. کلی که پېښور؟

د هوايي ميدان سړک ته نوی ورګډ شوی و چې له لرې چا ورباندې غږ وکړ: ابرايیمــــــــــــــــــه ! ودرېږه.
بايسيکل يې ودراوه، شا ته يې وکتل.
جمال و چې د هوايي ميدان له خوا پر بايسيکل راروان و.
هغه چې راورسېد ، ابراهيم هم خپل بايسيکل روان کړ.
جمال وويل: څه دې وکړل؟
- هېڅ، نجف علي مې ولید. يو ګړی مې ورسره مجلس وکو.
- اوهو ، څومره ښه. راپيدا شو.
- هو.
بايسيکل يې ودراوه.
جمال وويل: خير خو به وي؟
- ما خو هېڅ شی نه دی اخيستی. راځه چې بېرته مارکېټ ته لاړ شو.
- ښه ده چې سودا دې نه ده کړې. پيسې به دې نه مصرفوې. پوهېږې، دا جنګ نه ختمېږي. زه خو وايم راځه چې يو موټر ونيسو ، کډه بار کړو ، کلي ته ورشو.
- کلي ته؟ ته وايې په کلي کې به مو ګوزاره وشي؟
- چې هر رقم وي، له دې ځايه خو به ښه وي. سر خو به مو په امن کې وي. سر څه چې دلته خو مو ناموس هم خوندي نه دی. پوهېږې، دوستميانو په بيمارو کې څو کورونو ته وراوښتي، بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عزتـي يـې وراړولـې ده. شـوراى نظـار والا بيـا د ميكرويـانو شپاړلسم بلاک کې يوه کور ته ننوتلي دي، پـه يـوې پېغلې پسې. هغې ځان له شپږم منزله کښته راغورځولی دی.

- دا څه وايې؟ مړه ده که ژوندۍ؟

- نه بابا ، چې خلک وررسېدل، د وخته يې ساه ورکړې وه. ما ورته ډېر چورت وهلی، بله لاره نه لرو. بهترينه لاره همدا ده چې ځان وباسو. په هوايي بلاکونو کې مې پيلوټان وليدل، ويل يې چې بلاناغه هره ورځ ان ۳۲ طيارې د تاجکستان نه روسي وسلې او مهمات راوړي. پيسې پـه کانټېنرونو کې راځي. وايي د ايران طيارې بيا پـه باميان کې کښني، حزب وحدت تـه وسلې رسوي. دوستم تـه خو لـه ازبکستانه نېغ پـه نېغه راځي. د ګلبدين مخه پاکستان ته خلاصه ده؛ نو داسې وګڼه چې جنګ نه دی، ناسور ټپ دی.

ابراهيم لـه جېبـه د سګرټو دبې راوايست. پـه کراره يې يو دانـه سګرټ راوکيښ او په شونډو يې ټينګ کړ.

له باندې نه يې د جمپر په جيبونو لاس وتپاوه.

له چپ جېبه يې د اورلګيتو کرهار پورته شو.

لاس يې ورننه ايست. د اورلګيتو قوتی يې راوکيښ. يـو خلی يې له قوتي راواخيست، قوتی يې د لپې په منځ کې ونيو.

اوږدو نريو توربخونو ګوتو يې اورلګيت ولګاوه.

سر يې په لپه باندې ورټيټ شو.

سګرټ يې بل کړ او ژر يې يو لوی کش ځنې وکړ.

سګرټ يې په ښي لاس کې ونيو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله يې خلاصه کړه چې اورلګيت مې کړي خو اورلګيت سوړ شمال مې کړ.
پښو يې له اوږې خطا کړه او بېرته يې سمه جر کړه.
- ابراييمه، څه چورت وهې؟
- د اکا زو ، نه پوهېږم. د اغا مړی مې کلي ته يونه وو. ټول مې پرې خپه کړل. اوس په کوم مخ کلي ته کډه يوسم؟
- هغه، هسې بهانه وه. که دې ترونه د اغا په غم کې وای نو په ژوند کې به يې ولې پوښتنه نه کوله. هېر دې دي چې هر څوک به وطن ته تلل، يا به کاکا يا به د ما دادا ترونو ته د بورو او چايو ګوړو بوجۍ لېږلې چې ودرېږه دوی خواران دي، هلته قيمتي ده خو هغوی به څه کول؟ هم به يې چای و بوره خوړله او هم به يې زياړې ورته کړلې چې دا دووس خلقيان والله که پرېږدو. تا ته لګيا وو چې د کاکا جنازه به کلي ته راوړې نو زما دادا چې شهيد شو ، ولې جنازې ته رانه غلل. خبر مې ورکړ چې که راځئ زه به پخپله درپسې درشم، په طياره کې به مو راولم او بېرته به مو ورسوم خو ځواب يې راولېږه چې د کافرو جنازه نه کېږي. راغلي دې نه وای، تکه توره بلا ورپسې خو چې دا مرداره خبره يې هم نه وای کړې. ځان به نه ګرموې. هغوی ما و تا ته ګرم دي، موږ ورته نه يوو ګرم.
جمال پر بايسيکل پښه واړوله، ويې ويل: څه چې ځو ! په لاره کې دې چورت ووهه.
کور ته چې ورسېدل، زرمينه يې مخې ته ورغله. ويې ويل: سړيه چېرته وې، راځه چې لالا مې تا ته منتظر دی. جماله وروره ستړی مه شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم بایسیکل د بوالـه تـه ودراوه، ویې ویـل: مـا ویـل زه بـه یې پوښتنه وکم خو ښه شو چې دی راغی. ټول سره ښه دي؟

- ښه دي شکر، وایې پېښور ته کډه باروي. راغلی دی چې موږ ورسره بوځي.

خبیر له دهلېزه راووت، غږ یې وکړ: ښه شو چې راغلې په خیر. وخت کم دی، زرمینې درته وویل که نه؟

ابراهیم ځواب ورکړ: راته وخو یې ویـل، خووو، نه پوهېږم والله چې څه ووایم.

زرمینې نېغ وروکتل: څه چورت وهې، وربه شو. لالا مې تیار موټر نیولی. زموږ کالي بم په کې واچوي. کابل خو خدای که بیا کابل کې.

- ښځې، تـا تـه خـو معلومـه ده. د غـالی پیسـې ایلـه د لارې کرایـه پوره کې، نورې پیسې...

خبیر یې خبره پرې کړه: اوهو ملګریه، ما ویل چې د څه شي چورت به وهې. د پیسو غم مه کوه. موټر خو مې هسې هم کرایه کړی. لویه لارې ده. په یوه کونج کې به یې تم خپل کـالي واچوي. پـه پېښـور کې به یو لوی کور ونیسم. یو دوه کوټې به یې تـا تـه درکم. زما زړه بم درپورې ډاډه وي. پردی وطن دی، سړی چې یـو خپـل دوست عزیز ولري، ښه وي. زه نو لاړم. کالي مو سره وتړئ، نیم ساعت کې به لارې راولم. خورې ځنډ به نه کېږي چې په اوربند اېتبار نشته.

زرمینه په منډه د کور خوا ته روانه شوه.

خبیر چې روان شـو، ویـې ویـل: جمـال جانـه، کـه تـم راسـره ځې، مشکل به نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال وويل: نه، کور دې ودان. زه به کلي ته لاړ شم.
خبير چې ووت، ابراهيم وويل: زه خو وايم کلي ته مه ځه. پېښور کې به يو کار روزګارم پيدا کو. په کلي کې به څه وکې؟
- دهقاني. خپله مځکه به وکرم. بس يې دی، دا څوارلس کاله يې وخوړه. چې لاړم، خپل حق به ځنې واخلم. اولادونه مې کابليان خو شول، اوس به پېښوريانم شي. تر اوسه پورې خپل پردی نه پېژني. ښه ده چې يو څو شپې په کلي کې ګوزاره وکي. زه نو لاړم چې موټر راولم. پلوشې، کالي به ژر ژر راوتړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درییم څپرکی

۱-۳. مهاجرت

خړ مازدیګر یوه هینو لارۍ د پل چرخي تنګي ته ورسېده. مخې ته یې د غټو او وړو موټرو اوږد کتار ولاړ وو. پنځه لس دقیقې وروسته یې د تلاشۍ وار راورسېد. په برګه دریشي کې پکول په سر ټوپکي له موټروانه پوښتنه وکړه: چي بار کدي؟

- خانه کوچ از اي بیادر استن.

- خوب عیش کدین، میرین د پشاور ګرم. وا به جان ما که ده اې خنک جان مې کنیم. بیا وطندار پایان شو.

ابراهیم تر شونډو لاندې وبونګېد: ستاسو له لاسه ځو.

- چې ګفتې؟

- هیچ، چیزې نه ګفتم.

- نې اګه ده دلت کدام ګپ اس، بګو که دلته بد کنم. زود شو که وخت ندارم.

ابراهیم ورکښته شو.

زرمینې او معصومې د موټروان شا ته په سیټ کې ځانونه غونج کړل.

ذبیح او لیمې ځانونه په دوی پورې ونښلول.

ټوپکي د موټر باډۍ ته وروخوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو له اسماعيل سره د كاليو په منځ كې ناسته وه، سړي يې چې وليد ، مخ يې په پلو پټ كړ.

دواړه تر ستونې په برستن كې پټ وو.

ټوپكي د كاليو په منځ كې څو ځايه تېره سيخ ورومنډه، بيا يې كښته راټوپ كړل: قاچاق ماچاق خو نداري؟

- نې، كل اش سامان خانه اس.

- مره بل اشه.

- چند بتم؟

- برو كه چوچه دار استي، همي ده هزار بتې از زيات اش ما ره تېر.

- يک کمې مراعات كو ، بېچاره مردم استيم.

- تو مثلى كه به انسانيت نه مې فامي.

دې سره يې د ټوپک قنداغ پورته كړ چې ابراهيم ووهي.

ابراهيم ژر جيب ته لاس كړ. لس دانې زرګونونه يې ببل كړل.

ټوپكي په بېړه پيسې واخيستې او په سر يې اشاره وكړه چې مخ دې ورک كړه.

ابراهيم چې سيټ ته وخوت، موټر حركت وكړ. موټروان وويل: څو يې درنه واخيستې؟

- لس زره.

- عجب كاپر خلک دي. په اوړي كې مې پلنګ كوچ و. تورخم نه مې د كابليانو مړى په كې راووړ. سړي زامنو ته وصيت كړى و چې مړى به يې خامخا شودا (شهداى صالحين) ته راوړي. چې دقه پاټک ته ورسېدو ، سړي يې ټينګ كړ چې د مړي بل راكه.

- د مړي بل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- قسم ده که دروغ درته وایم. سړي چې ځومره ورته زارۍ وکړې چې مړی خرابېږي، نه يې پرېخوسته. اخر ما ورته په ګوتو اشاره وکه چې پيسې ورکه پيسې، شرنګ عيله سلام. پيسې يې چې ورکلې بيا يې خوشې کو.

- عجيبه ظالم خلک دي.

- هغه يې سه کې، لګيا و چې تاسې د پېخور په يخه هوا کې سات تېروئ مونګه دلته د ګرمۍ نه مړه شو.

موټروان کټ کټ وخندل خو د ابراهيم پر شونډو ايله يوه نرۍ موسکا تېره شوه.

ماخوستن د ماهيپر له تونله ووتل او مخ په زوړ روان شول.

وروسته هوارې ته ورسم شول. نيم ساعت نور يې هم مزل وکړ، موټروان وويل: وروره، شپه به همد قلته کوو. وړاندې خطره ده.

تورسرې درسره دي، خه نه ده چې په دې توره شپه کې مزل وکو.

لارۍ د درې په يوه نسبتاً پراخ ځای کې د يوه هوټل مخې ته د اتو نهو سراچه موټرو په څنګ کې ودرېده.

ابراهيم له موټره کښته شو.

د غاړې په دسمال باندې يې کالي وڅنډل.

د موټر د څراغونو په تېزه رڼا کې د دوړو ګردونه ښکاره شول.

ژر ژر يې مخ او سر په دسمال پاک کړل. بيا راغی، د موټر مخکينی سيټ يې قات کړ.

ذبيح يې د زرمينې له غېږه رااخيست.

زرمينه راکښته شوه، معصومې ليمه له دواړو لاسو ونيوه او راځوړنده يې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرميني هغه په غېږ کې واخيسته.
کلينر د موټر د باډۍ تخته راخلاصه کړه.
تش بېلر يې ورته ودراوه او د بېلر په څنګ کې لويه پلاستيکي ډبکه.
ببو اسماعيل راوېښ کړ. د هغه لاس يې ونيو او پخپله چې له هر ګام سره ټوخېده، له موټره راکښته شوه.
کلينر ابراهيم ته مخ واړاوه: وروره، وايم بيخي بې غمه اوسه. زه پخپله په باډۍ کې پرېوزم. مال به دې خدای ساتي، زه به يې ساتم.
ابراهيم په هوټل کې د ځان په شان يوه اوږده نرۍ کوټه ونيوه، دوه په څلورو کې به وه.
اسماعيل چې ورننوت، ترنګ شو. پښه يې په چيلمچي لګېدلې وه چې د وره په څنګ کې پر ځيګري رنګه موکېټ باندې ايښې وه.
د ګيس رڼا د خيرنو دېوالونو او لوګي وهلي چت په تياره کې ورکېدله.
ببو مخکې نورې ښځې ورپسې د نري زرغون دسترخوان له سره تېرې شوې او پر سپنجي نياليو چې ګلداره ځيګري پوښونه يې وو، کېناستې.
د هرې يوې له کېناستو سره له نياليو ګردونه پورته شول او د ګيس رڼا ته وخلېدل.
د اسماعيل په عمر د هوټلي شاګرد يوه غېږه لرګي په لاسونو کې راننوت. د کوټې بر سر ته تېر شو، بخارۍ يې ولګوله.
درې واړه ماشومان بخارۍ ته جوخت کېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمينې او معصومې کباب وروغوښت، نورو قابلي.
زرمينې د ګوتې په اندازه وړې پيالې له شنو چايو ډکې کړې، ويې ويل: دا چای ولې داسې خړ ښکاري؟
ابراهيم وويل: د سيند اوبه کله خړېږي.

- وی، دا د سيند اوبه دي؟
- نه، د زمزم اوبه دي، ته لا په دښته کې هم د نل اوبه غواړې؟ غوښه به ښه ژدويې چې ناروغه دې نه کي.

ډوډۍ خلاصه شوه. ابراهيم سر ته بالښت کېښود ، اوږد وغځېد.
هوټلي دسترخوان ورټول کړ.
له هغې خوا چې راغی، بړستنې ورسره وې.
په دوو وارو يې پنځه ځيګري بړستنې راوړې.
ببو سم له لاسه يوه بړستن پر ځان وغوړوله خو زرمينې د ګيس رڼا ته د بړستنې مخ او څټ ته په ځير سره وکتل. ويې ويل: زه خو يې والله که واغوندم. ته وګوره ځيګري رنګ يې د خيرو له لاسه تور اوښتی.
ابراهيم وويل: هلته يې کوټه کئ، زه به مو خپلې له موټره راوړم.
ابراهيم په درووند خوب ويده و ، چې چا وروټکاوه: جګ شئ چې د لمانځه وخت دی.
راکېناست. سترګې يې وموښلې. غږ يې وکړ: ببو ! وينښه يې.

- هو ، زويه د ټوخلي د لاسه کله ويده شوې يم.

ابراهيم لاسي څراغ ولګاوه.
د کوټې له وره سره يې بدنۍ پيدا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بخارۍ په سر کې له ایښې غټې چاینکې څخه یې تودې اوبه په بدنۍ کې واچولې او د باندې ووت.
د باندې د ډیزلي موټرو د لوګیو بوی فضا ډکه کړې وه. موټرونه ټول چالان وو. د هینو په څنګ کې څو نورې لارۍ هم ولاړې وې.
ابراهیم لا لمونځ نه و خلاص کړی چې د موټروانانو غږ یې واورېد: هلئ حرکت وکئ چې ځو، د تورخم مسافر ژر کوئ، هلئ.
ابراهیم لنډه دعا وکړه، په منډه کوټې ته لاړ.
له هغې خوا له ښځو او ماشومانو سره بېرته راووت.
هغوی یې موټر ته وخېژول او پخپله لاړ د هوټل له دروازې سره مېز ته ودرېد. د بېګاه حساب یې خلاص کړ او په منډه موټر ته وخوت.
د درې چپ لاس ته د غرونو پر سر د لمر تته رڼا لګېدلې وه چې لارۍ د زرداد پاټک ته ورنژدې کېده.
ابراهیم له جیبه د پیسو بنډل راوایست. څو دانې زرګونونه یې بېل کړل او په بغل جیب کې یې ننه ایستل. نورې پیسې یې زرمینې ته ورکړې چې پټې یې کړي.
په پاټک کې یو رېرور په یوه لوړه کې پر دوو پښو ناست و، په پټو یې ځان داسې پیچلی و چې یوازې یې سترګې ښکارېدې.
درې نور ټوپکیان لاندې د سړک په منځ کې ولاړ وو.
ابراهیم ورکښته شو. پیسې یې له جیبه راوکښلې. ټوپکي اول دانه دانه وګڼلې بیا یې د هر زرګون مخ او څټ ته په ځیر وکتل.
ویې ویل: کمې دي، نورې راوباسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وللّٰه که یې لرم. څه چې راسره وې، په نورو پاټکونو کې یې رانه واخیستې.
- لانجه به نه کوې، که نه خیر به دې نه وي.
- قسم دی که یې لرم. دا ته، دا مې جیبونه.
ټوپکي یې جیبونه تلاشي کړل.
خولۍ یې له سره ایسته کړه، د خولۍ ګرد چاپېره یې په ځیر وکتل. بیا یې لاسونه د ابراهیم تر جمپر لاندې تېر کړل، په څټ او ولې او ملا یې لاس ورتېر کړ.
د پرتوګ انډ ټوله دوره یې وپلټله.
جورابې او بوټونه یې ورباندې وکښل.
خو یوه روپۍ یې هم پیدا نه کړه.
په لوړه ناست رېرور ورغږ کړ: څنګه چل دی؟
ټوپکي وویل: لس زره یې راکړي، وایې نورې نشته.
سړي چیغه کړه: سپیه، ویې نیسه.
ابراهیم شاوخوا ته ترهېدلی وکتل چې سپی به له کومې خوا ورځي. خو سپی نه ښکارېده.
د سړک له بلې غاړې په لویه رېره او اوږدو برېتونو کې یو سړی، تکې سرې سترګې، جینګه خوله، زېړ غاښونه راښکاره شو.
د ابراهیم خوا ته یې ورمنډه کړه.
په ورانه باندې یې خوله ولګوله. غاښونه یې ټینګ کړل.
د ابراهیم بوغارې پورته شوې.
په لاسونو یې د سپي سر پورې وواهه خو نورو ټوپکوالو یې لاسونه ټینګ کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمينې د موټر له کړکۍ څخه لس دانې زرګونونه ورواچول، ويې
ويل: د خدای روی ومنئ خوشې يې کئ، دغه ټولې پيسې
درواخلئ.
يوه ټوپکوال ورغی. پر ځمکه تيت شوي زرګونونه يې دانه دانه
ورپورته کړل.
په لوړه کې ناست ږيرور سپي باندې غږ وکړ: بس يې دی، خوشې
يې که.
ابراهيم ګوډ ګوډ روان شو او موټر ته وروخوت.
څنګه چې پر چوکۍ کېناست، په پايڅه يې لاس تېر کړ، اووف
يې وويل، ورون يې وسولاوه.
پايڅه يې د سرې په داړو سوری شوې وه.
زرمينې وويل: ډېر يې ژوبل کړی يې؟
- سخت درد کوي.
د کلونيا بوی پورته شو.
زرمينې ورته په کلونيا لوند کړی دسمال ونيو: هه، په دې باندې
يې وتړه چې ګزک ونه کې.
په سروبي، سرخکان، درونټې او تر تورخمه پورې په هر ځای کې
پاټکونه او شکول وو.
له تورخمه چې واوښتل، موټروان وويل: نور به نو غم نه کوئ. دې
خوا ته ان تر پېښوره بيا سمه مسلماني ده، پوليس خپلې پيسې
اخلي خو په سپيو سرې نه داړي. هاهاها
خو نورو ونه خندل.
د مازديګر له اذانه سره لارۍ کارخانو ته ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبیر تیار ورته ولاړ وو.
هغه له خپلې کورنۍ سره په سراچه کې راغلی و او غرمه را رسېدلی و.
د حیات آباد په درېیم فېز کې یې دوه پوړیز کور کرایه کړی و.
درې مزدوران د کور له وره سره تیار ناست وو.
دوی چې ورور سېدل، خبیر ابراهیم ته کړه: ته دې دمه جوړه کړه، زه به کالي په مزدورانو راکښته کړم.
نیم ساعت وروسته چې ابراهیم لامبېدلی راووت، مزدورانو غالۍ څنډلې او په کوټو کې یې هوارې کړې وې. نور کالي یې په دهلېز کې ایښې وو.
خبیر د لارۍ باډي ته وروخوت. چارچاپېره یې سترګې وغړولې، هېڅ شی پاتې نه وو.
راکښته شو. د موټروان کرایه او د مزدورانو اجوره یې ورکړه، رخصت یې کړل.
تر ماښامه پورې ښځې سره لګیا وې. توشکې یې هوارې کړې او نور سامان یې په الماریو او پخلنځي کې ځای پر ځای کړل.
سرونه خوندي شوي وو او اوس یې باید د ګېډې غم کړی وای.
ابراهیم به هره ورځ ملابانګ د بوړې له پله سره د مزدورانو اډې ته تله.
په ټوکرینه کځوړه کې یې یوه جوړه زړې جامې او زاړه بوټونه په شا، غرمې مهال به بېرته وچې شونډې راستون شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لسو ورځو کې ایله یوه ورځ کار ورته پیدا شو ، هغه هم دا سې
چې ماښام ټیکه دار د اتیا پر ځای شپیته کلداري ورته ورکړې
چې: کابلیه، د تا کار نه دې زده. سبا له به نه رازې.
په اډه کې یې له نورو مهاجرو سره سلام علیک پیدا شو.
یوه رېړۍ والا مشوره ورکړه چې رېړه دې کرایه کړي او پیاز او
آلوګان دې ورباندې خرڅ کړي.
همدا سې یې وکړل خو هره ورځ به پولیسو ځوراوه.
نیمایي ګټه به پولیسانو ځنې یووړه، وهل ټکول او سپکول هم
ورسره.
غوږونو یې د «مهاجره، کابلیه، ګیلم جمه» له اورېدو سره
حساسیت پیدا کړی و. دغه حساسیت هغه مهال لازیات شو چې
یوه ورځ یې په صدر کې د سړک له دې غاړې پورې غاړې ته پر
هوایي پله تېرېده چې څو هلکانو دوربینونه په لاسونو ناري
وهلې: «راشه کابلۍ وګوره، ګیلم جم وګوره، په دوه دوه روپۍ.»
ده ورته دوه کلداري ورکړې. دوربین ته کېناست. که ګوري چې د
نجونو لوڅ عکسونه په کې ښکاري.
د نورو د هر چا خپل نومونه وو «امجد ، شاهین، تسلیم، سرفراز،
جهانګیر، سلمان...» خو دی چا په نامه نه باله. پولیسو به هم
مهاجر یا کابلی باله، دوکاندار او خریدار هم. پېښوریان خو لا
خیر، په خپله افغان مهاجرو چې پخوا یې هجرت کړی و ، هغوی
به هم ځینو ګیلم جمعي او ځینو سکر شصت والا مهاجر باله.
دوه میاشتې دغسې ووتې.
ابراهیم ورځ تر بلې ډنګرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې موده کې زرمينې ورته څو واره وويل: د دې ورو کارونو څه نه جوړېږي. زه خو وايم چې لالا سره مې کار وکه چې سمه ګوزاره مو پرې وشي.

خو ده هر ځل يوه خبره کوله: خپله لاسه ګله لاسه.

يو مازديګر د ناصر باغ په سړک باندې سخته ګڼه ګوڼه وه.

د يوه مهاجر خرګاډی په هوا شوی و او لاره يې بنده کړې وه.

خرګاډی نه چې خر پخپله په هوا شوی و. بار درونډ و، ګاډی په ځمکه لګېدلی و، خر يې په هوا کې معلق درولی و.

له هغې خوا پوليس راغی، چيغه يې کړه: وه مهاجره، ايسته که دا ګلبدين دې مړه، لاره خلاصه که.

دغه پوليس نيم ساعت مخکې ابراهيم ته درېدلی و چې پيسې ورکړي خو ابراهيم لا سودا نه وه کړې.

د ابراهيم ربړې ته چې ورسېد، په سوټې باندې يې ربړه وډبوله: اې د ګلبدين زامنو، شا به لاره خوشې کئ.

ابراهيم ورو وبونګېد: ګلبدين خو ستاسو سوغات دی.

پوليس وروګرځېد: مهاجره، سه دې ووې؟

- هېڅ.

پوليس د لښتې وار ورباندې وکړ. د اوږې په راوتلو هډوکو يې ولګېده.

ابراهيم خپله اوږه ټينګه کړه.

پوليس يې لينګيو ته لښته ونيوه. پر له پسې پنځه شپږ واره يې پرې وکړل: د خره بچيه، د رنډۍ زو، ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهيم يې لښتې ته لاس وا چاوه، چيغه يې کړه: بې ناموسه، څه مې کړي دي؟ ولې مې وهې؟

د پوليس بل اندېوال راورسېد.

ابراهيم يې د سينډ غاړې ته ورکش کړ.

تلاشي يې شروع کړه.

جېبونه، پايڅې، لستوڼي، ټول ځايونه يې وکتل.

بيا هغه بل پوليس يې جېبونه تلاشي کړل.

له يوه جېبه يې د چرسو تلې راوکيښې، ويې ويل: اوس مې سمګلر پيدا کړ. والله که رانه خلاص شې، د چرسو سمګلنګ کوې هه؟

په رکشا کې يې کېناوه.

پوليس يې څنګ ته کېناست.

پوليس رکشا والا ته وويل: تهانې ته ځو.

رکشا روانه شوه.

سپين جومات ته چې ورسېدل، رکشا والا وويل: سړيه، يو پنځه سوه ورکه چې خوشې دې کي.

پوليس وويل: والله که يې په زرو روپو خوشې کم. سه اسانه خبره خو نه ده. په چرسو مې نيولی.

ابراهيم وويل: والله که روپۍ رانه واخلي.

رکشا بيا يو څه مزل وکړ.

بيا د سړک څنګ ته ودرېده. رکشا والا ابراهيم ته مخ واړاوه: ګوره، څه سړی يې، يو زرګون ورله ورکه، زان خلاص که.

ابراهيم بيا وويل: والله که يوه روپۍ ورکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خوخه دې خپله. خو که يې تهانې له د ننه کړې، والله که بيا په لس زره ورنه خلاص شې.
- چې هر څه کېږي، ودې شي.

دی يې تهانې ته بوت. هلته چې ورسېدل، پوليس ابراهيم ته مخ واړاوه: ورکه د رکشې کرايه.

ابراهيم شل روپۍ ورکړې.

رکشا والا پوليس ته وکتل: صاحبه، دا خو کمې دي.

پوليس وويل: ورکه يو پنزوسی بلم ورکه، مړه.

تر سهاره پورې چا خوب ته پرې نه ښود. په هرو دوو ساعتونو کې به پوليسان بدلېدل.

نويو پوليسانو به هغه زړې پوښتنې بيا بيا له سره کولې: څه نو شابه، دا راله اووايه چې چرس نه به غير نور د چې شي سمګلنګ کوې؟ پوډر د چا نه الې؟ ګيراکان دې سوک دي؟ ګيراکان دې راله وخييه...

ده به قسمونه کول چې په ټول ژوند کې يې لا چرس په لاس کې دی نيولی خو چا نه اورېده.

له هر انکاره سره د وهلو ډبولو يوه جوپه.

سبا غرمه مهال خبير ورورسېد او دی يې له تهانې راوايست.

هغه په هماغه اولو ورځو په کارخانو کې دوکان جوړ کړی و او د پوليسو ژبه يې زده کړې وه. پنځه سوه کلداري يې ورکړې چې ابراهيم خوشی کړي.

خبير ورته وويل: نور دې بانې مانې نه منم. سر له سبا به د ما سره په دوکان کې کار کيې. که د ځان د پاره يې نه کيې، زما د پاره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکه دوکان په یو کس نه چلېږي. په بل چا باندې اعتبار نه شم کولای، ته مې خپل یې. هغه تنخواه چې بل ته ورکوم، همغه به تا ته درکم.

دا ځل ابراهیم له ضده تېر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲-۳. نوې هیله

معصومه په دې ورځو کې په ځان کې ډوبه وه. پېښور کې ګرمي ډېره وه، هره ورځ به يې لامبل خو نن بيا دوه وارې تر اوبو وو تله.

هېنداري ته ناسته وه د املـه پـه تېلـو يـې ويښـتان غـوړ کـړل. د ويښتو هر تار يې جلا جلا وکتل چې کومه دانه سپين ويښته خو به پکې نه وي پاتې.

مخ يې په کريمو غوړ کړ.

د دوا ړو لاسونو د ګوتو په سرونو يې د مخ پوستکی وسولاوه.

څو شېبې وروسته يې د مخ پوستکی نرم او تر پخوا سپين ښکاريده.

هغه ګونځې چې د ډېر ډنګروالي په وجه يې د خولې په څنډو کې جوړې وې، ورکې شوې. تـه وا چې کريم بـه يـې مخ پړسولی وي، ځان ته تر پخوا لږه چاغه ښکاره شوه.

د معصومې سترګو د سينګار د مېز پر سر د کريم او لب سيرين د ډبليو خوا ته کتل.

چا يې سترګې ورپټې کړې.

معصومې يې پر لاسونو ګوتې وموښلې. تر مړوندو پورې يې خپل لاسونه وروغځول. بيا يې ښي لاس د هغې اوږه او سر ته پورته کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرمينې غوږ والى يې پر لاس ولګېد. ويې ويل: «ومې پېژندلې، وربنداره يې.»

زرمينې وويل: واه واه ! څومره ښايسته شوې يې. که بل څوک دې ووينې، بيخي به پوه نه شي چې دا هماغه معصومه ده.

- رېښتيا وايې؟

ـ خود.

ـ دا خو ستا له برکته دي. که نه نو ما به دومره پيسې له کومې کولې چې دا سې شيان واخلم.

ـ اې ليونۍ، زما او ستا يې لا څه مانا؟ چې هر څه دې پکار وو بس په ما غږ وکه.

ـ خير يوسې. هسې هم زه نو څوک لرم؟ ببو خوارکۍ د بلې زمانې ښځه ده. خور نه لرم. بس همدا ته مې هر څه يې.

هغه حيرانه وه چې په دې ورځو کې د زرمينې ژبه څنګه پسته شوې ده؟ څنګه له دې سره يې ګوزاره ښه شوې او مهرباني يې زياته شوې ده؟

کله کله به يې پر دې خبرې ډېر فکر کاوه خو کوم ځواب يې ورته نه شو موندلای. بيا به يې ځان سره ويل: څه يې کوې هسې خدای راباندې رحم کړی. خدای دې وکړي چې تل همداسې پاتې شي.

نور نو يوازې ببو نه وه چې د معصومې خبرو ته غوږ ونيسي. اوس يې له زرمينې سره هم د زړه خواله کولای شوه. زرمينه يې ملګرې شوې وه. د دوی طبعې سره لګېدلې وې.

معصومې ته د ببو په څېره کې د يو ډول پټ خپګان نښې ښکارېدلې. دې به اکثره وخت له زرمينې سره ناسته پاسته کوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو څوک نه وو چې له ببو سره مجلس وکړي. ببو ورته حال نه و ویلی خو زرمینه پرې پوهېدله چې خپه ده.
له هغې سره د معصومې د کیسو رنګ هم بدل شوی وو. کله کله به د معصومې زړه پرې وسو. څنګ ته به یې ورغله. د چوترې لاندې سیوري ته یا په کوټه کې به ورسره کېناسته، څو شېبې به یې دا غرها غر ویشته خو چې څنګه به زرمینه د پخلنځي په لور یا بله خوا روانه شوه او دې ته یې په لاس اشاره وکړه چې پسې ورشي نو بیا به یې ځان نه شو ټینګولای. ببو ته به یې پلمه وکړه چې پلانکی کار مې پاتې دی، زه به لاړه شم، ژر بېرته راځم.
ببو به موسکۍ شوه خو څه به یې نه ویل. په کوټه کې به یې خپلې سترګې په چت کې ګنډلې. خدای خبر چې د چت او سپنیز ګاډرونه به یې څوځلې شمېرلي وي.
ببو کله کله دومره په چورت کې ډوبېدله چې ان د لمسیانو ټوپونه یې هم نه لیدل چې په کوټه کې به پورته پورته غورځېدل. هله به یې له خولې اخ ووت چې کوم لمسی به یې پر دې باندې ولوېد او نس یا پښه به یې ورخوږ کړه او معصومه به راغله، ماشومان به یې له کوټې وشړل.
څنګه چې د زرمینې او معصومې زړه دښمنې ورو ورو پر دوستۍ اوښتله، د کابل جګړې هم کرار کرار سوکه کېدلې.
د طالبانو د راتلو اوازې ګرمې وې. څوک چې به له کندهاره یا له خوسته پېښور ته راتلل، د طالبانو د ښه سلوک او ګوزارې کیسې به یې کولې. هغوی به ویل چې د طالبانو په واکمنۍ کې غلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته، پاټکونه يې لرې کړي دي، ظاهر خاني امنيت يې برقراره کړی.

معصومې د طالبانو د کاميابېدو دعاوې کولې. د هغې سترګو د يوه بل زېړي د راتلو لاره هم څارله. زرمينې ورته ويلي وو چې کوم سړی يې ورته موندلی دی.

د زرمينې غږ هغه له چورته وايسته: څنګه داسې موسکۍ موسکۍ کېږې؟

معصومې سترګې خلاصې کړې.

لپه شوي لاسونه يې پر مخ راتېر کړل.

همداسې چې جګېدله، په دواړو لاسو يې د جای نماز دوې څنډې هم راپورته کړې.

زرمينې ته يې مخ وروا ړاوه.

شونډې يې سره نه ورتلې.

جای نماز يې قات کړ، ويې ويل: هېڅ، هسې يوه خبره مې په زړه کې ګرځېده.

ـ ښه. ګوره، ورور دې وريجې راوړې دي، راځه چې سره پاکې يې کو.

ـ سمه ده. چېرته کېنو؟

ـ هلته په چوتره کې.

ـ ولې په کوټه کې يې نه پاکوو؟

ـ دلته تياره ده کنه.

ـ پروا نه لري. په چوتره کې خو ببو ناسته ده. بيا خو سره کيسې نه شو کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ خوره کې، دلته خو زما سترګې کار نه کوي.

ــ پروا نه لري. ته مازې راته کیسه وکه. وریجې به زه پاکې کم.

ــ ښه؟ نو سمه ده.

د پراشوټو سپین دسترخوان یې وبړ کړ. وریجې یې په منځ کې کوټه کړې.

څو شیبې چوپتیا وه.

معصومه د دسترخوان څنډې ته ناسته وه. د وریجو له کوټې یې د ګوتو په سر وریجې را اخیستې، خپلې مخې تـه یې شیندلې او شګې، د ډبرو ټوټې، خس او د وریجو تورې دانې یې ترې لرې کولې.

حیرانه وه چې خبره له کومـه ځایـه پیـل کـړي. زړه کې یـې ویـل چې کاشکې زرمینه پخپله په خبرو سر شي.

همدې چورت کې وه چې زرمینې وپوښتله: څنګه، وریجې خو بـه ډېرې ناپاکې نه وي؟

ــ نـا پـاکې خـو دي. څـه وکـو، ورور خـو مـې هروخـت پـه پټـو سترګو سودا کیي.

ــ ریښتیا وایې. ها د بلې ورځې کچالان دې ولیدل.

ــ هـو ومـې لیـدل. نیمـایي پکـې خوسـا وو. پـه دومـره خـوارۍ باندې پیسې ګټي خو بیا یې داسې لګوي چې تـه وا اوبـو راوړي دي.

ــ سودا اخیستل دې څوک زما له وروره زده کي. هر چېرته چې وي، خدای دې یې ښاد لري. په بازار کې چې به تر هغـه ښـه شـی نـه و، هغه به د ما لالا اخیستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ریښتیا هم لالا دې تکړه دی. خو ، هغه شکر په وس کې ښه و.

- شکر چې ښه دی. څه غلا خو یې نه ده کړې، د چا مال خو یې نه دی خوړلی.

معصومه پر خپلې خبرې پښېمانه شوه چې دا دې څه وکړل؟ روغ مجلس دې خراب کړ.

ویې ویل: زرواړې شکر. چا ویلي دي چې غلا یې کړې ده. ټولو ته مالومه ده چې بل وروړ دې په لندن کې خواري کوله، ده دلته پیسې یې حقې حلالې دي.

د زرمینې د تندې ګونځې ورکې شوې. ویې ویل: خدای دې ستا نصیب هم په داسې ځای کې وکي چې د خوارۍ رنګ ونه وینې.

معصومې داسې لویه ساه واخیسته چې ته وا تر اوسه به یې چا د ساه ایستلو مخه نیولې وه. د زرمینې خبره یې له لنډې خندا سره بدرګه کړه.

څو شېبې بیا سره غلې وې.

دغه چوپتیا پر معصومې وغمېدله.

دا ځل یې پخپله پیل کړه: یو وخت کې به مو بغلانې وریجې خوړلې. څومره خوږې وریجې وې. دغه سیله هم بده نه ده خو خدای دې هغه پرمل ووهي چې په کابل کې مې زړه ورنه شین و ، په وچ زور به مې تر ستوني تېرولې.

زرمینې وویل: زما بابا به هر منی په وریجو پسې کندوز ته تله. یو کندو یې خاص د نیک پی وریجو ته اخیستی و. هی هی د کنجد له تېلو سره به یې عجب خوند کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه وختونه به بیا په خوب کې هم ونه وینو. ریښتیا تا ویل چې هغه سړی د وریجو دوکان لري؟

ـ کوم سړی؟

ـ هغه بل.

ـ کوم هغه بل؟

- ځه، ورک کوه یې توره بلا ورپسې.

زرمینه په خندا شوه: ښه نو هغه بل یادوې؟

معصومې د لاس وریجې بېرته په زوره د ناپاکو وریجو پر کوټې وشیندلې، تندی یې تریو کړ: زه نو دومره خواره شوم چې اوس را پورې ملنډې وهې؟

ـ اې ساده ګلې ! ولې به ملنډې وهم. هسې مې ځورولې. هو هغه د وریجو، د اوړو او غوړیو دوکان لري. وایي سم دم ګوزاره یې جوړه ده.

ـ دوکان یې چېرته دی؟

ـ په ریشخورو کې. کور یې هم هماغلته دی، دوکان ته یې نژدې.

ـ تا یې کور لیدلی؟

ـ نه، ما نه دی لیدلی خو شفیقه یې د کور نښې راته ویلې دي. د شفیقې دوې تر کوره سړک ته نژدې دی.

د ببو راتګ د هغوی مجلس خراب کړ خو د معصومې په ماغزو کې ټوله ورځ د هغه فکرونه ګرځېدل. په خیال کې یې د هغه انځور کله یو خېل او کله بل خېل جوړاوه خو په هر تصویر کې به هغه یو دنګ، برېتور هډور سړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د معصومې په ګومان د هغه عمر له دېرشو پوره او تر څلوېښتو کم و ځکه چې زرمينې ورته ويلي وو چې سړی کونډ دی، ښځه يې مړه شوې ده.

معصومې به په خيال کې هر وخت هغه په سپينو کاليو کې له کندهارۍ غاړې او پېښوري تور واسکټ سره لېده.

زرمينې ويلي وو چې هغه بېسواده دی خو د معصومې په جوړ کړې تصوير کې د هغه د واسکټ په برني جيب کې د يوه قلم نکلي سرپوښ ښکارېده. ږېره يې خرېيلې او ويښتان يې نه دومره زيات او نه ډېر کم، پيکی يې له کيڼه ښي طرف ته اړولی وي. همدا د معصومې په ذهن کې د «هغه بل» خيالي تصوير و.

د معصومې او زرمينې د هرې ورځې خبرې اترې همدا وې.

معصومې به چې د هر څه په هکله خبرې کولې، يو ځل به يې خبره په وريجو يا د شفيقې په پلمه په ريشخورو راوستله او زرمينې به هم لکه د دې په مطلب چې پوهېدله، د «هغه بل» نکلونه به يې ورته کول.

د معصومې په زړه کې تلوسې په څپو وې. هغه به څه رنګه وي؟ ښايسته به وي که نه؟ مور او خور به يې په ګوزاره کې څه خېل وي؟ کور، د کور چارې او لسګونه نورې پوښتنې د معصومې په ذهن کې لرې برې کېدې او پخپله به يې ورته ډول ډول ځوابونه جوړول.

خبير دوی يو نيم کال په پېښور کې پاتې شول. بيا يې دوکان خرڅ کړ او له ټولې کورنۍ سره لنډن ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم د کار و بار چل یو څه زده کړی و. په کارخانو کې یې شو
کېس (ویټرین) درلود. بټوې، لاسي څراغونه، چینایي
راډیوګانې او نور واړه برقي شیان یې خرڅول.
په نوتیه کې یې یو کور کرایه کړی و چې درې کوټې او دوه
تشنابونه یې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳-۳. د کلي حال

په هماغه ورځ چې ابراهیم دوی د پېښور خوا ته راغلل، جمال کلي ته لاړ او بیا یې حال نه شو معلوم چې څه یې وکړل.
ابراهیم یوه ورځ په کارخانو کې یو کلیوال ولید ، د هغه په لاس یې جمال ته خط ولېږه، د کور او دوکانګې ادرسونه یې ورته ولیکل خو ځواب یې رانه غی.
د خط تر لېږلو څو اوونۍ وروسته ابراهیم د خپل شو کېس شا ته ناست و چې سترګې یې د جمال پر اولادونو ولګېدې. دوی له خپلې مور او یوه تربور سره وو ، ټول سپېره مخونه، چپلکې په پښو ، خیرنې جامې، ببر ویښتان.
ابراهیم د جمال پوښتنه وکړه.
چا ځواب ورنه کړ.
د ماشومانو په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، د مور یې سونګا شوه.
ابراهیم ژر ژر شو کېس بند کړ.
مخامخ دوکاندار ته یې وویل: ما ته مېلمانه راغلي، زه به لاړ شم. که تکلیف نه وي، بیا دغه شو کېس دننه که.
ټکسي یې ونیوه، دوی یې کور ته بوتلل.
جمال مړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلوشې د غريو او ژړاوو په منځ منځ کې کيسه وکړه: کاشکې يې د تا منلې وای. کلی نه و، غم و. اول سر کې چې لاړو، په مځکه باندې دعوا وه. ترونو يې حق نه ورکاوه چې پلار دې خلقې و، په ميراث کې حق نه لري.
دی ورته رټې شو چې که شريعت راسره کوئ که نرخ او رواج، زه درته ولاړ يم.
په يو شوا خون يې خپله مځکه وګټله.
نه يې شپه مالومه وه نه يې ورځ، درګرده به لګيا و، د مځکې کار به يې کاوه.
دوه کوټې يې جوړې کړې، په يوازې سر.
ما به ورسره خټه جوړوله، ماشومانو به په خټه باندې ختل. بيا به دی د دېواله په سر و، ما به په بېلچه خټه ببلوله، ماشومانو به لاس په لاس ورته رسوله.
د کابله راوړې پيسې ټولې د ټېکټر په کرايې لاړې. هره غرمه مو خوراک تروې وې. خپله غوا مو نه وه، هلکانو به د بل کلي نه راوړلې.
يو څو دانې چرګې مې ساتلې وې، هګۍ به مو په نوبت سره خوړلې. غنم مو چې وربېل، د چای ګوړې پيسې پيدا شوې. بل فصل ته مو مې او جوار کرلي وو. نوې مو ګوزاره يو څه سمه شوې وه چې ظالمانو وويشت.
ژړا نورو خبرو ته پرې نه ښوده.
ببو، زرمينې او معصومې ټولو ورسره ژړل.
ابراهيم سر پر زنګانه ايښی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلوشې چې زړه په ژړا تش کړ، بیا یې کیسه شروع کړه: خدای دې یې تباه برباد کي. کاپر به داسې ظلم چا سره نه کي لکه دوی چې د موږ سره وکو.

دا شپږ میاشتې مو په مځکه دعوا وه. د مشر تره زوی یې د عربو نه راغلی و، هغه ګل ولي خان یې چې بولي. حاجي نه و، تیار شیطان و.

چې ځنګه راورسېد، په دویمه ورځ یې دعوا شروع کړه. دغه شپږ میاشتې مو د زړه وینې ورسره خوړلې. چې دا درېیمان شول، دا د خلات پیسې شوې، چې هله ورته چرګ حلال که.

درېیمان راسره سترې شول؛ خو دوی خدای شرمولي یوه نه منله.

یوه ورځ جمال بېلچه راواخیسته، له کوره ووت چې په پولو کې د مږو سوړې پټې کړې. چې ګوري ګل ولي خان لګیا دی پوله ړنګوي. چې ولې؟

ویل یې: که دومره رټې یې خو منع مې کړه.

جمال پرې ورمنډه کړه، بېلچه یې ورته ونیوه. ښه یې وډباوه.

هغه بې غیرت د کور خوا ته منډه کړه.

چې بېرته راووت ماشین یې په لاس کې و.

اخ چې زما په مخ کې خو یې نه وای ویشتلای.

بیا یې ژړا زور واخیست.

د جمال اولادونو هم دا وار په زوره وژړل.

ابراهیم د هغوی په سر باندې لاس ورتېر کړ خو خبرې یې نه شوې کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو د پلوشې سر په سینې پورې ولګاوه. څټ یې وروسولاوه خو د خپلو اوښکو مخه یې هم نه شوه نیولای.

پلوشې اوښکې پاکې کړې، ویې ویل: ما ځان وروړرساوه. همدومره یې له خولې ووتل چې ابراییم.

دغه یې آخري خبره وه.

زه پویه نه شوم چې مطلب یې څه و خو ستا نوم یې یاد کړ. وروسته مې په زړه کې راتېر شول چې زړه یې وو راته ووایي چې ابراییم ته به ځئ.

ابراهیم یوه کوټه دوی ته ورکړه.

د جمال ماشومان یې د مهاجرو مکتب کې شامل کړل.

مشر زوی یې کورته نژدې د آیس کریم په یوه دوکان کې شاګرد کړ چې له مکتبه وروسته کار وکړي.

معصومې به په کور کې خیاطي کوله. موسسې به رخت، تار او ستن او مشکنې ورکولې، دې به د کتلاک له مخې د ختونو په غاړه او لستونو کې مشکنې، ستوري او زرتار ګنډل.

دغه کار یې پلوشې ته هم ورزده کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم څپرکی

۴-۱. مرکه

ذبیح او لیمې کټ کټ وخندل.
ببو شا و خوا ته وکتل.
د لمسیانو سترګې په دې پورې ګنډلې وې.
مخ باندې یې لاس تېر کړ.
ګوته یې پر پزې ومو ښله.
خپلو جامو ته یې هم وکتل.
په تندي کې یې ګونځې پیدا شوې. ویې ویل: څه خبره ده؟ په ما پورې خاندئ؟
ذبیح له خندا په ډکه خوله وویل: خود.
ـ ولې په ما څه شوي دي؟
ـ ببو ته لګیا یې پخپل سر خاندې.
ـ زه؟
ـ او کنه. ها بله ورځ د بېم همدا سې خندل. بیا مې مور عمه ته اشاره وکړه. هغوی درپورې وخندل خو د تا هېڅ ورته پام نه شو.
د رېبارانو په راتګ سره ببو خوشحاله وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرون د هلک مور او خور له شفیقې سره د دوی کور ته ورغلې وې او سبا یې وعده وه چې بیا به ورځي.

زرمینې معصومې ته وویل: گوره، سبا رېباران ستا لیدو ته راځي خو تر هغې چې ما درته نه وي ویلي، ځان به نه ورښکاره کوې.

ببو وویل: ولې؟

- هېڅ، بس همدا اسې. زه یې په چل پوهېږم.
- سمه ده، لورې. ته پوه شه او کار دې.

سبا سهار هغوی راغلل.

داخل ببو مور او لور ته ښه په ځیر وکتل.

د هلک مور په ونه ټیټه او په رنگ تور بخونه وه. سترگې یې د رانجو په زور ایله د لیدلو شوې وې. لنډ تندی یې له گونځو ډک و. د پزې بره برخه یې پیټه او سپږمې یې ارتې او غټې وې. د وړې خولې دواړو خواوو ته یې گونځې داسې پرتې وې لکه اوبو ته چې ډبره وروا چوې او شاوخوا ته یې ځپې پیدا شي.

راوتلې نرۍ زنه یې هغه جادوگرې ته ورته وه چې ببو له لمسیانو سره یو ځای په یوه کارتوني فلم کې لیدلې وه، هغه چې پر جارو به سپرېدله او په هوا کې به گرځېدله.

د هغې لور فاطمه هم نوره هماغه شی وه خو په ونه یو څه دنگه او مخ یې یو څه ښوی و. په عمر پخه ښکارېده.

د ببو په اټکل تر پنځه دېرشو به پورته وه.

په خبرو کې دواړه تېزې وې. د تلویزیون د هغو نطاقانو په څېر چې خبرونه به یې له یاده ویل او د ببو ماغزه به یې خوړل.

دواړو په وار سره د خپل کور او ژوند صفتونه راا خیستي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې خبرې فاطمې کولې. د خبرو پر وخت يې لاسونه ډېر خوځول، سترګه يې ټومبله، او يونيم ځل يې له خبرو سره خوله هم کږوله.

مجلس ګرم روان و چې زرمينې معصومه راوستله.

د پيالو پتنوس د معصومې په لاس کې و او چاينکه زرمينې اخيستې وه.

د معصومې يوازې سترګې او د پزې پورته نيمايي ښکارېدله. تور څادر يې د ښي غوږ له پاسه راغلی، خوله او پزه يې پټه کړې او بېرته د کېڼ غوږ له پاسه تېر شوی و.

غټې سترګې يې په رانجو او ريملو لا ښايسته شوې وې او د پيکي پېچل شوي ويښته يې د وروځو سر ته راکښته شوي وو.

ان ببو ته هم تر دې مخکې دومره ښکلې نه وه ښکاره شوې.

معصومې له فاطمې او د هغې له مور سره د لاس روغبړ وکړ. پيالې يې وړه کې کړې او د مېلمنو مخې ته يې کېښودې. پخپله د ببو څنګ ته کېناسته.

يو ځل به يې مېلمنو ته کتل او بل ځل تر سترګو لاندې زرمينې ته.

د مېلمنو څو پوښتنو ته يې لنډ ځوابونه ورکړل او کله چې زرمينې ورته په سترګو کې اشاره وکړه، ولاړه شوه.

همدا چې معصومه له کوټې څخه ووته، فاطمه د مور په غوږ کې وپسېده.

مور يې هم په کراره کوم څه ورته وويل.

هغه خندنۍ شوه، وېې ويل: ښه نو زمونږ خولې به کله راخوږې کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ببو زړه په درزا شو. د تندي او د مخ گونځې يې کمې شوې خو هڅه يې وکړه چې خپله خوشحالي پټه کړي. شونډې يې په زوره سره راټولې کړې، ويې ويل: خورې دا خو د ژوند ماميله ده. د يوې دوو ورځو خبره نه ده. موږ خپل پردي لرو. دا سې ژر چېرته کېږي.

زرمينه په خبرو کې ورولوېده: ببو! دا خوار کيانې ولې ځوروې. ان له کومه ځايه راغلي دي.

ببو په لړزانده غږ وويل: لورې، يو پوښتنه موښتنه خو به موږ کوو.

د هلک مور په بېړه وويل: زر واړې خو پوښتنه وکئ.

فاطمه يې خبره وربوره کړه: موږ ټول کلي پېژني. چې له هر چا د سيدانو پوښتنه وکئ، درته وبه وايي چې څه رقم خلک دي.

ببو هغوی تر بلې جمعې رخصت کړې خو پخپله يې ځان سره کرل ربېل چې د معصومې واده به څنگه وي؟ په دې پردي وطن کې به څوک واده ته خبروي؟ جهېز به څنگه ورکوي؟ او سل خبرې نورې.

دغه خوشحالي له سلو اندېښنو سره مله وه. سړی رېښتيا ښه سړی دی؟ څه چې زرمينې او شفيقې ويل، رېښتيا به وي؟ که هغه صفتونه چې دوی يې کوي، رېښتيا وخېژي خو بيا يې گټه کړې ده.

يو ځل يې معصومې ته وويل چې وه نجلۍ ته په کې څه وايې؟ وايي چې سړی بېسواده دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې په بیړه ځواب ورکړ: ورور مې چې مکتب ویلی، څه ګټه یې کړې ده؟ مکتب یې څه په درد ولګېد؟ هرڅومره خواري چې کوي یوه یې نه دوه کېږي.

ببو هغې ته نور څه ونه ویل خو ابراهیم ته یې دومره وویل چې د سړي سم مالومات وکړي چې څه رقم خلک دي.

ابراهیم وویل: ښه وایې خو تر کابله څنګه لاړ شم؟

- همدلته به څوک پیدا نه شي چې دوی وپېژني؟

- زه به یې وګورم.

بله ورځ یې ببو ته حال ته ورکړ: یو سړی مې په صدر کې پیدا کړ، د ریشخور دی. ده وویل چې سیدان روغ خلک دي. نور نو خدای پوهېږي او کار یې.

د دوی کور ته د شفیقې تګ راتګ ډېر شوی و. مېږه یې هم وخت نا وخت سر ورجوتاوه. هغه د خپل کلیوال په صفتونو نه مړېده.

د ببو زړه ته د پلوشې خبرې لویه اندېښنه وراچولې وه.

هغې ویلي وو چې که دا سړی دومره ښه سړی دی نو ولې زرمینه او شفیقه خپله پېغله خور نه ورکوي چې د معصومې کوښښ ورته کوي؟

ببو دا خبره معصومې ته هم وکړه خو هغې وویل: ببو خبره دې تا سره وي. خپلې خور ته یې په لندن کې یو سړی لیدلی. وایي ښې پیسې لري.

ببو زړه نا زړه وه خو د معصومې عمر ته او دې خرابې وضعې ته چې به یې وکتل، همدا یې خپله پرده ګڼله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله اوونۍ يې له فاطمې څخه د ورور عکس وغوښت.
هغې په خندا وويل: ببو په عکس باندې يې څه کوې؟ پخپله تيار راغلی، په کوڅه کې ولاړ دی.
ببو ابراهيم ورپسې ولېږه چې کور ته يې راولي.
هغوی چې راغلل، ببو او زرمينې د کوټې په پردو کې چوله جوړه کړه او معصومې د پخلنځي له نيم کښې دروازې ورته وکتل.
سړی دومره بد نه و. د ځلوېښت کالو به و. دنګ، هډور سړی و.
سپينه خولۍ يې نيم سر پټ کړی وو او د خولۍ له شاو خوا تک تور ځلېدونکي وېښته راوتلي وو. د وېښتانو څټ او ږيره يې پاکه خرېيلې وه. داسې ښکارېده چې همدا اوس به د نايي له دوکانه راوتلی وي. د اوږده مخ پلنې ژامې يې له ډبلو برېتونو او لوړې پوزې سره د نارينه هيبت کيسه کوله.
همدغه شی د ببو خوښ و.
هغې به ويل چې نارينه بايد هيبت ولري.
د سيد عثمان خړې سترګې يو څه وړې او په خپلو کاسو کې ننوتلې وې او د غومبرو له راوتلو هډوکو سره يې چندانې ښې نه برېښېدې.
خو ببو په دې خبرو پسې دومره نه ګرځېده او ويل به يې چې نارينه عيب نه لري.
د ټولو سلا په همدې شوه چې دوستي به ورسره کوي.
په بله جمعه کې يې هغوی ته دسمال ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو جهېز ته حیرانه وه چې څنګه یې ورپوره کړي؟ په دوی کې خو د ولور رواج هم نه و او زوم والا هم په دسمال کې ایله پنځه زره کلداري ایښې وې.

هغې خپله له موډه لوېدلې د سروزرو ګوټه ابراهیم ته ورکړه چې خرڅه یې کړي.

په پیسو یې د معصومې د جهېز لپاره یو څه لوښي موښي واخیستل.

د معصومې له کوژدې تر واده پورې درې میاشتې دومره ژر تېرې شوې لکه درې ورځې. خو تر واده وروسته هره ورځ کال غوندې وه.

معصومه یې ځنې بوتله.

دوی په پېښور کې پاتې شول او معصومه یې کابل ته بوتله.

ابراهیم او زرمینه ورسره لاړل. ماشومان ببو ته پاتې شول.

ابراهیم او زرمینه په دریمه ورځ بېرته راغلل.

سړی خوشحاله و خو زرمینې د زوم د کورډېر صفتونه کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

۵-۱. نوی ژوند

معصومه د ښکلي تخت د پاسه پر بخملي توشکه پرته وه. تخت ته مخامخ د سینګار پر مېز باندې د سره مرسل د ګلانو ګېډۍ او د سینګار ډول ډول سامانونه ایښي وو.

هغه راپاڅېده. ګلانو ته یې پزه ورنژدې کړه، لویه ساه یې واخیسته.

په هېنداره کې یې ځان ته وکتل.

پر غوږنو اننګو یې ګوتې تېرې کړې.

یو څه حیرانه شوه ځکه غاښونه یې تر پخوا کوچني شوي وو او لکه په لاس چې دې پېیلي وي، سره برابر وو.

شونډې یې هم تر پخوا نرۍ شوې وې.

یو وار یې ځان سره ویل چې زه بدله شوې یمه او بیا یې په زړه کې وګرځېدل چې نه زه له پخوا همداسې ومه.

یوه لاس ورته په ګیلاس کې د انارو شربت مخې ته کېښود.

دې ښي لوري ته وکتل.

ګلداره ښېښنه یې جګ یې د مېړه په لاس کې و.

هغه ورته موسکې شو او بیا یې د ناکو، مڼو، کېلو او انګورو څخه ډکه غورۍ مخې ته ورکېښوده.

ښه شېبه دواړو په ټوکو او خنداوو مېوې خوړلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر کې سید عثمان ورته یوه دانه کېله سپینه کړه.
د دې خولې ته یې ونیوه.
په مینه یې ورباندې غږونه کول: معصومې، معصومه ګلې ! دغه یوه دانه بله وخوره، نوره دې نه ځوروم.
خو دا مړه شوې وه.
په لاس باندې یې کېله پورې وهله.
مخ یې بلې خوا ته ګرځولی و.
څنې یې پر مخ باندې خورې وې.
په نخرو یې ویل: نه، نه، بس دی. نه یې خورم.
خو مېړه یې همدا غږونه کول چې معصومې، وه معصومې !
غږونه وار په وار په زوره کېدل او د چیغو بڼه یې راخپلوله.
د وره په دربا راویښه شوه.
خواښې یې چیغې وهلې: معصومې ! تا ته وایم، وه د خان صایب لورې ! ترکله به خوبونه کوې؟ پاځه تنور ولګوه. ډوډۍ پخه که چې مازدیګر شو.
معصومې سترګې وموښلې.
په ښۍ پوښتیو او په نس باندې یې درد و.
هغه پر وچ کلک تغر باندې وېده شوې وه.
خواښې یې توشکې ورڅخه اخیستې وې چې تا ولې په جهېز کې درسره بستره نه ده راوړې.
کولمې یې تاوېدې، ان سهار یې یوه توټه وچه ډوډۍ خوړلې وه، بیا یې تر اوسه په څه شي څکه هم نه وه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاطمې ډوډۍ پرې درولې وه چې ولې بچې نه راوړې؟ شنډې غوا
ته چا وابنه ورکړي دي؟ د ډوډۍ صندوق ته يې قلف وراچولی و.
معصومه په سختۍ راپاڅېده.
خپل ډنگر بدن وربانديې دروند و.
د انگړ په گوټ کې يې تناره ته ځان ورساوه.
بوټي يې پکې ورواچول، خړ، تراخه لوگي راپورته شول.
د معصومې له سترگو د اوښکو څاڅکي راوبهېدل، د غومبرو له
راوتلو هډوکو يې تېر شول او په گونځې گونځې سپېره مخ کې
يې لارې جوړې کړې.
څو شېبې وروسته د دې لوگيو ځای يو بل ډول تکو تورو غوړو
لوگيو ونيو. د رابړ د سوځېدلو بوی هوا کې خور و.
په تناره کې زاړه بوټان سوځېدل.
ډوډۍ يې چې له تناره څخه راوابستلې، فاطمه راغله.
شگور يې ورپورته کړ او ويې ويل: وه خړمبنې! چې بيا دې
چايجوش هېر نه شي. تناره ته به يې کوزوې.
معصومې د سوالگرو په شان لاس وراوږد کړ: وږې يمه.
فاطمې د يوې ډوډۍ سوځېدلې څنډه ماته کړه او داسې يې د
هغې مخې ته گوزار کړه لکه سپي ته چې يې واچوي.
***
د وره له خلاصېدو سره کوټې ته د لانټين ژېړه رڼا ورننوته.
معصومې پورته وکتل، لانټين د سيد عثمان په لاس کې و.
زړه يې په درزا شو.
پروني دردونه يې ورياد شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښې او لاسونه يې راټول کړل.
د کوټې کونج ته يې ځان وځکاوه.
د سرې اوږده او غښتلې لاسونه يې کمخيو ته وررولوېدل.
د معصومې چيغه پورته شوه: د خدای لپاره، څه مې کړي دي؟
ګناه خو مې راوښه.
د مېږه لغته يې پر چپ تشي برابره شوه او خبره يې ورپرې کړه.
ژړا، انګولا، زارۍ، او د لغتو او سوکان دربا په ګډه سره کوټه په سر واخيسته.
څو شېبې وروسته د خوابښې غږ معصومه له وهلو خلاصه کړه:
زويه بس يې دی، ولې ځان پرې ستړی کوې. هسې له دې خرې سره دې ماغزه خورې.
سيد عثمان چې ساه يې بنده بنده کېده او ستمی يې خوت، له کوټې څخه د راوتو په حال کې وويل:
وه د سپي لورې...که بيا دې... د غرمې خوبونه... کړي وو... زه به درسره جوړ شم.
سيد عثمان هر شپه په جلا کوټه کې ځملاسته.
دې ته يوازې هغه وخت ورجوتېده چې خور يا مور به يې ورته شکايت کړی و او د دې وهل به حتمي وو.
معصومې ته ببو ورياده شوه.
په زړه کې يې وګرځېدل چې کاشکې ببو يو ځل راغلې وای.
خو ژر له خپلې هيلې پښيمانه شوه.
ورياد يې شول چې دوې مياشتې مخکې چې ببو ورغلې وه، خوابښې او نندرور يې ورسره څنګه چلند کړی و. اول خو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوابښې له خپل بکس څخه دې ته صابون ورکړ چې مخ او لاس وربانديې پرې مينځي او د يوې مياشتې خيره په يو وار صابون وهلو پاکه کړي. بيا يې بل بکس ته کونجي واچوله. د دې پاکې جامې يې ورکړې او په غوږ کې يې ورته وويل: که دې مور ته حال ويلې وو ، بيا به دې گيله له ځانه وي.
اوږده شېبه وروسته ببو پوښتنه وکړه چې معصومه چېرته ده؟
فاطمې ورته وويل چې هغه تر اوسه وېده وه. همدا اوس راوينښه شوه. مخ لاس مينځي، رابه شي.
معصومه هغه وخت دومره خواره نه وه لکه اوس خو بيا هم ببو ورنه څو ځلې پوښتنه کړې وه چې ولې دومره ډنگره شوې يې؟ ناجوړه خو به نه يې؟
خو دې ورته ويلي وو: نه، زه بيخي جوړه يم. هسې مې تاسو ته اندېښنه وي چې څنگه به يئ. نوره هېڅ خبره نشته.
په هغه ورځ څو شېبې د ببو په څنگ کې کېناسته. د ورور او کورنۍ د حال پوښتنه يې وکړه. خو خوابښې ورته سترگه وټومبله او دا جگه شوه.
چې د غرمې ډوډۍ يې تياروله، د خوابښې پيغورونه يې واورېدل چې ببو ته يې ويل: زوی مې خوارکی له ملابانگه تر ماښامه خواري کوي خو ټولې پيسې ستا د لور په دواگانو ځي. بيا کاشکې کومه گټه خو وکي. له اولاده خو يې تمه ختلې ده. بيا په ژړا سر شوه له ژړا سره يې وويل: زما قسمت خوار دی. زړه بوډۍ مې د خوارکي زوی په نصيب شوه. نه يې اولاد کېږي، نه يې د کورکار زده، نه کومه قواره لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو هېڅ ونه ویل.
ډوډۍ ته یې لاس نه ورغځېده. لکه ډوډۍ چې دا خوري.
په دوو دریو شخوندونو مړه شوه.
پلمه یې دا وه چې فشار یې لوړ دی، ډاکترانو له ډېر خوراکه منع کړې ده.
دسترخوان چې ټول شو، هغه ولاړه شوه.
چای ته نشوه تمه.
ویل یې چې دکوم چا دوعا ته ځي. د خدای پامانۍ په وخت کې یې د معصومې په غوږ کې وویل: لورې اوسپله وکه.
ببو چې لاړه، دا په ژړا شوه.
خوابښې ته یې وویل: زه خو مو هرڅه په چوپه خوله تېروم، اوس مو ببو ته هم ملا تړلې ده.
خوابښې ورته هېڅ غږ ونه کړ. خو بېگاه چې یې زوی راغی، یو دم یې په ژړا پیل وکړ: وه خدایه، زه دې همدې ورځې ته ساتلې ومه؟ په څه خوارۍ مې زوی رالوی کو. واده مې ورته وکو چې یو څو شپې ارام وکم خو دا.
سید عثمان یې په خبرو کې ورولوېد: څه خبره ده؟ بیا یې څه کړي دي؟
مور یې د نیالۍ لاندې لاس تېر کړ. دوه ټوټې قات قات کاغذونه یې راوایستل او زوی ته یې ونیول.
- دا څه شی دي؟
مور یې د څادر په پیڅکه باندې اوښکې وچې کړې. پزه یې پورته کش کړه، ویې ویل: څابت دي. ټوله خبره په همدې کې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سم مې پوی که، خبره څه ده؟

ـ نن يې هاغه جادوګره ببو راغلې وه. دا ښتونه يې دې ته راوړي وو چې په تا يې وخوري. چې د تا زړه له موږه تور کي.

معصومه يې په خبره کې ورولوېده: دروغ ولې وايې؟

د خوابنې ژړا له سره زور واخيست: ودې ليدل؟ ستا په مخ کې راته دروغجن وايي، چې ته نه يې څه څه به راته وايي؟ ته څه خبرېږې وه زويه.

بيا د ببلچې لاستی و او د معصومې ولي، ملا ، سر او پښې.

د دې خاطرې په پای کې د معصومې سترګې درنې شوې او خوب يوړه.

خوب يوازينی شی و چې د معصومې هيلې يې ورپوره کولې. ښه خواړه، روغ بدن، ښکلا او خوشحالي دا ټول يوازې په خوب کې ورته رسېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵-۲. نوې ګوتمۍ

ابراهيم د زرمينې په ګوته کې د نوې ګوتمۍ په ليدو سودايي غوندې و. دا يې له کومه کړې؟ زه څنګه پرې نه يم خبر؟ له دوکانه يې پته کړې ده؟ نقلي خو به نه وي؟ کېداى شي د سرو زرو نه وي، هسې به نورو ته ځان ښيي. يا کېداى شي له خپلې وريندارې يې امانت اخيستې وي. دغو فکرونو د ابراهيم چورت خراب کړى و.
په دې تمه و چې کارونه ژر سره خلاص شي. خلک خپلو کورونو ته لاړ شي او دى له کيسې خبر شي.
هغه د معصومې د واده په ورځ دغه ګوتمۍ وليده او ماښام چې د واده له جنجاله خلاص شو، له زرمينې سره يې او له خبره همدا وه:
وه ښځې دا ګوتمۍ دې له کومه کړې؟
زرمينې د ښي لاس په غتې او بټه ګوتو د کيڼ لاس په منځوۍ ګوته کې ګوتمۍ تاو راتاوه کړه، په نخره يې وويل: دا خو مې لالا له لندنه رالېږلې وه.
ابراهيم خپل ښى لاس وراوږد کړ: ته را.
ښځې نوې ګوتمۍ راوايستله او د مېړه په ورغوي کې يې کېښوده.
سړي د ګوتې له ډنډره ونيوه. سترګو ته يې پورته کړه. د ډنډر د ننه خواکې يې ۲۱ نمبر ته وکتل. بيا يې په ورغوي باندې کېښوده. يو دوه وارې يې سوکه سوکه پورته وغورځوله او بيا يې وويل: امم، عربي ده. ښه درنه خو ښکاريږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څلور نیم ګیرامه ده؟

ـ ته څه پوی شوې؟

ـ هغه، کبیر، کبیر راته وویل.

ـ ښه نو دا یې کله رالېږلې وه؟

ـ ان هغه وخت چې خبیر لالا مې لا دلته و.

ـ ښه، نو تر اوسه دې ولې نه وه راښودلې؟

ـ هېڅ، همداسې. ما ویل چې رانه وایې نخلې. چې خرڅه یې نه کې.

ـ غلې شه ! کم عقلې.

له هغې خبرې میاشتې تېرې شوې.

بله ورځ یې له خبیر سره په ټیلفون کې خبره یاده کړه چې لالا دې هغه ګوتمۍ په لندن کې اخیستې وه که یې پیسې درلېږلې وې او تا دلته واخیسته؟

خبیر له ګوتمۍ بیخي ناخبره و. هغه وویل چې ما خو چا ته ګوتمۍ نه ده راوړې.

د ابراهیم سودا ورځ تر بلې زیاتېدله خو چا ته یې غږ نه کاوه.

د معصومې د واده دریېمه چې تېره شوه نو زرمینې به هڅه کوله چې خپل مېړه او خوابنې د هغې کورته له تګ څخه منع کړي.

همدا به یې ویل چې څه یې کوئ؟ شکر ارامه ده.

سید عثمان شاه هم په دې پنځو میاشتو کې یوازې یو وار پېښور ته راغلی و، هغه هم یوازې. بهانه یې دا وه چې د کور کارونه ډېر دي، مور یې ناروغه ده او معصومه ایله د کور کارونه سمبال کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو هم چې يو ځل د معصومې لېدو ته ورغلې وه، ويل به يې چې شکر ارامه ده خو ابراهيم د هغې په څېره کې خپگان لېده.
ځو وارې يې زرمينې ته هم دا خبره وکړه خو هغې به ويل: د ببو خوارکۍ خو همدا يوه لور وه. خامخا به ورپسې خپه کېږي.
هغه چې به له ببو پوښتنه وکړه، د هغې ځواب هم همدا شی و.
پس له پنځو مياشتو يې يوه ورځ ببو ته وويل: ډېرې شپې وشوې چې د معصومې پوښتنه دې نه ده کړې. دا ځو شپې يې سر په سر په خوب کې وينم. ما وې که يو ځل تللې وای.
ببو سوړ اسويلی وکيښ، ويې ويل: هو زويه، زما زړه هم ورته تنگ دی خو څه وکم مجبوري ده.
ـ د څه شي مجبوري؟ ته خو چا نه يې منع کړې. وايم چې هر وخت دې زړه وي، ورځه.
ـ نه زويه تا خو نه يمه منع کړې. خو
ببو غلې شوه.
ـ ولې خبره ژويې؟ زرمينې خو به درته څه نه وي ويلي؟
ـ نه بچيه. دې څه نه دي ويلي خو د معصومې خواښې او نندرور ډېر خراب خلک دي. زه چې ورغلې ومه، پيغور يې راکړ چې لور ته دې سم جهيز نه و کړی، کار يې نه زده، اولاد يې نه کېږي...
ببو خپلې اوښکې د پوړنې په پيڅکه وچې کړې. په ژړغوني غږ يې وويل: وايي چې لور دې شنډه ده، زړه ده.
ابراهيم وويل: دا څه وايي؟ نو ولې دې ما ته نه ويل؟ په زوره خو مو نه ده ورکړې، پخپله ورپسې راغلي وو. دله خلک.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ته ابراهیم له غټو کڅوړو سره کور ته راغی. ببو ته یې کړه:
سبا وختي به له خیره ځم.
خړ ماز دیګر یې د سید عثمان د کور ور وټکاوه.
د معصومې خوابنې ورته دروازه خلاصه کړه.
دی چې انګړ ته ورننوت، ښې لاس ته یې یوه ډنګره خوارنجوکې ښځه ولېده چې اورلړونی په لاس د لوګیو په منځ کې د تناره سر ته ناسته ده.
ګومان یې وکړ چې کومه پردۍ ده.
سر یې ټیټ کړ او د کوټو خوا ته روان شو.
خو له هغې خوا یې د معصومې غږ له ژړا سره واورېد: اخ، لالا جانه ! خوب خو به نه وینم؟ ته په ریښتیا راغلی یې؟
هغه مخ وروااړاوه.
غږ د معصومې و خو څښتنه یې بدله ښکارېدله.
ښه ورته ځیر شو.
نه، سترګې خو یې هماغه وې. خو ډېرې ننوتلې، تر سترګو یې توره کړۍ راتاوه شوې وه. د مخ پر راوتلو هډوکو یې ګونځې ګونځې تور پوستکی لکه یخ وهلې بانجان پروت و. ان غاښونه یې هم د پوستکي لاندې شمېرل کېدل. د تندي ګونځې یې عمر دوه چنده زیات ښوده.
د مرۍ دوو خواو ته یې دوې پلې لکه د ړنګې کېږدۍ لرګي په ځان پورې ګونځې ګونځې پوستکی پورته نیولی و او له ساه اخیستلو سره کښته پورته کېدې. هغې ځان د ورور غېږې ته واچاوه او ښه اوږده شېبه یې وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورور په سترګو کې هم اوښکې راټولې وې خو مناسب ځای ته يې کتلې چې راوبهېږي.
د معصومې خوابښې داسې غلې ولاړه وه چې ته وا ساه پکې نشته.
نور نو د معصومې د صبر کاسه ډکه شوې وه.
لالا ته يې ښه زړه تش کړ.
د ټولو ظلمونو کيسې يې ورته وکړې.
د هغې له هرې کيسې سره د ابراهيم د اوښکو يوه لړۍ ګرېوان ته رهي کېدله او د هغه د تودې سينې په ويښتانو کې ورکېدله.
کله چې دی راولاړ شو، معصومه يې پښو ته ورولوېده چې زه نوره دلته نه شم کېناستی. ما هم درسره بوځه.
ابراهيم هغه دلاسه کړه: يو دوه درې ورځې نوره هم صبر وکه. زه به د سپين ږيرو جرګه راولم. که داسې پخپل سر کور پرېږدې نو بيا به مو خلک ګرموي.
_ لالا د خلکو په خبرو پسې مه ګرځه. ما درسره بوځه که نه نو دوی به مې ووژني. ما ته يې اخطار راکړی و چې چا ته به حال نه وايې.
ابراهيم غړولوړ کړ چې ټول يې واوري: کوم د نر زوی به وي چې په تا لاس پورته کي.
مخ يې د خور خوابښې ته کړ: اې! تاسو ته وايم. ها بې غيرته زوی ته به دې وايې چې که د معصومې د سر يو ويښته کم شو نو بيا به زه ورسره جوړېږم. بس دې همدومره ظلمونه مو چې کړي دي، همدا مو بس دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳-۵. رسوايي

زرمينې په زړه کې خدای خدای کول چې ابراهيم دې په هرڅه پوه شوی نه وي. ځمکې ځای نه ورکاوه. کله به پخلنځي ته تله او کله چوترې ته.

ببو ته يې هم خپله اندېښنه نه شوه ويلای.

همدا چې د کوم بچي غږ به يې واورېد ، د ليونيانو غوندې به يې چيغه کړه: غلي شئ !

ماښومان يې ځو ځو وارې پر همدې ووهل چې ولې شور کوئ.

سر يې تود و. ماغزه يې کار نه کاوه. ساه کښل هم ورته گران وو. په ستوني کې يې د کومې غوټې احساس کاوه. هرځل چې به د سرای دروازه لرې شوه، د دې زړه به په ټکان شو.

ماښام نژدې و چې مېړه يې په دروازې راننوت. رنگ يې تور اوښتی و او شونډې يې وچې کلکې وې.

زرمينې ځان په پخلنځي کې پټ کړ.

هغه چې کوټې ته ورننوت، د چايو پتنوس يې واخيست او په رېږدېدلو گامونو کوټې خوا ته روانه شوه.

د کوټې له دروازې سره پښه نيولې شوه.

د ذبيح او ليمې غږونه يې واورېدل چې پلار ته يې ويل: پلاره !

نور چې هرڅېرته ځې، موږ م درسره بوځه. چې ته نه يې مور مو وهي.

زرمينې د کوټې د وره پرده د ښي لاس په ځنگل ببرته کړه.

سلام يې واچاوه خو چا ورته عليک ونه وايه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره یې لا زیاته شوه.
پتنوس یې د مېږه مخې ته کېښود.
پیاله یې کنګاله کړه او کنګالي ته یې تشه کړه.
لا یې پیاله پر نالبکۍ نه وه ایښې چې د ابراهیم لاس وروغځېد.
د دې ګوتې یې ټینګې کړې.
ځان خوا ته یې وروڅکوله.
نژدې پر پتنوس لوېدلې وه.
د مېړه سترګو ته یې وکتل.
په سرو سترګو کې یې غضب لمبې وهلې.
هغه په کراره خو د ریشخند په ژبه وویل: ښه نو دا ګوتمۍ دې لالا
درته رالېږلې وه، هه؟
د ببو او لمسیو خولې وازې پاتې وې.
یوه هم څه نه ویل.
زرمینه غلې وه.
ـ تا ته وایم. خبرې وکه.
زرمینې ځمکې ته کتل.
شرک شو. مخ یې تود شو.
د ابراهیم څپېړه یې پر سپین مخ باندې سرې لیکې وایستې.
چیغه یې کړه: ببو ! هله چې وهي مې.
د ابراهیم غرږ‌ېډ شو: اوهو، لا مې وهلې چېرته یې، ته ودره.
ورپسې جګ شو.
لغته یې ورته سیخه کړه.
یووار یې پر تشو باندې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو ځان ور ورساوه.
د هغه لاس یې ټینګ ونیو.
دېوال خوا ته یې پورې وواهه: وه زویه، څه خبره ده؟ شرم دی، خلک راباندې خبروې؟
هغه د ببو لاس په یوه ټکان پورې وواهه، ویې ویل: خبره له خلکو تېره ده. دې راته دروغ ویلي. ستا د لور ژوند یې ورتباه کړی.
بیا یې پر زرمینې د لغتو وارونه وکړل.
د هغې په چیغو د جمال مېرمن په منډه راورسېده.
زرمینه یې د کوټې په کونج کې کېنوله او پخپله یې هم څنګ ته کېناسته.
ببو ابراهیم خپل څنګ ته کېناوه.
ابراهیم سوړ اسویلی وکیښ. ژر ژر یې ساه کښله. پر شونډو یې ژبه تېره کړه، ویې ویل: ببو ! دې مکارې مور ټول غولولي وو. پر معصومې سخت ظلم روان دی. مېړه یې یو قاتل انسان دی.
ببو په خبرو کې ورولوېده: دا څه وایې؟ څوک یې وژلي؟
ابراهیم زرمینې ته مخ ورواړاوه: ووایه کنه، ته خو خبره وې.
د زرمینې سر کښته و. یوازې د سلګیو غږ یې راته.
مېړه یې وویل: تا خو راته ویلي وو چې سړی کونډ دی. ولې دې صفا خبره نه وه کړې چې ښځه یې پخپله وژلې ده؟
ببو وویل: خپله ښځه یې وژلې ده؟ دا څه وایې؟
ابراهیم زرمینې ته اشاره وکړه: دا بې شرفه په هر څه خبره وه. خو د یوې ګوتمې په خاطر یې له مور پټ کړې وو.
د زرمینې سلګو زور واخیست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم ببو ته کړه: هغه ګوتمۍ، چې دې پدرنالتې ویل وروریې له لنډنه ورته رالېږلې ده، هغه ورته عثمان خان اخیستې وه.
اوف چې وایم دا ګوته یې له ګوتمۍ سره ورغوڅه کم.
زرمینې د څادر له چولې نورو ته وکتل.
د ټولو سترګې د هغې خوا ته وې.
بیا یې ژړا ته زور ورکړ.

مېړه یې چیغه کړه: بس که مکارې ! اوس نو ژاړه مه ، داسې به کله رانه خلاصه شې.

د ښځې ژړا بیا په سلګیو بدله شوه.

سړي خپله خبره پسې وغځوله: عثمان خپله ښځه په دې وژلې وه چې اولاد یې نه کېده. هغې کومه ورځ ورته ویلي وو چې تاوان په تا کې دی، ته کمزوری یې. همدې سره یې هغه تر مرګه پورې وهلې وه. هغه وخت دی په کوم تنظیم کې و. ښځه چې له اخه ټوخه لوېدلې وه، بیا یې په مرمۍ ویشتلې وه. اوس یې معصومه هم په وهلو وهلو مرګ ته رسولې ده. ببو ! د کاپر زړه به پرې وسوځي. ما خو په اول نظر بیخي ونه پېژندله. وچه کلکه، تیار لرګی ورنه جوړ دی.

د ببو غږ له ژړا سره پورته شو: څه خوار قسمت مې دی. یوه لورکۍ مې وه، هغه یې هم په ژوندون رانه بېله کړه. نه هغه راځي، نه زه ورتلی شم.

زوی یې وویل: ژاړه مه. په دې کې خو ته هم ګرمه یې. تا خو یې حال لیدلی و. ولې دې ما ته څه نه ویل؟ ته چې تللې وې، ما درنه پوښتنه وکړه چې خور مې څنګه وه؟ تا ویل چې بیخي شکر ښه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړا په منځ کې د ببو غږ واورېدل شو: څه به مې کړي وای، وه زویه! ما ویل که ته خبر شې او ښې ته به دې څه وو ایې. د معصومې ژوند به لا پسې خراب شي. ما خو ځکه څه نه ویل.

پلوشې وویل: خیر اوس نو دا خبرې کومه ګټه نه لري. د چارې خبره وکړئ چې څه وکو چې دا لانجه خلاصه شي.

ابراهیم پر تندي لاس کېښود. لویه ساه یې واخیسته، ویې ویل: زما خو ماغزه بیخي کار نه کیي. څه وکو؟ هېڅ نه پوهېږم.

پلوشه یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل: زه وایم که د سپین ږیرو جرګه راوبولو څنګه به وي؟

ابراهیم په دوو ګوتو د تندي پوستکي ته ګونځې ورکړې: زما زړه هم همدا اسې ده. معصومې خو غوښتل چې هماغه ګړی راسره راشي خو ما وویل چې نه، دا خبره به په جرګې حل کوو. خو څوک راوبولو؟

ببو وویل: زویه، چلستون ته خو تللی وې، ګاونډیان بېرته راغلي وو که نه؟

- راغلي وو. ځینو بېرته خپل کورونه جوړ کړي.
- نو ورشه چلستون ته، هلته خو دې خلک پېژني. د جومات ملا، ملک، حاجي ولي مامد او هغه د شفیقې مېړه، هغوی خوم ریشخورو ته تللي دي کنه.

ابراهیم یې په خبره کې ورولوېد: بس، د هغه دووس نوم خو راته مه اخله. دا ټوله دووسي هماغه کړې ده.

یوه شېبه غلی شو. بیا یې وویل: نن یک شنبه ده؟ زه خو وایم چې تر جمعې پورې به ورشو. ریښتیا یو انډېوال مې ولید، ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې چې په طالبانو کې کسان پېژني. که خبره په جرګه نه شوه چې
په حکومت يې خلاصه کو.

۴-۵. له بد نه بدتره

همدا چې ابراهيم له معصومې سره مخه ښه وکړه، د هغې په زړه کې وېره خوره شوه. په لړزاندو ګامونو يې د کوټې لاره لنډه کړه. ټول بدن يې رېږدېده. لکه يو لوی قمار يې چې وهلی وي، د سبا په اړه يې فکر کاوه. دغه فکر له اندېښنو او اميدونو ډک و. ځان به يې په څو ورځو کې ازاد ليده. د ورور په کور کې، د ببو په خوا کې، له وهلو ټکولو، لوږې او تندې څخه بېغمه ژوند.
خو اندېښنه له دې چې خبره له بده بتره نه شي. که مېړه يې د جرګې خبره ونه مني؟ که هغوی وغولوي چې معصومه به نوره ښه ساتو خو وروسته يې بيا همدا حال وي؟ په شريعت کې خو د طلاق ورکولو حق د مېړه دی، که سيد عثمان دا طلاقه نه کړي، څنګه به شي؟

په همدې فکر کې و چې د وره د ټکولو غږ يې واورېد. کړکۍ ته ودرېده. خوابښې يې وليده چې د وره خوا ته روانه ده. له هغې خوا بېرته له خپل زوی سره راغله.
همدا چې دهلېز ته راننوتل، فاطمه په چيغو په ژړا شوه: وه وروره جانه ته چېرته وې؟ زما په سر کې خو يې يو تار وېښته پرې نه ښود.
معصومې د کوټې د وره له چولې وروکتل.
د فاطمې په ګوتو کې د وېښتو يوه غوټه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یې هم په ژړا سر شوه.

معصومه حیرانه وه چې خبره څه ده؟

خوابښې یې څادر له سره ایسته وغورځاوه. د ورمېږ په دواړو خواوو کې یې د نوکارې خراشې وې.

په ژړا یې زوی ته وویل: نن د دې پدرنالتې ورور راغلی و. مور دواړه یې دومره ووهلو چې بیخي له پښو ولوېدو.

خپل ورمېږ ته یې گوتې یووړې: دا وگوره، نژدې یې وژلې ومه. هسې خدای وساتلم که نه اوس به ته بې موره وې، وه شیرینه زویه.

له دې خبرې سره یې ژړا ته نور هم زور ورکړ. ورسره د فاطمې ژړا هم زور واخیست.

سید عثمان له دهلېزه ووت. فاطمې مور ته سترگه ووهله. دواړه موسکۍ شوې.

سید عثمان د تبر لاستی په لاس په دهلېز راننوت.

د مور او لور ژړا بیا پیل شوه.

مور یې هغه له لاسه ونیو: زویه، څه یې کوې؟ که ته دا پلیته ووهې، بله ورځ به بیا خپل ورور ته شکایت وکي.

یوه شېبه یې وژړل، بیا یې وویل: دا وار به مور ژوندۍ پرې نه ږدي. دا وار به تام ووهي.

سید عثمان غابښونه وچیچل: ته ما له هغه وچموري ډاروې؟

اوس دې راشي، خپله خور دې رانه خلاصه کي.

معصومې د وره له شا زارۍ وکړې: دروغ وایي. والله که چا گوته وروړې وي. خدای ته وگوره، د دوی خبره مه منه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عثمان پرې برچ وهل: ته ودرېږه، د سپي لورې !
د کوټې دروازې ته یې لاس کړ. ځان خوا ته یې زور وکړ.
له هغې خوا د معصومې بې غوښې گوتې د وره پر زنځیر ټینگې وې.
دواړو زورونه وهل خو سید عثمان په یوه ټکان دروازه خلاصه کړه.
معصومه پړ مخې ولوېده.
لا یې سر نه و پورته کړی چې د سوټي گوزارونه پرې شروع شول.
اول وار یې پر ملا باندې وشو. دا شا ته قات شوه او چیغه یې کړه.
ورپسې پر ولو، ورنونو او پښو باندې یې سر په سر درانه وارونه وشول.
له هر وار سره د هغې چیغه اسمان ته پورته کېده. وی، الله، وخ، وه خدایه، وه مسلمانانو، هله چې مړه یې کړم، وی الله.
خو د سید عثمان سپکې سپورې د هغې تر چیغو تېزې وې.
هغې لاسونه سر ته نیولي وو چې سر له گوزاره وساتي. خو، سوټی یې پر گوتو ولگېد. همدا چې لاس یې ایسته کړ، بل وار یې پر سر باندې وخوړ، له چیغو ولوېده، بې سده شوه.
وخت ورته نه و معلوم خو د سپوږمۍ رڼا کوټه روښانه کړې وه چې په سد شوه. سر یې څړیکې کولې.
گوتې یې پر سر وموښلې. ویښان یې په سر پورې کلک نښتي وو.
اندامونه یې بند په بند خوږېدل. ولاړه شوه خو سر وربانـدې وگرځېد. بېرته راولوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول بدن يې رېږدېده. غاښونه يې کړس کړس سره لګېدل. يخه هوا يې پر بدن داسې لګېده لکه مالګه چې پر زخمونو ودوړوې.
ځان يې کړکۍ خوا ته وښکاوه. انګړ ته يې وکتل.
د سپوږمۍ سپينه رڼا د لغړو ونو څانګې روښانه کړې وې. د انګړ په ګوټ کې د منې تر زړې ونې لاندې د هغې غوځ شوي لوی لوی ښاخونه دلۍ وو.
ځان ورته لکه ونې بې وسه ښکاره شو. هر بند يې جلا جلا خوږېده. لاسونه يې د پښو په منځ کې کېښودل او په پښو باندې يې ټينګ کړل. ورنونه يې په نس پورې لګولي وو.
د منې يخې هوا خوب ته نه پرېښوده. په کراره ولاړه شوه. په لړزاندو ګوتو يې د کړکۍ پرده راخطا کړه. په پرده کې يې ځان ونغښت. لاسونه يې پر مټو وسولاوه. سر يې پر زنګانه کېښود او پرده يې په سر باندې راکش کړه.
څو شېبې دغسې ناسته وه. کرار کرار يې بدن تود شو.
پاڅېده. په کړوپه ملا تر وره پورې لاړه. ورو يې د وره دستګير تاو کړ. په کراره يې ټېله کړ. ور بند و.
بېرته د کړکۍ خوا ته لاړه.
څو شېبې يې انګړ ته وکتل.
الله اکبر، الله اکبر...
د آذان غږ راغی.
کېناسته.
آذان خلاص شو. د وره خوا ته لاړه. ساه يې ډوبه کړه. غوږ يې د وره پر دړې کېښود. هېڅ غږ و غوږ يې وانه وربد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې دغسې ولاړه وه. د بلې کوټې د وره د لرې کېدو غږ ته منتظره پاتې شوه خو هېڅ خبره نه وه.
بيا د کړکۍ خوا ته لاړه. کړکۍ يې خلاصه کړه. د چپرا سونو ځيګروی پورته شو.
ځای په ځای ودرېده. مخ يې وره ته نيولی و. د چا غږ يې وانهورېد.
د باندې خوا نه کړکۍ ته پلاستيک ټک وهل شوی و. په نرۍ ګوته يې پلاستيک سوری کړ.
ساه يې ډوبه کړه. د هېڅ شي غږ نه راته.
په پلاستيک کې يې ګوته ومنډه. پلاستيک يې وشکاوه. يوه پښه يې له کړکۍ تېره کړه، بيا بله پښه. لاسونه يې د کړکۍ په چوکاټ پورې ټينګ کړل. ځان يې ځوړند کړ. پښې يې له ځمکې يوه لوېشت پورته وې. ځان يې خطا کړ.
يوه شېبه غلې ودرېده.
د انګړ د دروازې خوا ته غلې غلې روانه شوه. په لاره کې يې څو ځله د دهلېز خوا ته وکتل.
دروازې ته غټ قلف لوېدلی و.
د تناره خوا ته لاړه. زينه يې راواخيسته. دېوال ته يې ودروله.
شا ته يې وکتل.
څوک نه و.
ژر ژر وختله. پر دېوال کېناسته. زينه يې په کراره راپورته کړه. له دېواله يې واړوله. کوڅې خوا ته يې ودروله. په زينو ورکښته شوه.
چې ځمکې ته ورسېده، زينه يې لرې کړه او له دېواله سره يې هواره کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې ته يې تش پټی و. پر پوله روانه شوه. کوڅې ته ورسېده. يوه شېبه ځای پر ځای ودرېده. شا و خوا ته يې وکتل.

د کوڅې له کږلېچه يو سړی راښکاره شو چې په پټو کې يې ځان پېچلی و. سړی مخامخ د دې خوا ته راته. مړلانتين يې په لاس کې ځوړند نيولی و. قات شوی جای نماز يې پر اوږه پروت و.

معصومه د پوالې ته جوخته روانه وه. سړي ته چې ورورسېده، په ټيټ غږ يې وويل: وروره، د خدای لپاره ما ته پناه راکه. له کوره تښتېدلې يمه. وژني مې.

سړی ودرېد. لاندې باندې ورو کتل. ويې ويل: راځه.

سړي د مخامخ کور دروازې ته مخ واړاوه. له جېبه يې کيلي راوايسته. قلف يې خلاص او زنځير يې ښېرته کړ. ورو يې دروازه پرانيسته. معصومې ته اشاره وکړه چې راننوځه.

معصومه ورننوته. د دروازې شا ته ودرېده.

سړي ور پورې کړ. دا يې تر مټ ونيوه: راځه، په کور کې ځوک نشته.

معصومې زړه نا زړه ورو ورو ګامونه واخيستل.

سړي د دهلېز د وره قلف ته کيلي ورواچوله. ور يې خلاص کړ.

دواړه ورننوتل.

معصومه يې وړو کې کوټې ته ورننه ايسته.

د کوټې په منځ کې بستره غوړېدلې او بړستن يې ګډه وډه پرته وه.

سړي وويل: راځه، پر دې توشکې کېنه.

بړستن يې پر پښو باندې ورواچوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخامخ ورته په ګونډو کېناست او د دې مخ ته یې وکتل: دا سترګه دې ولې پړسېدلې ده؟

- مېړه مې وهلې یمه.
- ولې؟
- بس نو. هر وخت مې وهي.
- خدای دې یې غرق کي. دا څه رقم انسان دی؟
- پوښتنه مه کوه وروره. ټول بدن مې شین اوښتی. سر مې مات دی.

سړي یې له سره پرده لرې کړه. پر وېښتو یې وچه شوې تور بخونه وینه ښښتې وه.

د معصومې زنې ته یې لاس وروړ.

د هغې سر څوړند و. سترګې یې په ځمکې پورې ګنډلې وې.

سړي وویل: د خدای په قهر دې اخته شي. دا سې ښکلې ښځه د وهلو وي. سړی باید ښځه ونازوي. حیوان خو نه ده چې ویې وهي.

د معصومې مخ یې په ورغوو کې ونیو: حیف دی. دا دله د ښځو په قدر نه پوهېږي.

معصومې یې لاسونه لرې کړل. سر یې شا ته یووړ.

سړی لږ په څټ شو.

پاڅېد. د کړکۍ خوا ته لاړ.

یوه شېبه ودرېد.

بیا د کړکۍ تاخچې ته ورکړوپ شو. ترموز یې راپورته کړ.

په ګېلاس کې یې لږ چای واچاوه. ویې رغړاوه. چای یې په بل ګېلاس کې تش کړ. بیا یې ګیلاس ډک کړ. بوره یې په کې واچوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاشوغه یې په کې ووهله. راغی. په لړزانده غږ یې وویل: دغه، دغه خوږ چای و- وڅښه.

د معصومې څنګ ته کېناست. په چپ لاس یې ګېلاس د هغې خولې ته ونیو.

معصومې یو غوړپ څنې وکړ.

سړي ښی لاس د دې پر اوږې کېښود.

معصومې ځان راغونج کړ. پرده یې پر سر سمه کړه.

سړي بیا لاس وروغځاوه.

دا یې د ځان خوا ته وروڅکوله.

معصومې یې لاس پورې وواهه. سړي ته یې وروکتل.

د سړي لمن پورته وه. چپ لاس یې تر پرتوګ لاندې و.

معصومې چیغه کړه: د سپي زویه، څه کوې؟

دې سره په منډه له کوټې ووته. په درنګ شېبه کې یې د انګړ وره ته ځان ورساوه او هماغسې یېلې پښې کوڅې ته ووته.

پورته خوا وځغاسته. له پنځو- شپږو دروازو واوښته. ساه یې وسوځېده. ودرېده.

شا ته یې وکتل.

څوک نه وو.

دېوال ته یې ډډه ولګوله.

د زړه دربا یې پخپله اورېدله. ساه یې تېزه تېزه اخیستله. مخ یې تود و خو لاسونه لا هماغسې ساړه.

د چا د منډو ترپا یې واورېده.

شا ته یې وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عثمان له کړلېچه راتاو شوی و.
منډه یې کړه.
د سید عثمان چیغه یې واورېده: ودرېږه، د سپي لورې. وایم
ودرېږه.
دې منډې وهلې خو د سید عثمان لاس یې اوږې ته ورورسېد.
چیغه یې کړه: وه مسلمانانو، د خدای لپاره.
د سید عثمان غبنتلي لاس یې خوله وربنده کړه.
له دوو سره مخامخ کورونو دوه سړي راووتل.
سید عثمان وویل: ورونو، هېڅ خبره نشته. دا مادر خطا تښتېدله.
ومې نیوله. ځئ تاسې خپلو کورونو ته. درځه، د سپي لورې.
معصومه یې هماغسې چې پر خوله یې لاس ایښی و، په ځان
پسې راوښکوله.
راوتلي سړي بېرته په چوپه خوله کورونو ته لاړل.
معصومې هڅه وکړه چې خوله خلاصه کړي. زور یې وکړ خو د
مېړه هډوړ لاس یې ورمېږ کلک نیولی و.
پر زامو یې زور وکړ چې خوله خلاصه کړي. د مېړه ګوته یې د
غاښونو تر منځ راغله. غاښونه یې پرې ټینګ کړل.
د سید عثمان سوک یې پر ټېک ولګېد. په سترګو یې تیاره راغله
او لکه مړی د مېړه لاسونو ته تسلیمه شوه. بیلو پښو یې د کوڅې
په خاورو کې دوې کرښې وږې لیکې ایستلې.
د انګړ دروازه په شدت سره خلاصه شوه. دړې یې پر دېوالونو
ولګېدې او د زنځیر شرنګها یې پورته شوه.
سید عثمان یې سر راتاو کړ او پر ځمکه یې ګوزاره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاطمې په بېړه ور پورې او زنځير يې بند کړ.
خوابښې يې پر وېښتو بريد وکړ. لکه د لاندي له پسه نه چې سړی وېښــته وباسـي، پــه دواړو منګولــو يــې د معصــومې وېښــته وشکول.
د معصومې چيغه پورته شوه.
سيد عثمان له شا نه خپل تاو کړی پټو د قيضې په شان پـه خولـه کې ورواچـاوه. پـر څټ يـې پښـه کېښـوده. سـينه يـې پـر ځمکـې ولګېده. نور يې غږ اوچت نه شو.
پر پښو او څټ يې د لرګيو وارونه وشول. د مار غوندې تاوېده راتاوېده خو د مېړه پښه يې د پورته کېدو مجال نه ورکاوه.
سيد عثمان وويل: هله، غوجله خلاصه که.
معصومه يې د غوجلې خوا ته وڅکوله.
پښې يې په پړي وروتړلې.
معصومې زاری وکړې: بد مې کړي. غل مې خوړلي. د خدای پـه خاطر. خوشې مه که.
سيد عثمان چې تېزه تېزه ساه يې اخيستله، وويل: اوس بـه زه غـل درباندې وخورم. کم ذاتې، د سپي لورې.
بل ډبل پړی يې د معصومې پـه خولـه کې واچـاوه. زامې يې سره لرې شوې. پړي يې ژبه وربنده کړه. يـوازې د امممـمـ - امممممـ تت اواز يې له خولې راوته.
سړی ووت. ور پورې شو. غوجلـه پـه تيـارو کـې ډوبـه شـوه. د وره د زنځير د بندولو غږ راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵-۵. جرگه

چا ور وډباوه. عاطفې په ترهېدلو سترګو ورور ته وکتل: خدای دې خیر کي. په دې مازدیګري کې به څوک وي؟

مور يې وويل: ګاونډيانو خو به له بامه نه يوو ليدلي؟

سيد عثمان ځواب ورکړ: نه، ما شا و خوا ته کتل. هېڅوک نه وو.

- نو دا به څوک وي؟
- وبه يې ګورم. فاطمې! دا ختې د لارې نه ايسته که.

سيد عثمان لاسونه سره وسولول چې نيمه وچې ختې ځنې تويې شي. د وره خوا ته روان شو. په نيمايي لاره کې ودرېده، شا ته يې وکتل. په لاس سره يې خور و مور ته اشاره وکړه چې کوټې ته دې ننوځي.

په رېږدېدلي غږ يې پوښتنه وکړه: څوک؟

- ابراهيم يم. ور خلاص که.

ور يې خلاص کړ.

ابراهيم د وره مخې ته و. بنې لاس ته لږ څنګ ته درې سپين ږيري او يو تور پټکی ځوان ولاړ وو.

سيد عثمان بې سترې مشي وويل: خير – خير خو به وي؟

- خير و خيريت دی. يو څو دقې به سره کېنو.

سيد عثمان سپين ږيرو ته مخ واړاوه: سلام عليکم. زه به کو- کور ته يو وار ورشم. بېرته راځم.

ابراهيم او مېلمانه يې د وره شا ته منتظر پاتې شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عثمان چې بېرته راغی د یوه سپین ږیري غږ یې واورېد چې ویل یې: د مني ماز دیګر بې برکته وي. چې زر زر ورته خپلې خبرې وکو او راووځو. تر چلستونه یو سات لاره ده.
ابراهیم وویل: ډېر وخت به مو نه نیسم. راساً به اصلي خبره ورته وکو.
ور خلاص شو. سید عثمان چې لانده لاسونه یې په لمن وچول، وویل: راځئ.
مېلمانه یې کوټې بوتلل. پخپله بېرته په وتو و چې سپین ږیري غږ وکړ: راشه، کېنه. چایو پسې مه ګرځه چې ناوخته کېږي.
- یو پیاله خو به وڅښئ؟
ابراهیم وویل: نه، آغا صاحب. کېنه.
سړی د دروازې په خوله کې کېناست.
سپین ږیري وویل: زه د چلستون وکیل ګذر یم. اونبی دې شکایت کوي چې له خور سره یې بده رویه کوئ. ډېر سر به دې نه خوږوم. وایي نکاح سنت ده طلاق فرض. موږ چې اورېدلي نور نو نه سره جوړېږئ او چې نه سره جوړېږئ نو شرعي لاره یې همدا ده.
سید عثمان وویل: سم – سمه ده. وکیل صاحب، څه چې تاسې وواېئ خو ما ته به وخت راکوئ.
- څومره وخت؟
- دوه، دوه – درې ورځې.
- سمه ده. موږ به د جمعې لمانځه نه وروسته درته راشو.
- بیخي – بیخي سمه ده.
مېلمانه راپاڅېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انګړ له وره چې ووتل، ابراهیم وویل: کور مو ودان. تکلیفونه وبخښئ.
تور پټکي والا وویل: ته څه کوې؟ شپه به دې ما سره وي.
- والله، هو سمه ده. ته یوه شپه راته ودرېږه، زه به مې خور په منډه وګورم. ژر بېرته راځم.
سید عثمان وویل: په دې خوارکي به ناوخته شي. سبا – سبا به یې وګورې.
- نه یې ځنډوم. سلیم جانه فقط یوه شپه. وکیل صاحب، په مخه مو ښه. تکلیفونه معاف کئ.
حویلۍ ته ورننوت. سید عثمان ورپسې و. د دهلېز وره ته چې ورسېد. غږ یې وکړ: معصومې !
چوپه چوپتیا وه.
بیا یې غږ وکړ: خورې ! ژر کوه چې یو وار دې ووینم، بیا ځم.
عاطفه له کوټې راووته، مور یې ورپسې.
عاطفې چیغه کړه: خور دې تښتېدلې ده. مورږ ته یې آبرو او عزت نه دی پرېښی.
ابراهیم وویل: دا څه بد کوئ؟
سید عثمان یې لاس ونیو: رښتیا وایي. پرون راهیسې ورکه ده. ټول کلی مې ورپسې ګز و پل کړ، درک یې نه و.
ابراهیم د سید عثمان له ګرېوانه ونیو: څه دې ورسره کړي؟ خبره وکه. وایم چېرته دې پټه کړې ده؟
فاطمې په لوړ آواز وویل: مورږ یې څه په بلا وهو چې پټه یې کو. خدای چې له چا سره جوړه وه. هاغه دې وتښتېده، ورسره لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خولې سره دې پام کوه، پلیتې.

سید عثمان یې لاسونه له خپل ګرېوانه پورې ووهل: لا مور ،څه نه وایو، ته یې وایې؟ خور د تا تښتېدلې، نوم یې زما بد کړی او خبرېږم لا ته کیږې؟

ابراهیم کوڅې خوا ته روان شو. ودرېد. شا ته یې مخ واړاوه، ویې ویل: داسې مو نه پرېږدم. درباندې پیدا به یې کم.

فاطمې چیغه کړه: څه، ورځه. لاس دې خلاص، توره دې تېره.

ابراهیم ووت. د کوڅې ور یې په شدت وواهه.

۵-۲. پلټنه

سلیم پوښتنه وکړه: خیریت خو به وي؟

ابراهیم پر تندي باندې لاس ایښی و. سر یې ځوړند و. سړه ساه یې وایسته، ویې ویل: ته راځه، په لاره کې درته کیسه کوم.

د سلیم لاس یې ونیو. دواړه روان شول.

له کړلېچه تېر شول. ابراهیم وویل: خبره ورانه ده.

- ولې؟
- وایي خور دې تښتېدلې ده خو زړه ته مې نه لوېږي. هغه ډېره عاجزه ده. د تېښتې نه ده.
- ته ودرېږه. تر کاسې لاندې به خامخا نیم کاسه وي. که داسې وای نو په مجلس کې به یې د ټولو په مخ کې دا خبره کړې وای. راځه چې حوزې ته خبر ورکو.
- نه، نه. په حوزه کې به څه ووایو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره، د سړي سترګې د جنايتکارو دي. زما ورته ښه پام و. په کوټه کې چې ناست و، ډېر وارخطا ښکارېده. خدای مه کړه څه بد يې نه وي کړي.

ابراهيم ځان په دېواله تکيه کړ.

سليم يې پر اوږې باندې لاس کېښود: زړه به نه غورځوې. لا هېڅ نه دي معلوم خو هرې خبرې ته به ځان چمتو کوې. حوزې ته به لاړ شو. ته به ټوله کيسه ورته کوې او دا به هم وايې چې کېدای شي هغه يې بندي کړې يا خدای مه کړه وژلې وي. دا کار بايد ژر وکو چې سړی ونه تښتي.

- اوه، خدايه. دا څه حال دی.

سليم يې لاس ونيو. له ځان سره يې رهي کړ.

د حوزې آمر په دفتر کې پر توشکې غځېدلی و. سپين پاچ لونګۍ يې څنګ ته د تفدانۍ په خوا کې پرته وه. تورې کړې يې سترګې يې پورته کړې، په اوږده توره ږيره کې يې ګوتې تېرې کړې، ويې ويل: خدای دې خير کړي؟

سليم وويل: ملا صاحب، يو عرض لرو.

سړی نېغ کېناست: کښينئ.

سليم او ابراهيم پر مخامخ نيالۍ کېناستل.

- ښه نو وايه، څه کيسه ده؟

- ملا صاحب، يو ظالم دی، د دغه ورور اوښی. د ده پر خور باندې يې ډېر ظلمونه کړي دي. هره ورځ وهل، ټکول. اوس وايي چې هغه تښتېدلې ده خو موږ شک لرو چې وژلې به يې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښنګه، ښنګه؟ سر مې نه سو خلاص.
- صاحب، بله ښځه یې وژلې وه. مخکې قوماندانو، په حزب اسلامي کې و.
د حوزې آمر ناري کړې: څه سوئ، وه هلکانو !
د شل – دوه ویشتو کلونو تور پټکي ځوانان راننوت.
- یو درې – څلور کسه ورسئ له دغه سړي سره. سړی به لاس تړلی راولئ.
په تور ډاټسن کې کېناستل. د ماښام له آذانه سره د کوڅې په اخر سر کې ودرېدل.
په سپېره پټي کې یې څادرونه وغوړول. یو یې مخکې شو، نور یې له ابراهیم او سلیم سره شا ته.
لمونځ خلاص شو. هغه چې جماعت یې ورکړی و، وویل: کوم کور یې دئ.
ابراهیم په ګوته د پټي په بل سر کې ایکې یوازې کور ته اشاره وکړه: همدغه دی صاحب.
ورغلل. ور یې ووډباوه.
څوک راونه وتل.
بیا یې ووډباوه.
ابراهیم وویل: صاحب، چې تښتېدلی نه وي.
یوه طالب غږ وکړ: راتا سه د خنزیر زویه.
ټولو هغې خوا ته وکتل چې د دې طالب مخ ورته و.
د سید عثمان سر له دېواله پورته ښکارېده.
ابراهیم وویل: ملا صاحب، چې ونه تښتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر دوه طالبان ولېږل چې د کور شا و خوا وڅاري. پخپله یې
چیغه کړه: درګاه خلاصوې که یې درماته کړو ؟
ډبه، ډبه، وره ته یې لغتې ورکړې.
خو څوک راونه وتل.
د کور له بلې خوا د درب آواز راغی، لکه یو شی چې له لوړه ځایه
غورځېدلی وي.
د طالب ناره واورېدل شوه: ودرېږه، چې ونه خوځې.
ټولو د آواز خوا ته منډه واخیسته.
د چا د پښو ترپا راغله چې ځغستل یې.
ابراهیم دوی د دېوال له ګوټه تاو شول.
سید عثمان د تښتېدو په منځ کې په ځغاسته و.
مشر غږ وکړ: ویې وله.
کړپا شوه.
طالب په کلاشینکوف کې مرمۍ تېره کړه.
سید عثمان شا ته وکتل خو ونه درېد.
طالب ډز وکړ.
د سید عثمان له پښو سره له ځمکې دوړه پورته شوه.
ځای پر ځای ودرېد. مخ یې راواړاوه. لاسونه یې پورته نیولي وو.
ویې ویل: مه، مه کوه. ډز مه کوه.
دوه طالبان ورورسېدل.
وار له واره یوه یې د کلاشینکوف په کنداغ هغه پر څټ وواهه.
سړی یې راڅملاوه. دواړه پرې برید وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مه، مه مې وهئ. د خدای د پاره، اخ، وی، وی، وی. توبه مې کړې ده.

د سید عثمان فریادونه د طالبانو له ښکنځلو سره ګډېدل.

ټول ورور سپدل.

له شا څخه د ښځو بوغارې پورته شوې: وه مسلمانانو، د خدای د پاره. وه خلکو، هله چې سړی يې مړ کو.

فاطمه او مور يې سرتورې، ییلې پښې را وتلې وې.

یوه طالب د هغوی خوا ته ورمنډه کړه. لښته يې پښو ته ورسیخه کړه: ځغلئ، بې شرمو. ژر کوئ، کور ته ننوځئ. خدای مو وشرموه، بې غیرته خلکو.

ښځې په چیغو چیغو ورکې شوې.

سید عثمان يې له ځمکې را پورته کړ.

یوه طالب خپله لونګۍ له سره ایسته کړه. د هغه لاسونه يې تر شا وتړل.

مشر پوښتنه وکړه: ښځه دې چېرته ده؟

- ملا صاحب، قسم دی، په خدای، په والله بالله که مې لیدلې وي.

- غلی سه، دوو سه. خوشي قسمونه مه کوه.

سید عثمان په ګونډو شو. سر يې د مشر پښو ته ورټیټ کړ: ملا صاحب، په خدای قسم کوم. تښتېدلې ده. خدای خبر چې چېرته تللې ده.

د طالبانو مشر ابراهیم ته وکتل.

ابراهیم وویل: ملا صاحب، باید چې کور يې تلاشي کو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عثمان یې مخکې روان کړ. طالبان ورپسې شول.
لاسي څراغونه یې لګولي وو.
حویلۍ ته ورننوتل.
مشر وویل: ګېس ولګوئ.
یو طالب له ابراهیم سره په ټولو کوټو وګرځېد.
معصومه نه وه.
راووتل. ابراهیم وویل: تناره ته به ورشو.
د تناره او سپنیز سرپوښ یې لرې کړ. څوک نه وو.
غوجلې ته ورننوتل.
خس، خځلې، لرګي، زړې جامې، د موټرو د ټېرونو ټوټې ګډوډ پرتې وې.
مشر پوښتنه وکړه: څنګه سوه؟
ملګري یې وویل: ملا صاحب، څوک نسته.
- درځئ. سړی موټر ته واچوئ.

۵-۷. بیا پلټنه

سبا سهار سلیم او ابراهیم حوزې ته ورغلل.
د اول پوړ په دهلېز کې ودرېدل. وره ته مخامخ کوټه کې یې سید عثمان د اوسپنیزو پنجرو شا ته ولیدل.
ابراهیم ورنژدې شو. د سړي چپه سترګه پړسېدلې، شنه اوښتې وه. پر ټېک باندې یې توربخونې وچه شوې وینې د ږیرې تارونه سره نښلولي وو.
سړي وروکتل: زه خو به آخر د دې ځای نه خلاصېږم خو تا به والله که پرېږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلیم د ابراهیم لاس ونیو: راځه.
د حوزې آمر ته ورغلل.
برستن یې لا غوړېدلې وه. دی تر ټټره په کې ننوتلی و. د دوی په لیدو یې مسواک له خولې لرې کړ. تفداني یې ورپورته کړه. ناړې یې تو کړې: سړی خو مو تر سهاره وډباوه خو اقرار یې ونه کړ. که ستاسې دعوا غلطه وخته، بیا به ستاسې هم دغه حال وي.
سلیم وویل: صاحب، اجازه راکئ چې کور یې یو وار بیا وګورو.
- بېګاه خو مو ټول ځایونه وکتل، شی مو پیدا نه کړ. چې بیا یې وګورئ، څه به وکړئ.
- ملا صاحب، زما مسلک جنایي دی. که ما ورته پرېږدئ، خبره به معلومه کم.
- څه به وکړې؟ ته وایې زما انډیوالان سترګې نه لري که ستا سترګې څلور دي؟
- ګوره ملا صاحب، پرون چې ورغلو، په دهلېز کې یې د خټو بوی و. په دې وخت کې به یې په خټو څه کول؟
- نو؟
- ضرور به یې کوم څه پټ کړي وي. بېګاه تیاره وه، هر څه سم نه ښکارېدل. خیر دی ملا صاحب، دغه یو وار اجازه راکه چې زه یې پخپله په رڼا کې وګورم.
دوه طالبان ورسره روان شول.
د سید عثمان مور چې څنګه ور خلاص کړ، په ژړا یې پیل وکړ: خدای ته وګورئ، زوی مې راخوشې کئ. خوار کې هېڅم نه دي کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب وويل: لرې شه، بې شرمې.
څلور واړه ورننوتل.
په دهلېز کې ودرېدل.
سليم هغو زينو خوا ته ولاړ چې له دهلېزه بام ته ختلې وې. نور هم ورپسې شول.
پر زينو د كاه ګل تور بخون رنګ ويل چې لا نه دی وچ شوی.
سليم شا و خوا ته وكتل.
د دهلېز له كونجه يې ګل ماله راواخيسته.
د اولې پټې ختې يې په كراره پورته كړې، لاندې يې خطا كړې.
ويې ويل: لږ دې خوا ته ودرېږئ چې رڼا شي. دا وګورئ.
پر پټې د وينو د وچو څاڅكو ليكه پرته وه.
د بلې پټې ختې يې لرې كړې. همدغه شی يې وليدل.
دغسې مخ په بره لګيا شو. څومره چې پورته تلل، هماغومره د وچو شويو وينو ليكې ډېرې او پراخې كېدې.
بام ته لګېدلې دروازه يې خلاصه كړه.
پر بام وګرځېد. څه يې ونه موندل.
راكښته شو.
عاطفه او مور يې د دهلېز په سر كې ولاړې، په رډو سترګو يې ورته كتل.
سليم پوښته وكړه: چېرته مو ښخه كړې ده.
چا ځواب ورنه كړ. يوازې د دواړو سونګېدا واورېدل شوه.
سليم وويل: هېڅ مه وايئ، زه به يې پخپله پيدا كم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابراهیم له سرو سترګو د اوښکو څاڅکي په مدار مدار بې غږ
و غوړه راڅڅېدل.
سلیم یوې کوټې ته ورننوت. ټغر یې پورته کړ. راکش یې کړ.
کوټه یې لوڅه کړه. په کې وګرځېد. په پښه سره یې هر ځای
وډباوه.
په دېوال کې د لګېدلې الماری پلې یې خلاصې کړې. د کالیو
پنډونو یې راوایستل. لاندې درې یې لرې کړې. تر الماری
لاندې ځمکه یې وګروله.
بلې کوټې ته لاړ. هلته یې هم همدا کارونه وکړل. څه شی نه و.
غوجلې ته لاړ. ابراهیم او طالبان ورپسې شول.
غږ یې وکړ: دا شیان به له غولي لرې کوو.
ټول سره لګیا شول.
خځلې، زړې جامې، د ټیرونو ټوټې او د ونو لنډې کړې څانګې
یې د باندې وغورځولې.
لاندې غولی تازه کاه ګل شوی و.
بېلچه یې راوخیسته.
د کاه ګل ټوټې د لرګیو د دړو په څېر امانت جلا شوې.
تر لاندې یې پسته نم جنه خاوره وه.
سلیم ورو ورو په بېلچې سره خاوره لږه لږه لرې کړه.
کړنګ شو. لکه بېلچه چې له اوسپنې سره لګېدلې وي. له جیبه
یې د سمال راوایست. په لاس کې تاو کړ. لاس یې ورټیټ کړ.
د درې لوېشتو په اندازه سیخ یې راوایست.
خاورې یې ځنې وڅنډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره څوکه يې په وينو ککړه وه.
ويې ويل: په دې به لاس نه وهئ.
يو څه نوره خاوره يې ايسته کړه.
د دوو پښو وچې، نرۍ ګوتې راښکاره شوې.
ابراهيم ړنګ شو. شا ته ولوېد.

پای
۱۳۹۳د وري ۳۰ مه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library